

NORA ROBERTS

Neveni princ

Knjiga iz serijala
Kraljevstvo Kardine

Nora Roberts

Neverni princ

Poglavlje 1

Pastuv se stuštio preko grebena brda, zarivajući kopita u zemlju i razbacujući prašinu. Na vrhu je zanjištao, podižući moćne prednje noge u vazduh. Na trenutak, konj i jahač su činili jedinstvenu siluetu naspram jarkog popodnevnog neba. Jedan je izgledao opasno koliko i drugi.

Čak i dok su kopita dodirivala zemlju, jahačeva kolena su pritisnula bokove pastuva, te su obojica, kao bez razuma, pojurila niz okomitu strminu. Staza je tu bila glatka, ali nimalo blaga, sa kamenim zidom s jedne strane i provalijom s druge. Prelazili su je punom brzinom i izgledali su veličanstveno.

Samo bi ludak jahao sa tako arogantnim nepoštovanjem prema životu i udovima. Samo ludak, ili sanjar.

„*Avant*, Drakula.“ Komanda je bila tiha i izazovna kao i smeh koji je usledio. Bio je to glas čoveka za kog je strah bio gozba, a brzina vino.

Ptice, iznenađene gromovitim udaranjem kopita po zemlji, poletele su sa drveća i grmlja na litici kako bi kružile i kreštale po nebu. Njihova buka ubrzo se izgubila u daljini. Kada je staza skrenula ulevo, pastuv je prošao njom ne usporavajući. Ivicu puta zamenile su litice koje su se oštro prosipale dvadeset metara do belih stena i plavog mora. Obluci su odskakivali sa zemlje i nečujno zasipali prazna mesta.

Jahač je bacio pogled nadole, ali nije usporio. Nije ni pomišljao na to. Na toj visini miris mora se nije osećao. Čak je i zvuk talasa koji su se razbijali o obalu bio neodređen, kao grmljavina koja je još uvek daleka i bezopasna. Ali sa te visine, more je imalo sopstvenu opasnost i mističnost. Svake godine je uzimalo svoj danak u ljudskim životima. Jahač je to shvatao, prihvatao je to, jer tako je bilo otkako je vremena. Tako će i nastaviti da bude. U takvim situacijama, sebe je stavljao u ruke sudbine, a kao ulog u tu opkladu je unosio svoju veštinu.

Pastuvu nije bio potreban bič, nisu mu trebale mamuze da bi išao brže. Kao i uvek, uzbuđenje i samouverenost njegovog gospodara bili su dovoljni. Jurili su niz vijugavu stazu sve dok im more nije zaurialo na uši i dok, najzad, nisu začuli krike galebova.

Nekome ko bi ih posmatrao, moglo bi se učiniti da je jahač bežao od đavola ili jurio ka voljenoj. Ali ko god bi video njegovo lice, znao bi da nije u pitanju ništa od toga.

Ako je u tamnim očima i bilo sjaja, to nije bio sjaj straha niti iščekivanja. Bio je to izazov. Na trenutak, i to samo na trenutak. Brzina je slobodno šamarala čovekovom tamnom kosom kao i tamnom grivom konja.

Pastuv je bio metar i po ugljenocrne energije, širokih grudi, moćnog vrata. Njegova dlaka se caklila od znoja, ali njegovo disanje je bilo snažno i ravnomerno. Opkoračivši ga, jahač je sedeo uspravno, a njegovo preplanulo, uzano lice je sijalo. Njegove usne, pune i izvajane, bile su izvijene u osmeh koji je govorio i o nemarnosti i zadovoljstvu.

Kako se staza poravnavala, korak pastuva se produžavao. Prošli su pored okrećenih brvnara ispred kojih je odeća na žicama lepršala na morskom povetarcu. Cvetovi su se gurali za mesto na urednim travnjacima, a prozori su bili otvoreni i nezaklonjeni. Sunce, još uvek visoko na popodnevnom nebu, bleskalo je svojom briljantnom svetlošću. Ne usporavajući i ne čekajući da ga povede blagi pokret uzde njegovog gospodara, pastuv je jurnuo ka živici visokoj do čovekovog struka.

Zajedno su se vinuli preko nje.

U daljini su se ukazale štale. Kao što su opasnost i smrtna privlačnost staze bili iza njih, tako su i mir i red bili u prizoru ispred. Crveno-bele, uredne kao i travnjaci koji su iz okruživali, građevine su dodavale još jedan delić šarma pejzažu sačinjenom od stena i zelenila. Unutar izukrštanih ograda, konji su trenirali sa daleko manje drame nego Drakula.

Jedan od konjušara prekinuo je kruženje mlade kobile na povocu kada je čuo da pastuv prilazi. Lud kao da nema mozga, pomislio je - ali ne bez nehotećnog poštovanja. Taj konj i njegov jahač, stopljeni u brzinskom zamagljenju, bili su uobičajen prizor. Pa ipak, dva konjušara su spremno čekala da se pastuv zaustavi.

„Vaše visočanstvo.“

Njegovo visočanstvo, princ Benet od Kordine, skliznuo je sa Drakulinih leđa uz smeh koji je odjekivao nemarnošću. „Ohladiću ga, Pipite.“

Stari konjušar, blago šepavog koraka, iskoračio je ka njima. Njegovo osunčano lice bilo je bezizražajno, ali prešao je pogledom preko princa i pastuva, tražeći znake štete. „Oprostite, gospodine, ali iz palate je stigla poruka dok niste bili tu. Princ Armand želi da vas vidi.”

Ne bez žaljenja, Benet je predao uzde konjušaru koji je čekao. Deo zadovoljstva jahanja bio je u satu koji je obično provodio šetajući i timareći pastuva. Ako je njegov otac poslao po njega, nije imao izbora -morao se odreći zadovoljstva zarad dužnosti.

„Dobro ga prošetaj, Pipite. Dugo smo trčali.”

„Da, gospodine”, rekao je konjušar koji je tri četvrtine svog života proveo s konjima. Deo njegovih obaveza bilo je podizanje Beneta na sedlo njegovog prvog ponija. Sa šezdeset, s jednom nogom hromom od pada, Pipit se prisećao mladalačke energije. I strasti. Potapšao je Drakulin vrat i video da je vlažan. „Postaraću se za to, vaše visočanstvo.”

„Učini to, Pipite.” Ali Benet se dovoljno dugo zadržao da bi olabavio kolan. „Hvala.”

„Nema na čemu, gospodine.” Uz tiho stenjanje, Pipit je skinuo sedlo sa leđa pastuva. „Ovde nema drugog čoveka koji bi imao petlju da se bavi ovim đavolom.” Promrmljao je nešto na francuskom kada je konj počeo da igra u mestu. Za nekoliko trenutaka, Drakula se ponovo smirio.

„I nema drugog čoveka kom bih poverio moju životinju. Večeras mu neće škoditi koja šaka zrnevlja više.”

Pipit je primio kompliment kao nešto što mu i pripada. „Kako vi kažete, gospodine.”

Još uvek nemiran, Benet je krenuo peške od štala. I njemu bi prijao dodatan sat da se ohladi. Brzo i nehajno jahanje zadovolji su samo deo njegove gladi. Bilo mu je potrebno kretanje, brzina, ali više od svega, želeo je slobodu.

Gotovo tri meseca bio je čvrsto vezan za palatu i protokol, pompu i proceduru. Kao drugi u redu nasledstva trona Kordine, njegove obaveze su ponekad bile manje javne od obaveza njegovog brata Aleksandra, ali retko i manje naporne. Dužnosti, obaveze, bile su deo njegovog života od rođenja i obično ih je prihvatao kao stanje stvari. Benet nije mogao da objasni sebi, još manje bilo kome

drugom, zašto su u jednom trenutku tokom protekle godine počele da ga uzrujavaju i da mu dosađuju.

Gabrijela je to primetila. Benet je pomislio da je njegova sestra možda i razmela. I ona je uvek bila gladna slobode i privatnosti. Dobila je deo toga dve godine ranije, kada se Aleksandar venčao sa Ivom i kada se teret odgovornosti prebacio na njega.

Pa ipak, ona se nikada nije izvlačila, razmišljao je Benet dok je prolazio kroz vrata što su vodila u vrt palate. Kada je bila potrebna, bila je tu. Još uvek je šest meseci svake godine posvećivala pomoći za hendikepiranu decu, istovremeno održavajući vitalnost svog braka i odgajajući svoju decu.

Benet je zavukao ruke u džepove penjući se uz stepenište koje će ga odvesti do očeve radne sobe. Šta nije bilo u redu s njim? Šta se desilo u proteklih nekoliko meseci, pa je poželeo da se jedne noći iskrade iz palate i pobegne? Bilo gde.

Nije mogao da se oslobodi tog raspoloženja, ali uspeo je da ga ukroti dok je kucao na očeva vrata.

„*Entrez.*”

Princ nije bio za svojim stolom, kao što je Benet očekivao, već je sedeo kraj poslužavnika s čajem pored prozora. Naspram njega je sedela žena koja je ustala na noge kada je Benet ušao.

Kao čovek koji je cenio žene bilo kojih godina i bilo kog oblika, lagano ju je osmotrio pre nego što se okrenuo ka svom ocu. „Izvinite što vas prekidam. Rečeno mi je da želiš da me vidiš.”

„Da.” Armand je tek srknuo svoj čaj. „Pre izvesnog vremena. Prinče Benete, želeo bih da ti predstavim leđi Hanu Rotčajld.”

„Vaše visočanstvo.” Njen pogled je skliznuo dok se naklanjala.

„Zadovoljstvo mi je, leđi Hana.” Benet je uzeo njenu ruku, procenivši je za nekoliko sekundi. Bila je diskretno privlačna. Kod žena mu se više dopadalo manje suptilnosti. Britanka, sudeći po akcentu. Njemu su se dopadale Francuskinje. Vitka i uredna. Bez izuzetka, njegovu pažnju su privlačile pohotnije. „Dobro došli u Kordinu.”

„Hvala vam, visosti.” Glas joj je zaista bio britanski, kulturan i tih. Na trenutak ju je pogledao u oči i video da su imale duboku i vatrenu nijansu zelene. „Vaša zemlja je prelepa.”

„Molim vas, sedite, draga moja." Armand je pokazao njenu stolicu pre nego što je podigao još jednu šolju da sipa čaj. „Benete." Hana, ruku sklopljenih u krilu, primetila je Benetov neodobravajući pogled ka čajniku. Ali seo je i prihvatio šolju.

„Majka ledi Hane je tvoja daleka rođaka", počeo je Armand. „Iv se upoznala sa njom kada su ona i tvoj brat nedavno posetili Englesku. Na Ivin poziv, ledi Hana je pristala da dođe kod nas kao Ivina družbenica."

Benet je samo mogao da se nada da se od njega neće očekivati da prati tu damu. Bila je dovoljno lepa, mada je bila odevena kao kaluđerica, u sivu haljinu visoke kragne koja se završavala diskretnih pet centimetara ispod njenih kolena. Ta boja nije nimalo odgovarala njenom bledom, britanskom tenu. Samo zahvaljujući očima njeno lice nije izgledalo obično, ali sa tamnoplavom kosom, tako čvrsto skupljenom dalje od lica, podsetila ga je na stare viktorijanske družbenice ili guvernante. Dosadno. Ipak, nije zaboravio na manire i pogledao ju je sa laganim, druželjubivim osmehom.

„Nadam se da ćete uživati u svom boravku onoliko koliko ćemo mi uživati što ste sa nama."

Hana mu je uzvratila ozbiljnim pogledom. Pitala se da li je bio svestan, i pomislila da jeste, koliko je galantno izgledao u svojoj opuštenoj odeći za jahanje. „Sigurna sam da ću neizmerno uživati, gospodine. Polaskana sam što me je princeza Iv pozvala da ostanem sa njom dok očekuje rođenje drugog deteta. Nadam se da ću joj pružiti društvo i pomoć koji su joj potrebni."

Premda su mu misli bile okrenute drugim stvarima, Armand joj je pružio tanjir glaziranog keksa. „Ledi Hana nam velikodušno ustupa svoje vreme. Ona je pravi učenjak i trenutno radi na nizu eseja."

Tako sam i mislio, pomislio je Benet i srknuo omraženi čaj. „Fascinantno."

Gotovo neprimetan osmeh dotakao je Hanine usne. „Citate li Jejtisa, gospodine?"

Benet se promeškoltio u stolici i poželeo da je u svojim štalama. „Ne preterano."

„Moje knjige bi trebalo da stignu do kraja nedelje. Slobodno pozajmite bilo šta što vam se dopadne." Ponovo je ustala, i dalje

sklopljenih ruku. „A sad vas molim da me izvinete, vaše visočanstvo, volela bih da se raspakujem.“

„Naravno.“ Armand je ustao da je povede do vrata. „Videćemo se na večeri. Obavezno pozvonite ako vam išta zatreba.“ „Hvala vam, gospodine.“ Naklonila se njemu, a zatim i Benetu. „Prijatan dan, vaše visočanstvo.“

„*Bonjour*, leđi Hana.“ Benet je sačekao da se vrata zatvore za njom pre nego što se spustio na naslon za ruke njegove stolice. „Pa, lv će sa njom do kraja nedelje zaplakati od dosade.“ Zaboravivši na čaj, uzeo je šaku glaziranih keksića. „Na šta li je lv mislila?“

„Hana joj je postala veoma draga tokom dvonedeljnog boravka u Engleskoj.“ Armand je otišao do izrezbarene vitrine i, na Benetovo olakšanje, izvadio flašu s pićem. „Hana je dobro vaspitana mlada žena iz izvanredne porodice. Njen otac je veoma uvažen član britanskog parlamenta.“ Brendi je imao dubok, bogat ukus. Armand ga je štedljivo sipao.

„Sve je to u redu i dobro, ali...“ Benet je naglo začutao posegnuvši za čašom. „O, blagi bože! Oče, ne pokušavaš valjda da provodadžišeš? Ona baš i nije moj tip.“

Armandove stegnute usne su smekšale u osmeh. „Mislim da mi je to odlično poznato. Uveravam te da leđi Hana nije dovedena ovde da bi tebe dovela u iskušenje.“

„To i ne bi mogla da uradi, u svakom slučaju.“ Benet je zavrteo bređi u čaši, a onda srknuo. „Jejts?“

„Ima nekih koji veruju da literatura prevazilazi priručnike o jahanju.“ Armand je izvukao cigaretu. U dnu njegovog vrata video se čvor napetosti. Trudio se da ga zadrži tamo i ne dozvoli mu da se širi.

„Više volim nešto korisno nego poeziju o neuzvraćenoj ljubavi ili lepoti kišne kapi.“ Pošto se zbog toga osetio niskim i nedostojnim, Benet je popustio. „Ali, u svakom slučaju, učiniću sve da se lvina nova prijateljica oseća dobrodošlom.“

„Nisam ni sumnjao u to.“

Pošto je umirio svoju savest, Benet je prešao na bitnije stvari. „Arapska kobila bi trebalo da se oždrebi do Božića. Kladić se da je mužjak. Drakula će imati jake sinove. Imam tri konja koji će biti spremni za nastup na proleće i još jednog kog bi trebalo uzeti za olimpijske kvalifikacije. Voleo bih da to uredim u narednih nekoliko

nedelja da bi jahači imali više vremena da rade s konjem." Armand je odsutno klimnuo i nastavio da vrti svoj brendi. Benet je osetio kako se budi poznati nalet nestrpljenja i potisnuo ga je. Bio je svestan da se štale ne rangiraju visoko na listi prioriteta njegovog oca. Kako bi i mogle sa međunarodnim aferama, stranim aferama i vrlo komplikovanom politikom unutar Krunskog saveta?

Ipak, zar nije moglo biti još nečega? Konji ne samo da su pružali zadovoljstvo već su donosili i prestiž. Kraljevska kuća Kordine imala je jednu od najboljih štala u Evropi. Što se njega samog ticalo, to je bila jedina stvar koju je smatrao svojim pravim doprinosom porodici i zemlji.

Radio je za štale naporno i ropski kao bilo koji konjušar ili štalski sluga. Tokom godina, proučio je sve što je mogao o uzgajanju konja. Na sopstveno zadovoljstvo, u sebi je otkrio prirodnu veštinu koja je dodala iskru njegovom obrazovanju. Za kratko vreme, Benet je dobru štalu pretvorio u jednu od najboljih. Za još deceniju, bio je uveren da joj neće biti ravne.

Ponekad je Benet imao potrebu da razgovara o svojim konjima i svojim ambicijama sa još nekim osim sa pomoćnikom u štali ili drugim uzgajivačem. Ipak, shvatao je kao i uvek, da će ta osoba retko biti njegov otac.

„Rekao bih da ovo nije trenutak da pričamo o tome." Benet je popio još jedan mali gutljaj brendija i sačekao da mu otac otkrije ono što ga je mučilo.

„Izvini, Benete, plašim se da nije." Kao otac, osećao je žaljenje, kao princ to nije mogao. „Tvoj raspored ove nedelje. Možeš li da mi ispričaš nešto o njemu?"

„Ne baš." Nemir se vratio. Ustavši, Benet je počeo da korača od jednog prozora do drugog. Kako je more delovalo blizu, a ipak tako daleko. Poželeo je na trenutak da je ponovo na brodu, stotinu kilometara od bilo kog kopna, sa olujom koja se zakuvava na horizontu. „Znam da moram da odem u Le Avr krajem nedelje. *Independance* pristaje. U planu je sastanak sa farmerskom kooperativom i dva radna ručka. Kasel me informiše svakog jutra. Ako je bitno, mogu da mu kažem da ti otkuca najbitnije stavke. Siguran sam da treba da presečem bar jednu vrpču." „Osećaš se zarobljenim, Benete?"

Slegnuvši ramenima, Benet je sasuo ostatak svog brendija. Onda se opušteni osmeh vratio. Život je, na kraju, bio prekratak da bi se čovek žalio. „To je zbog vrpce. Ono ostalo je vredno nekog truda.”

„Naš narod očekuje od nas više od samog vladanja.”

Benet se okrenuo od prozora. Iza njega je sunce bilo visoko i sjajno. Šta god ponekad poželeo u tajnosti, bilo je zaklonjeno kraljevskom krvi s kojom je rođen. „Znam, tata. Problem je u tome što ja nemam Aleksandrovo strpljenje, Briinu smirenost, niti tvoju kontrolu.”

„Možda će ti sve to zatrebati uskoro.” Armand je spustio čašu i pogledao svog sina. „Debok će za dva dana biti pušten iz zatvora.”

Debok. Čak je i samo njegovo ime izazivalo ključanje je gneva u Benetovom stomaku. Fransoa Debok. Čovek po čijem naređenju je njegova sestra bila oteta. Čovek koji je planirao atentate i na njegovog oca i na njegovog brata.

Debok.

Benet je prstom pritisnuo ožiljak tik ispod levog ramena. Tu je primio metak, a obarač je povukla Debokova ljubavnica. Za Deboka. Od Deboka.

Bomba postavljena pre nešto više od dve godine u ambasadi u Parizu bila je namenjena njegovom ocu. Umesto toga, ubila je Sjuarda, vernog pomoćnika, ostavivši udovicu i troje dece bez oca. I to je bilo Debokovo delo.

I tokom svih tih godina, skoro deset otkako je Gabrijela bila oteta, niko nije dokazao Debokovu umešanost u otmicu niti u zavere za ubistva. Dovedeni su najbolji istražitelji u Evropi, uključujući Benetovog zeta, ali niko od njih nije dokazao da je Debok povlačio konce.

Sada, u roku od nekoliko dana, on će biti slobodan.

U Benetovoj glavi nije bilo sumnje da će Debok nastaviti da se sveti. Kraljevska porodica je bila njegov neprijatelj, ako ni zbog čega drugog, onda zato što je više od decenije proveo u kordinskom zatvoru. Nije bilo nikakve sumnje da je tokom te decenije nastavio da trguje drogom, oružjem i ženama.

Nije bilo sumnje, a ni dokaza.

Dodaće još čuvara. Obezbeđenje će biti pojačano. Interpol će nastaviti svoj rad, kao i Međunarodni bezbednosni sistem. Ali i

Interpol i MBS su godinama pokušavali da osude Deboka za ubistvo i zaveru za ubistvo. Sve dok ne bude pod kontrolom, a veze sa njegovim organizacijama presečene, Kordina i ostatak Evrope ostaće ranjivi.

S rukama u džepovima, Benet je išetao u vrt. Ako ništa drugo, te su večeri jeli *enfamille*. To ga je oslobodilo dela napetosti, mada nije moglo mnogo toga da se kaže pred Ivinom novom prijateljicom. Sumnjao je da neko tako tih i ukočen može primetiti ikakvu napetost za stolom. Ona je odgovarala kada bi joj se obratili i ispijala jednu čašu vina tokom celog obroka.

Poželeo bi da je vrati u Englesku da nije primetio koliko je zaista bila dobra za Iv. Njegova snaja je bila u trećem mesecu trudnoće sa svojim drugim detetom i nije joj trebao dodatni napor priče o Deboku. Dve godine ranije gotovo da je poginula štiteći Aleksandra. Ako je ledi

Hana mogla da skrene Ivine misli sa Deboka, makar na nekoliko sati u danu, to je bilo vredno neprijatnosti njenog boravka u palati.

Morao je da razgovara sa Rivom. Benet je gurnuo stegnute pesnice u džepove. Riv Makgi je bio više od muža njegove sestre. Kao direktor obezbeđenja, on će imati neke odgovore. A Benet je svakako imao pitanja - desetine njih. Cinilo se i više od pukog postavljanja dodatnih čuvara. Benet nije prihvatao da slepo prolazi kroz naredne nedelje dok drugi rade da bi zaštitili njega i njegovu porodicu.

Psujući tiho, pogledao je naviše ka nebu. Bilo je vedro, a mesec je bio dopola pun. U neko drugo vreme, sa mirisima vrta koji su lebdeli oko njega, žudeo bi za ženom s kojom bi posmatrao nebo. Sada, ispunjen frustracijom, radije bi bio sam.

Kada je čuo da psi laju, telo mu se ukočilo. Mislio je da je sam, bio je čak i siguran u to. U svakom slučaju, njegovi ostareli psi nikada nisu lajali na porodicu ili porodične slugu. Delom priželjkujući sukob, Benet je tiho krenuo ka zvuku.

Cuo je njen smeh i taj zvuk ga je iznenadio. Nije bio tih i ukočen, već bogat i oduševljen. Dok je posmatrao, Hana se naginjala da pomiluje pse koji su se priljublivali uz njene noge.

„Eto, baš ste divan par.“ Smešeći se, sagnula se još niže ka njihovim njuškama. Mesec je iskosa obasjavao njeno lice i grlo.

Benetove oči su odmah zaškiljile. U tom trenutku jedva da je izgledala obično i pokorno. Mesečina je naglašavala udubljenja i konture njenog lica, obogaćujući meku englesku kožu i produbljujući već duboke zelene oči. Mogao bi se zakleti da je tu video i snagu i strast. A on je bio čovek koji je i jedno i drugo prepoznavao kod žene. Njen smeh je ponovo dolebdeo, bogat kao sunčeva svetlost, zaparan kao magla.

„Ne, ne smete da skačete“, upozorila je pse dok su kružili oko nje. „Svu ćete me izblatnjaviti i kako ću onda to da objasnim?“

„Obično je najbolje uopšte ne objašnjavati.“

Naglo je okrenula glavu naviše kada je Benet progovorio. Primetio je iznenađenje, ili je mislio da ga je primetio, ali ono je brzo prošlo. Kada se uspravila, ponovo je bila smirena, neupadljiva leđi Hana. Strast koju je mislio da je video pripisao je igri svetlosti.

„Dobro večer, vaše visočanstvo.“ Hana je samo na tren proklela sebe što je uhvaćena nespremna.

„Nisam znao da je još neko u vrtu.“

„Nisam ni ja.“ A trebalo je da zna. „Molim da mi oprostite.“

„Nemojte.“ Nasmešio se da je umiri. „Uvek sam smatrao da se u ovim vrtovima ni izbliza ne uživa dovoljno. Niste mogli da spavate?“

„Ne, gospodine. Uvek sam nemirna kada putujem.“ Psi su je napustili i otišli kod Beneta. Stajala je pored procvetalog jasmína i gledala ga kako ih miluje snažnim, sposobnim šakama. Bila je sasvim svesna da su brojne dame uživale u istom lakom dodiru. „Videla sam vrtove s mog prozora i pomislila da nakratko prošetam.“ Zapravo, njihov miris, egzotičan i primamljiv, naterao ju je da prošvrlja nakon što je pribeležila plan prostora.

„Meni se više dopadaju noću. Stvari noću često izgledaju drugačije“, nastavio je, ponovo je proučavajući. „Zar ne mislite tako?“

„Naravno.“ Sklopila je ruke tik iznad struka. On je bio zadivljujući prizor, i na suncu i na mesečini. Kada je tog popodneva ušetao u radnu sobu njegovog oca, pomislila je da mu je odeća za jahanje najbolje stajala. Psi su se vratili da zagnjure svoje noseve u njene sklopljene ruke.

„Dopadate im se.“

„Uvek sam volela životinje.“ Razdvojila je ruke da ih pomiluje. Prvi put je primetio da su joj šake bile delikatne, dugačke i vitke kao i

njeno telo. „Kako se zovu?“

„Boris i Nataša.“

„Odgovarajuća imena za ruske hrtove.“

„Dobio sam ih kao štence. Dao sam im imena po likovima iz jednog američkog crtača. Špijunima.“

Njene šake su zastale samo na tren. „Špijunima, vaše visočanstvo?“

„Nesposobnim ruskim špijunima koji su večito jurili losa i vevericu.“

Učinilo mu se da je ponovo ugledao blesak temperamenta koji je davao neku posebnu crtu njenom licu. „Shvatam. Nikada nisam bila u Americi.“

„Ne?“ Prišao joj je bliže, ali nije video ništa osim mlade žene sa dobrim kostima i uzdržanim ponašanjem. „To je fascinantna zemlja. Kordina je usko povezana s njom otkako su se dva člana kraljevske porodice venčala sa Amerikancima.“

„Ta je činjenica razočarala veliki broj Evropljana koji su se nadali, u to sam sigurna.“ Hana se opustila dovoljno za oprezan osmeh. „Upoznala sam princezu Gabrijelu pre nekoliko godina. Ona je prelepa žena.“

„Da, jeste. Znao sam u Engleskoj nekoliko puta. Cudo da se nikada nismo sreli.“

Hana je dopustila svom osmehu da se zadrži duže. „Zapravo, jesmo, vaše visočanstvo.“

„Borise, sedi“, Benet je naredio dok je pas podizao šapu ka Haninoj haljini. „Jeste li sigurni?“

„Sasvim sigurna, gospodine. Ali od vas se i ne bi moglo očekivati da se sećate. Bilo je to pre nekoliko godina na dobrotvornom balu čiji je domaćin bio princ od Velsa. Kraljica majka vas je predstavila meni i mojoj rođaki leđi Sari. Verujem da ste se vi i Sara... sprijateljili.“

„Sara?“ Njegove misli su se vratile unazad i usredsredile na tačan trenutak. Njegovo pamćenje, uvek dobro, nikada nije grešilo kada su žene bile u pitanju. „Da, naravno.“ Premda, Hane se sećao samo kao blede senke pored njene glamurozne i smele rođake. „Kako je Sara?“ „Vrlo dobro, gospodine.“ Ako je tu i bilo sarkazma, on je bio odlično zaklonjen manirima. „Srećno udata po drugi put. Da joj prenesem vaše pozdrave?“

„Ako želite." Ponovo je gurnuo ruke u džepove dok je nastavljao da je proučava. „Vi ste nosili plavo, bledoplavo koje je bilo gotovo belo."

Hana je podigla obrvu. Nije morao da joj kaže da ju je jedva primetio. Činjenica da nije, a da je zapamtio boju njene haljine naterala ju je da na trenutak zastane. Takvo pamćenje bi moglo biti korisno - ili opasno.

„Laskate mi, vaše visočanstvo."

„Moje je pravilo da ne zaboravljam žene."

„Da, to verujem."

„Reputacija me pretiče." Namrštio se, a onda je to prestalo i umesto mrštenja pojavio se bezbrižni osmeh. „Da li vas brine što ste sami u vrtu, na mesečini sa... "

„Kraljevskim razvratnikom?", Hana je dovršila rečenicu. „Zaista čitate", promrmlijao je Benet.

„Neprestano. I ne, vaša visosti, sasvim sam opuštena, hvala vam." Otvorio je usta, a onda se nasmejao i ponovo ih zatvorio. „Ledi Hana, retko me tako uredno vraćaju na moje mesto." Znači, bio je brzog uma -još jedna stvar koju će morati da zapamti. „Molim da mi oprostite, gospodine. To mi sigurno nije bila namera."

„Malo sutra nije, i odlično ste to uradili." Uzeo je njenu ruku i primetio da je hladna i mirna. Možda će se pokazati da je ona daleko manje dosadna nego što je predviđao. „Zamolio bih vas da mi oprostite što sam vas peckao, ali neću pošto vidim da se očigledno dobro držite. Počinjem da shvatam zašto je Iv želela da dođete ovamo."

Hana je odavno naučila da blokira svaki oblik krivice. Uradila je to i sada. „Za kratko vreme mi je postala veoma draga i oduševila me je prilika da nekoliko meseci ostanem u Kordini. Priznajem, već sam se zaljubila u malu princezu Marisu." „Jedva da joj je godina, a već vlada palatom." Benetov pogled se umekšao dok je razmišljao o prvom detetu svog brata. „Možda je to zato što liči na Iv."

Hana je izvukla svoju ruku iz njegove. Čula je glasine da je Benet bio dopola zaljubljen, a možda i više od dopola, u ženu svog brata. Covek nije morao biti toliko talentovan posmatrač kao što je bila ona da bi čuo privrženost u njegovom glasu. Rekla je sebi da i to pribeleži. To bi joj kasnije možda moglo biti korisno.

„A sad me izvinite, gospodine, vratiću se u moju sobu."

„Još uvek je rano.“ Primetio je da je nerado pušta da ide. Nije očekivao da će sa njom biti tako lako razgovarati, niti da će osetiti potrebu da razgovara sa njom.

„Imam naviku da se rano povučem.“

„Ispratiću vas.“

„Molim vas, nemojte se mučiti. Znam put. Laku noć, vaše visočanstvo.“ Brzo se stopila sa senkama dok su psi cvileli i udarali repovima o njegove noge.

Šta je bilo čudno u vezi s njom, pitao se Benet dok se saginjao da primiri svoje ljubimce. Na prvi pogled je delovala gotovo dovoljno bezbojno da se stopi s tapetama, a ipak... Nije znao. Ali dok je odlazio nazad ka palati s psima koji su ga pratili, rešio je da to otkrije. Ako ništa drugo, čeprkanje po uzornom uzgoju ledi Hane skreneće mu misli sa Deboka.

Hana nije čekala da vidi da li je on prati, već je brzo izašla kroz vrata vrta. Rođena je s talentom da se brzo kreće, tako nenametljivo da bi je lako mogli prevideti među troje ljudi. Bio je to talenat koji je usavršila do veštine i koji joj je odlično služio.

Popela se uz stepenice bez ijednog zvuka, nijednom se ne osvrnuvši. Ako ste morali da proveravate da li vas neko prati, već ste bili u nevolji. Kada se našla u svojoj sobi, zaključala je vrata i izula svoje praktične cipele. Pošto žena za kakvu se predstavljala nikada ne bi ostavila svoju odeću razbacanu, Hana je podigla cipele i sa samo kratkim gadljivim pogledom, spustila ih uredno u svoj ormar.

Proverila je da li su joj zavese navučene, a zatim svukla neprijatnu koktel haljinu.

Iako je smatrala da bi joj mesto bilo u đubretu, pažljivo ju je okačila na tapaciranu vešalicu.

Sada je stajala, vitko obla sa mlečnobledom kožom i dugim nogama, u oskudnom čipkastom kombinezonu. Izvukla je sputavajuće šnale iz kose i pustila je da teško padne do njenog struka ispustivši uzdah čistog zadovoljstva.

Svako ko je poznavao ledi Hanu Rotčajld bio bi zaprepašćen transformacijom, jer toliko je kompletna i toliko ukorenjena bila uloga koju je igrala gotovo deset godina.

Ledi Hana je gajila strast prema svili i bretonskoj čipki, ali ih je ograničavala na spavačice i donji veš. Lan i tvid je više odgovarao

slici koju je s naporom stvarala.

Ledi Hana je uživala u čitanju petparačkih trilera u vreloj kadi s penom, ali je na noćnom stočiću držala primerak Coserove knjige i ako bi je neko pitao, mogla je da citira i razgovara o pregršt nerazgovetnih pasusa.

To nije bila stvar podeljene ličnosti, već neophodnosti. Ako bi iole duboko razmislila o tome, Hana bi mogla da izjavi da joj je bilo udobno u obe svoje ličnosti. Zapravo, iskreno joj se dopadala jednostavna, učtiva i jedva lepuškasta Hana. Inače nikada ne bi uspela da istrpi duže vreme u njenoj razumnoj koži.

Ali ledi Hana Rotčajld, jedina kćerka lorda Rotčajlda, unuka grofa od Fentona, imala je još jednu stranu. Ta strana nije bila tiha i skromna, već prepredena i ponekad nesmotrena. Štaviše, ta njena strana je volela opasnost i imala je um koji je upijao i skladištio čak i najsitnije detalje.

Kombinovane, dve strane ledi Hane Rotčajld dale su odličnog i odlično obučenog agenta.

Ne obraćajući pažnju na svoj ogrtač, Hana je otvorila gornju fioku i izvukla dugačku, zaključanu kutiju. Unutra je bila niska bisera koju je nasledila od svoje prabake, sa odgovarajućim minđušama koje je njen otac dao da se preprave za njen dvadeset prvi rođendan. U fiokama kutije bilo je još nekoliko komada nakita koji su odgovarali mladoj ženi njene klase.

Hana je izvukla svesku iz lažnog dna i, odnevši je do pisaćeg stola od ružinog drveta, počela da piše svoj dnevni izveštaj. Nije otišla u vrt samo da bi mirisala ruže, mada se zbog njih zadržala predugo. Sada je imala kompletan plan i više nije morala da se oslanja na informacije koje su joj prosleđivane. Nacrtala je skicu palate, uključujući vrata i prozore kroz koje se moglo najlakše ući. Do sledećeg dana, ili najdalje još jednog posle, imaće i raspored čuvara.

Trebalo joj je malo vremena da se sprijatelji sa Iv. Obezbediti poziv u palatu u Kordini bilo je lako kao da ga je zatražila. Iv je nedostajala njena sestra i familijarnost sopstvene zemlje. Trebao joj je prijatelj, neko s kim bi mogla da razgovara, neko ko bi delio oduševljenje njenom kćerkom.

Hana joj je izašla u susret.

Ponovo je osetila kratko peckanje krivice i ignorisala ga. Posao je posao, podsetila je sebe. Nije mogla dopustiti da se naklonost prema Iv umeša u cilj na čijem je ostvarenju počela da radi pre dve godine.

Odmahnuvši glavom, unela je prve beleške o Benetu. On nije bio sasvim onakav kakvog je očekivala, Hana je sada razmišljala. O, jeste bio šarmantan i privlačan kao što je njegov dosije govorio, ali dosadnoj leđi Hani je posvetio vreme i pažnju.

Egoistični ženskaroš, Hana se podsetila. To je bio njen zaključak nakon što ga je proučila. Možda mu je bilo dosadno, pa je pomislio da se zabavi ranjivom i dostupnom ženom.

Zaškiljivši očima, Hana se setila načina na koji joj se nasmešio. Covek njegovog izgleda, položaja i iskustva znao je kako da upotrebi taj osmeh ili toplu reč kako bi očarao ženu bilo kojih godina i iz bilo koje klase. Činjenica da je to činio zaprepašćujuće često bila je vrlo dobro dokumentovana. Možda će pokušati da doda još jedan dragulj svojoj kruni tako što će zavesti nju.

Prisetila se kako je izgledao na mesečini, načina na koji su mu oči postale toplije kada se šegačila s njim. Njegova ruka je bila čvrsta i tvrda kada je uzeo njenu - bila je to ruka čoveka koji je radio više od kraljevskog mahanja podanicima.

Odmahnuvši glavom, trgla se iz tih misli. Nema svrhe razmišljati o Benetovom udvaranju radi uživanja, već zbog načina na koji bi to moglo biti korisno. Zamišljeno je lupkala olovkom po svesci. Ne, romansa sa Benetom bi samo vodila do komplikacija, ma kakve prednosti donosila na duge staze. Nastaviće da gleda u zemlju i drži ruke prekrštene.

Hana je ponovo pažljivo sakrila svesku i vratila lažno dno. Kutija je bila zaključana, ali ostavila ju je na videlu, za slučaj da neko pretraži njen garderober.

Bila je unutra, rekla je sebi sa sve većim osećajem iščekivanja dok se osvrkala po sobi.

Kada Debok za dva dana izađe iz zatvora, biće veoma zadovoljan.

Poglavlje 2

„O, Hana, tako mi je drago što si pristala da ostaneš malo ovde." Ruku pod ruku sa svojom novom drugaricom, Iv je šetala iza kulisa pozorišta. Njeno telo je ostalo vitko tokom prvih meseci trudnoće, ali njena haljina je bila mudro iskrojena tako da prikrije makar i nagoveštaj dobijene kilaže. „Aleks ne smatra neophodnim da mi do smrti titra sada kad si ti tu. Misli da si ti tako razumna."

„Ja jesam razumna."

Ivin duboki kikot prelio se u njeno opušteno teksasko otezanje. „Znam, u tome je lepota, jer mi ti ne govoriš neprekidno da sednem i podignem noge."

„Muškarci ponekad posmatraju trudnoću i rađanje dece kao traumatičnu bolest umesto kao životnu činjenicu."

„Upravo tako." Oduševljena Haninom suvom domišljatošću, Iv ju je odvukla u svoju kancelariju. Pošto je Gabrijela tako često bila u Americi, a sestra je posećivala samo retko, Iv je zaista žudela za drugom ženom s kojom bi se opustila. „Aleks neprekidno očekuje da ću se onesvestiti ili postati preterano emotivna. Nikada u životu nisam se osećala bolje, osim možda dok sam nosila Marisu."

Zabacivši na leđa vodopad tamne kose, Iv se smestila na ivicu svog stola. Bar tu je mogla da zadrži izvesnu količinu privatnosti koje se odrekla kada se udala za princa. Mada nikada nije zažalila zbog te žrtve, uvek je uživala kada bi uspela da ukrade nazad nešto svoje.

„Da nisi došla, morala bih da grebem i ujedam kako bih nastavila da radim. Pristao je samo zato što oseća da ćeš ti budno motriti na mene dok je on zauzet."

„Onda ga neću razočarati." Hana je na brzinu napravila inventar kancelarije. Nije bilo prozora, nije bilo prilaza spolja. Nasmejala se i odabrala stolicu. „Znaš, Iv, stvarno ti se divim. Centar za lepe umetnosti uvek je imao dobru reputaciju, ali otkako si ga ti preuzela, ovo pozorište je postalo jedno od najznačajnijih u Evropi."

„To sam oduvek želela." Iv je pogledala prsten optočen dijamantima na svom prstu. Čak i nakon dve godine ponekad je bila zaprepašćena što je on tu. „Znaš, Hana, ponekad se ujutro gotovo plašim buđenja. Mislim da ću otkriti da je sve bio samo san. Onda pogledam Aleksa i Marisu i pomislim, moji su. Stvarno moji." Oči su

joj se na trenutak zamutile od straha i rešenosti. „Neću dozvoliti da ih iko i išta povredi.“

„Niko i neće.“ Ivine misli su odlutale ka Deboku, Hana je nagađala. Princezu je dužnost obavezivala da neke strahove zadrži za sebe. „A sada, ali ne da bih ti titrala, mislim da bi nam obema prijao čaj, a onda možeš da mi pokažeš šta bih to mogla da radim ovde.“

Iv se s naporom vratila razgovoru. Noćne more o Deboku, čoveku kog nikada nije videla, nastavile su da je muče. „Čaj je divna ideja, ali nisam te dovela u Centar da bi radila. Samo sam pomislila da bi volela da ga vidiš.“

„Iv, bar ti od svih ljudi shvataš da mi treba nešto što bih radila inače ću se smrtno dosađivati.“

„Ali nadala sam se da bi ovo mogao da bude odmor za tebe.“

Osećaj krivice je nakratko zaiskrio. „Neki ljudi nisu stvoreni za odmore.“

„U redu, onda. Zato ne bi sat, dva gledala probe sa mnom i onda mi dala iskreno mišljenje?“

„Volela bih to.“

„Divno. Brine me otvaranje. Ostalo nam je samo još par sedmica, a ja sa ovim dramaturgom imam samo probleme.“

„O, ko je on?“

Iv je ustala i duboko udahнула. „Ja.“

Hana je ispila svoj čaj i ostala u pozadini. Nije joj trebalo mnogo da shvati da je Iv poštovana ne samo kao supruga naslednika već i zbog svog poznavanja pozorišta. Primetila je i da su čuvari, nenametljivi, ali delotvorni, uvek pri ruci. Kada je princeza bila u pozorištu, svi ulazi su bili blokirani, sva unutrašnja vrata dvostruko jako čuvana. Hana je bila svesna i da je posebna bezbednosna jedinica svakog dana proveravala da li u Centru ima eksploziva.

Sedeći usred pozorišta sa Iv, Hana je posmatrala probu. Uvek je volela i poštovala glumce jer je shvatala napor i veštinu neophodne za dočaravanje likova. Sada, dok su uvežbavani dijalozi i postavljena pozornica, uparivala je članove trupe sa informacijama koje je već sakupila o njima.

Bez sumnje su bili talentovani, Hana je razmišljala otkrivši da se unela u ritam i emocije Ivine predstave. Scenografija još nije bila gotova, ali glumcima nije trebalo više od Ivinih reči i sopstvene

veštine da bi se izrazili. Svaki glumac imao je reputaciju u pozorištu i potpunu bezbednosnu proveru.

Ali postojao je jedan glumac - Ras Talbot - koji je gotovo ostvario Debokovu osvetu dve godine ranije. Hana nije mogla zaboraviti da je postojala velika verovatnoća da je ubačen još neko osim nje. Debok je bio poznat po tome da uvek ima rezervni plan.

„Divna je, zar ne?“

Vrativši se u sadašnji trenutak, Hana je pogledala Iv. „Oprosti?“

„Šantel O'Harli. Izvanredna je.“ Promeškolvivši se u stolici, Iv se naslonila na sedište ispred sebe. „Zaista je snažna pojava na pozornici, pa imamo sreće da je s nama. Sigurna sam da si gledala njene filmove u Engleskoj.“

„Da.“ Hana je posvetila svu svoju pažnju plavokosoj zvezdi sa lepim oblinama.

Šantel O'Harli. Hana je zastala da se priseti svega što je pročitala u glumičinom dosijeu. Dvadeset šest godina. Američka filmska zvezda. Prebivalište: Beverli Hils. Ćerka Fransisa i Margaret O'Harli, putujućih zabavljača. Sestre: Ebigejl i Madlen. Brat: Trejs.

Hana se namrštila i nastavila da gleda. Imala je potpune biografije cele porodice O'Harli, osim za brata. Tu su se njeni izvori čvrsto zatvorili. U svakom slučaju, Šantel O'Harli je bila talentovana glumica sa impresivnim spiskom uloga i bez poznatih veza sa ij ednom političkom grupom. Svejedno, Hana će motriti na nju.

„Ona pogađa samu srž“, promrmljala je Iv. „Završila sam komad i pokušavala sam da skupim hrabrost da ga postavim na scenu, kada sam je videla u njenom poslednjem filmu. Odmah sam znala da bi ona bila savršena Julija.“ Uz dugačak uzdah, Iv se ponovo naslonila, zavalivši se kako i ne pristaje jednoj princezi. „Ne mogu da verujem da je ovde i izgovara moj tekst. Ne postoji emocija koju taj glas ne može da dočara.“

„Sigurna sam da joj je čast da glumi u komadu koji je napisala i producirala princeza Iv od Kordine.“

Gotovo smejući se, Iv je odmahнула glavom. „Da je komad bio loš, mogla bih biti carica Evrope, a Šantel ne bi prihvatila ulogu. Hvatam se za to kao za slamku.“

„Jedan član kraljevske porodice ne može da napiše loš komad.“ Začuvši glas iza sebe, Iv je skočila i ispružila ruke. „Aleksandre! Šta

ćeš ti ovde?"

„I ja imam neke interese u Centru." Poljubio je ruku koju je držao, pre nego što se okrenuo Hani. „Molim vas, sedite, nisam hteo da vas ometam."

„Ne." Iv je uzdahnula i ponovo pogledala scenu na kojoj se nastavila proba. „Hteo si da me proveriš."

To je, naravno, bila istina, ali Aleksandar je samo slegnuo ramenima. Na prigušenoj svetlosti, Hana je videla kako njegov pogled prelazi sa glave njegove žene na čuvare razmeštene na nekoliko strateških mesta. „Zaboravljaš, *mon amie*, da sam ja još uvek predsednik Centra. Pored toga, ovo je proba komada koji je napisala moja žena. I tu leži deo mog interesa."

„Pa si došao da budeš siguran da ne stojim na nogama." Iza nerviranja se osetio nalet ljubavi. Iv se podigla na vrhove prstiju da ga poljubi. „Hvala ti. Hana, reci njegovom visočanstvu da sam vodila računa o sebi tokom četiri sata i trideset minuta koliko me nije video."

„Vaše visočanstvo", Hana je počela s poštovanjem, „princeza je vodila odličnu brigu o sebi."

Osmeh je umekšao njegove crte, ali je nastavio zaštitnički da stoji blizu svoje žene. „Hvala vam, Hana. Siguran sam da zasluge za to pripadaju vama."

Uz dubok smeh, Iv je zavukla svoju ruku pod Aleksandrovu. „Hana, sada vidiš da se nisam šalila kada sam rekla da Aleks smatra da mi treba stražar. Da ti nisi došla, bez sumnje bi unajmio nekog istetoviranog rvača od sto kila."

„Drago mi je što sam mogla da te poštedim toga." Šta je sad ovo? - Hana se zapitala. Nagoveštaj ljubomore? Ma koliko joj to delovalo smešno, prepoznala je to osećanje dok je posmatrala Aleksandra i Iv. Toliko su se voleli, pomislila je. Silina te ljubavi stvarala je maltene auru oko njih. Da li su shvatali, da li su mogli da shvate, kakvu su retkost pronašli?

„Sad kada sam vas prekinuo", rekao je Aleksandar, „nadao sam se da ću uspeti da te ubedim da mi se pridружиš na radnom ručku sa američkim senatorom."

„Jenkijem iz Mejna."

Sa osmehom, Aleksandar joj je pomilovao obraz. „Draga moja, i dalje me fascinira način na koji je tvoja zemlja podeljena. Ali da, sa Jenkijem iz Mejna. Trebalo bi da završimo do tri i da se vratimo u palatu kada se Marisa probudi.”

„Ali trebalo je da imaš sastanak po podne.”

„Otkazao sam ga.” Primakao je njenu ruku svojim usnama. „Želeo sam da provedem više vremena sa mojom porodicom.” Žar zadovoljstva samo što nije zapalio pozorište. „Daj mi pet minuta da pokupim moje stvari. Hana, pridružićeš nam?”

„Ako vam to ne predstavlja smetnju, stvarno bih volela da ostanem i odgledam ostatak probe.” Već je razmišljala unapred. Kada bude sama, moći će opušteno da obiđe kompleks. Ako ima slabih tačaka, pronaći će ih.

„Naravno, ostani koliko želiš.” Iv se sagnula da je poljubi u obraz.

„Kola će te čekati kod ulaza. Pet minuta”, ponovila je Aleksandru pre nego što je odjurila.

„Šta mislite o predstavi?”, Aleksandar je pitao Hanu spuštajući se na mesto pored nje.

„Nisam baš neki stručnjak za pozorište, vaše visočanstvo.” „Kada smo nasamo, molim vas, zovite me Aleksandar.”

„Hvala”, promrmljala je, svesna da joj je odobrena intimnost koju su retki imali. „U dijalogu postoji silina, direktnost zbog kojih čovek počinje duboko da mari za likove. Ne znam kakav je kraj, ali nadam se da će Julija pobediti, iako se plašim da neće.”

„Iv bi volela to da čuje. Ova predstava - a i druge stvari - čine je veoma napetom.”

„Zabrinuti ste za nju.” Gestom koji je bio čist nagon, Hana je spustila svoj dlan na njegovu ruku. „Ona je veoma jaka.” „Znam to bolje nego većina ljudi.” Ali nikada nije mogao da isključi sećanje na to kako se njeno telo ukočilo, a zatim otromboljilo u njegovom naručju kada ju je metak pogodio. „Nisam vam ranije rekao koliko sam vam zahvalan što ste došli da budete s njom. Potrebno joj je prijateljstvo. Ja sam promenio njen život, možda sebično, jer nisam mogao da živim svoj bez nje. Učiniću sve što kod nje budi osećaj normalnosti i mira. Shvatate kakve su kraljevske obaveze. Ograničenja. Čak i rizici.”

„Da, shvatam." Hana je zadržala dlan na njegovoj ruci još trenutak pre nego što ga je sklonila. „I umem da prepoznam srećnu ženu kada je ugledam."

Kada se okrenuo ka njoj, Hana je videla veliku sličnost s njegovim ocem. Uzano, gotovo učenjačko lice, aristokratske crte, usta čvrsto stegnuta. „Hvala vam Hana. Mislim da ćete vi biti dobri za sve nas."

„I ja se nadam." Ponovo je pogledala scenu, glumce, likove. „Zaista se nadam."

Ostavši sama, Hana je gledala predstavu još pola sata. Da, komad je bio dobar, presudila je, čak obuzimajući, ali pred njom su bile druge igre.

Cuvari su ostali u zgradi, ali pošto u njoj više nije bilo članova kraljevske porodice, više su motrili da neko drugi ne uđe, nego na one koji su već bili unutra. Za leđi Hanu je već utvrđeno da je princezina poverenica i družbenica. Pošto joj je verovao princ Armand lično, nisu je pratili kada je ustala i izašla na sporedna vrata.

U kutijici za karmin, u njenoj torbi, nalazila se minijaturna kamera, ali ona je sada nije koristila. Na obuci je naučila da se prvo oslanja na sopstvenu moć zapažanja, a zatim na opremu.

Zgradu veličine Centra nije bilo lako obezbediti. Hana je uhvatila sebe kako Rivu Makgiju odaje priznanje dok je šetala. Senzori za toplotu kao i skrivene kamere. Ali senzori su se aktivirali samo kada je Centar bio zatvoren.

Bezbednosne propusnice bile su pregledane na ulazu za članove trupe i zaposlene. Međutim, na premijeri će se dozvola za ulaz kupovati po ceni karte. Debok će za jedan dan biti izvan rešetaka.

Dok je šetala, zamenjujući jedan hodnik drugim, Hana je u mislima prizvala plan zgrade. Proučila je raspored prostorija u Centru na papiru, ali je više volela da fizički prođe kroz njega, da se usredsredi na njega, da dodirne zidove i pod.

Previše slepih uglova, pomislila je. Previše malih prostorija korišćenih za skladištenje. Previše mesta za sakrivanje. Čak i uz Rivovu stručnost, zgrada bi mogla biti ranjiva sa odgovarajućim planom napada. Međutim, Hana je verovala da to važi za sve zgrade.

Skrenula je ka garderobi, glumeći opušteno zanimanje za kostime. Da li je čuvar na vratima sve njih prepoznavao? Koliko bi lako bilo

zameniti nekog tehničara? Na propusnici su se nalazile slike, ali šminka i perika bi mogle da se pobrinu za to. Koliko je puta ona, ili neko poput nje, ušla na neko mesto zahvaljujući lažnim identifikacijama ili pametnom prerusavanju?

Kada bi ušao, neki čovek bi mogao lako da nestane. Ako bi čovek iz obezbeđenja mogao biti podmićen ili zamenjen, utoliko bolje.

Da, staviće taj scenario u svoj izveštaj i prepustiti svojim nadređenima da neko vreme razmišljaju o tome. Tome će dodati i činjenicu da niko nije pregledao njenu torbu. Mali plastični eksploziv mogao bi se lako uneti i lako podmetnuti.

Otišla je iz garderobe u salu za probe sa zidovima pokrivenim ogledalima. Uz malo zaprepašćenje, zurila je u svoj odraz sa svih strana. Tada, kao i u vrtu, oteo joj se dubok, opušteni smeh.

O, Hana, pomislila je, kako si očajno dosadna. Okrenula je bok i odmahnula glavom. Ne, kestenjasta joj nikako nije stajala, a sako sa visokom kragnom i glomaznim pojasom učinio je da izgleda neprivlačno mršavo. Suknja je dosegala ispod kolena da sakrije njene noge. Danas je isplela čvrstu pletenicu i umotala je na potiljku.

Pošto je to bilo deo njene ličnosti, nije mogla smisliti bolju kamuflažu. Kao dete je bila preterano mršava, sa neukrotivom kosom, a kolena su joj večito bila izgrebana. Kostii njenog lica isticale su se još tad, ali su na licu devojičice delovale previše oštro, previše čoškasto.

A kada su druge devojičice počinjale da cvetaju i zaobljavaju se, Hanino telo je tvrdoglavo ostajalo ravno. Bila je pametna, dobar sportista i oprezna. Dečaci su je tapšali po leđima i nazivali je dobrim drugom, ali nisu bili zainteresovani da sa njom idu na igranke.

Naučila je da jaše, pliva, gađa glinene golubove i lansira strelu u centar mete sa stotinu koraka, ali nije izlazila.

Naučila je da govori ruski i francuski i dovoljno kantonskog da iznenadi čak i svog oca, ali na matursko večer je išla sama.

Kada je napunila dvadeset, njeno telo se promenilo, ali Hana je sakrivala svoje kasno sazrevanje dosadnom odećom. Već je odabrala svoj životni put. Za lepotom su se okretale glave, a u njenom poslu je uvek bilo najbolje provlačiti se neprimećen.

Sada, dok je na zidu sa ogledalima posmatrala rezultate, bila je zadovoljna. Nijedan muškarac ne bi je poželeo. U prirodi ljudskog

roda bilo je da traži fizičku školjku i da iz toga izvlači emocije mnogo pre nego što zagnjuri dublje do intelekta ili duše. Nijedna žena joj ne bi pozavidela. Dosadno je, ipak, bilo bezbedno.

Niko neće sumnjčiti običnu, učenu ženu, sa izuzetnim odgojem i tihim društvenim manirima za obmanjivanje ili nasilje. Samo je odabrana nekolicina bila svesna da je žena ispod te maske bila sposobna i za jedno i za drugo.

Iz razloga koji nije mogla da imenuje, ta pomisao ju je naterala da okrene leđa svom odrazu. Obmanjivanje ju je pratilo tokom čitavog odraslog života, ali još uvek nije mogla sasvim da se oslobodi osećaja krivice koji bi je bocnuo svaki put kada bi je Iv pogledala kao prijateljicu.

Bio je to posao, Hana je podsećala sebe. Nikakve emotivne veze nisu bile dozvoljene. To je bilo prvo i najvažnije pravilo igre. Nije mogla dozvoliti sebi da joj se Iv dopadne, čak ni pomisao da u njoj vidi išta drugo osim političkog simbola. Ako bi to uradila, mogla bi izgubiti sve za šta se borila.

Morala je da nestane i zavist, Hana je podsetila sebe. Bio je opasan propust dopustiti sebi da gleda ljubav između princa i Iv i priželjkuje nešto slično za sebe. U njenoj profesiji nije bilo mesta za ljubav. Tu su bili samo ciljevi, obaveze i rizici.

Za nju neće biti princa, ni pravog ni simboličnog.

Ali, pre nego što je to uspela da spreči, njene misli su odlutale ka Benetu i načinu na koji joj se nasmešio na mesečini.

Idiote, rekla je sebi i počela da pričvršćava šnale koje su se olabavile. On je bio poslednja osoba na koju je trebalo da misli kada je privatni život bio u pitanju. Ako ni zbog čega drugog, onda zbog njegovog dosijea i zaprepašćujućeg spiska žena koje su već bile deo njegovog života.

Iskoristi ga, naravno, nastavio je njen um. Ali o njemu razmišljaj isključivo kao o sredstvu za dostizanje cilja. Romantična fantaziranja za nju su se završila kada joj je bilo šesnaest. Deset godina kasnije, usred njenog najvažnijeg zadatka, nije bilo ni izbliza dobro vreme da ponovo počne da se zanosi njima. Bolje bi joj bilo da ne zaboravi da uštogljena leđi Hana stegnutih usana nikada ne bi videla ništa romantično u njegovom kraljevskom visočanstvu, princu Benetu od Kordine.

Međutim, žena u njoj sanjala je i na trenutak se pobunila protiv ograničenja koja je postavila sama sebi.

Hana se ponovo okrenula ka ogledalima kada je čula korake.

U trenu ponovo na oprezu, oborila je pogled i izašla iz sobe.

„A, tu ste.”

Začuvši Benetov glas, Hana je opsovala u sebi, ali se naklonila. „Vaše visočanstvo.”

„Krenuli ste na veliku turneju?” Prišao je bliže, pitajući se zašto je izgledala obično kao tetka usedelica, a ipak nastavila da mu kopka radoznalost.

„Da, gospodine. Nadam se da je to u redu.”

„Naravno.” Uzeo je njenu ruku terajući je da ga pogleda u oči. Bilo je nečega u njenim očima... Ili je to bio njen glas, taj hladni, uvek pribrani britanski ton. „Imao sam neka posla u gradu. Aleksandar je predložio da svratim kada završim da vidim da li ste spremni za povratak.”

„To je vrlo ljubazno od vas.” O, kako bi joj više odgovarao nemi, anonimni vozač koji bi joj pružio priliku da sroči svoj izveštaj na putu nazad.

„Već sam bio ovde.” Osetio je kako se na njega navlači sloj nemira dok je povlačila svoju ruku sebi. „Ako želite da vidite nešto više, rado ću vam pokazati ostatak Centra.”

Hana je u nekoliko sekundi odmerila razloge za i protiv. Još jedan pogled na brzinu mogao bi joj ukazati na još nešto, ali već je dvaput prošla kroz glavnu pozorišnu zgradu, jednom sa Iv i jednom sama. Izgledalo bi čudno ako bi prošla kroz nju još jednom, sa Benetom.

„Ne, hvala vam. Ovo je fascinantno mesto. Nikada nisam videla pozorište sa ove strane.”

„Ivina teritorija. Priznajem da se meni više dopada prvi red u sredini.” Uzeo je Haninu ruku i poveo je niz hol. „Kada se zadržite pored nje iole duže, ona vam pronade nešto da radite. Kada sam ja u pitanju, to je obično premeštanje kutija. Teških kutija.” Uz smeh, Hana ga je pogledala iskosa. „To je jedna od najboljih namena koju bi žena mogla naći za muškarca.”

„Shvatam zašto ste se dopali Iv.” Došao je prosto da bi učinio uslugu svojoj snaji, ali sada mu je bilo drago zbog toga. Kada bi se spoljašnjost zanemarila, ledi Hana je bila daleko od dosadnog.

Verovatno prvi put u životu, Benet je počeo da traži i izvan fizičkog. „Da li ste uspeli da vidite nešto od Kordine, Hana?" Primetila je da je izostavio njenu titulu, ali je pustila da to prođe. „Samo deliće, gospodine. Kada se bolje upoznam sa lvinom rutinom, planiram da malo istražujem. Čula sam da vaš muzej ima odlične izložbe. Za samu zgradu se kaže da je najfiniji primer postrenesansne arhitekture."

Njega nisu zanimala izložbe, već ona. „Volite li vodu?" „Naravno. Morski vazduh je veoma koristan za zdravlje." Gotovo uz smeh, Benet je zastao na vrhu stepeništa. „Ali da li ga volite?"

Imao je čudan talenat da gleda ženu kao da je vidi prvi put. I kao da je to bitno. Uprkos obuci, Hana je osetila kako joj se puls ubrzava. „Da. Moja baka ima kuću blizu Kornvola. Kao devojčica sam provela nekoliko leta tamo."

Pitao se kako bi izgledala s puštenom kosom dok je mrsi morski vetar. Da li bi se smejala onako kako je čuo da se smeje u vrtu? Da li bi ponovo video onaj blesak svetlosti u njenim očima? Onda je shvatio da nije bilo bitno kako je izgledala. Nastavio je po osećaju, znajući da će možda zaža -liti zbog toga.

„Moram da odem u Le Avr na par dana. Put vodi pored obale. Pođite sa mnom."

Da je zatražio od nje da uđe u ostavu da se ljube, manje bi se iznenadila. Iznenadenje se brzo pretvorilo u oprez, a oprez u proračun. Ali ispod svega toga bilo je čisto zadovoljstvo jer je želeo njeno društvo. I upravo zbog tog zadovoljstva se zabrinula.

„Lepo je od vas što me zovete, vaše visočanstvo, ali možda lv ima neke planove."

„Onda ćemo prvo proveriti s njom." Želeo je da ona pođe. Uhvatio je sebe kako se već raduje što će provesti nekoliko sati sa njom daleko od palate. Možda je razlog bio izazov, izazov da začepka po toj ukočenoj, pristojnoj spoljašnjosti i otkrije šta se, ako ima ičega, nalazi ispod nje. Koji god bio razlog, Benet nije dovodio u pitanje ono što želi. „Da li biste voleli da pođete?" „Da, volela bih." Hana je rekla sebi da je to zato što bi imala priliku da ga pobliže prouči, iz profesionalnih razloga. Rekla je sebi da bi joj to pružilo priliku da vidi koliko je obezbeđenje bilo dobro izvan palate i prestonice. Ali istina je bila jednostavna kao i njen odgovor. Želela je da pođe.

„Fino, onda ćemo to urediti, a vi ćete moći da stojite sa mnom tokom preopširne ceremonije dobrodošlice.“

„Mrzite da se dosađujete sami, zar ne?“

Smejući se, Benet je ponovo uzeo njenu ruku. „Da, potpuno razumem zašto vas je Iv dovela kod nas.“ Njena ruka je bila na par centimetara od njegovih usana kada se odozdo začuo žamor glasova. Bacivši pogled naniže, poprilično iznervirano, Benet je primetio Šantel.

„Gnev mora da se vidi“, insistirala je, hodajući tako brzo da je režiser morao da pruži korakkako bi je pratio. „Julija nije pasivna žena. Ona ne krije svoja osećanja, ma kakve posledice bile. Prokletstvo, Morise, biće suptilno. Dobra sam u svom poslu.“ „Naravno da jesi, *cherie*, ne sumnjam u to. Stvar je prosto u tome...“

„*Mademoiselle*.“ Sa vrha stepeništa, Benet je gledao nadole. Hana je iz prve ruke mogla da vidi kako se smešio zaista lepoj ženi. Bez razmišljanja, povukla je svoju ruku iz njegove i ukrstila prste.

Šantel, podigavši jednu ruku da skloni svoju bledoplavu kosu, izvila je vrat. Čak je i nezainteresovan posmatrač kao što je bila Hana morao priznati da je malo žena poseđovalo takvu kombinaciju glamura, lepote i seksualnosti. Usne su joj se izvile. Njene oči, duboke i sanjive nijanse plave, nasmešile su se s njima.

„Vaše visočanstvo“, rekla je Šantel svojim bogatim, baršunastim glasom dok se spuštala u formalan naklon. Krenula je uz stepenice, a Benet je krenuo niz njih. Na sredini su stali, a onda je Šantel dotakla njegovo lice pre nego što ga je privukla u dugačak poljubac. Iznad njih, Hana je osećala kako joj zubi škljocaju. „Prošlo je mnogo vremena.“

„Previše.“ Benet je obuhvatio njenu šaku sa obe svoje. „Izgledaš divnije nego ikada pre. To je zaprepašćujuće.“

„To su geni“, objavila je Šantel i široko mu se nasmešila. „Gospode, Benete, kako si ti lep čovek. Da nisam cinik, zaprosila bih te.“ „Da te se ne plašim, prihvatio bih prosidbu.“ Ponovo su se zagrlili sa lakoćom starih prijatelja. „Šantel, dobro je videti te opet. Iv je skakala od sreće kada si prihvatila ulogu.“

„Komad je dobar.“ Šantel je ravnodušno slegla ramenima. „Iako te obožavam, ne bih prevalila ovoliki put da bih igrala u propaloj predstavi. Tvoja snaja je talentovana žena“, Šantel je bacila pogled

preko ramena ka režiseru koji je s poštovanjem čekao u dnu stepeništa. „Mogao bi da joj pomeneš da se borim da očuvam integritet njene Julije.“ Dok se okretala, primetila je Hanu koja je stajala na odmorištu. „Tvoja prijateljica?“

Bacivši pogled iza sebe, Benet je ispružio ruku. „Hana, dođite da se upoznate sa neuporedivom Šantel.“

Ukočeni pokreti odgovaraju njenoj ulozi, Hana je rekla sebi dok je polazila dole. Sve neupečatljive žene bi se ukočile kada bi ih posred lica ošamarila velika lepota. Stala je na stepenik iza Beneta, ali na stopu udaljenosti.

„Ledi Hana Rotčajld, Šantel O'Harli.“ „Kako ste?“ Formalno i učtivo, Hana je ispružila ruku. Šantelino lice je bilo bezizražajno dok ju je prihvatila.

„Sasvim fino, hvala.“ Kao žena, kao glumica koja je shvatala motivaciju i unošenje u ulogu, pitala se zašto bi neko sa takvom građom i besprekornom kožom namerno činio da izgleda obično.

„Ledi Hana će praviti lv društvo nekoliko meseci.“

„Baš lepo. Kordina je prelepa zemlja. Sigurna sam da ćete uživati.“

„Da, već uživam. Uživala sam i gledajući vašu probu.“ „Hvala, ali ima tu još mnogo posla.“ Šantel je zatapkala prstom po gelenderu i zapitala se zašto je osećala tako uporno nepoverenje. Odbacivši to kao premor, okrenula se Benetu. „Moram da idem. Potrudi se da nađeš malo vremena za mene, dragi.“

„Naravno. U subotu dolaziš na večeru sa ostalim glumcima?“ „Ne bih to propustila. Videćemo se tamo, ledi Hana.“

„Doviđenja, gospođice O'Harli.“

Nakon što je potapšala Beneta po obrazu, Šantel je sišla niz stepenište i dopustila režiseru da je dalje prati.

„Ona je posebna žena“, promrmljao je Benet.

„Da, veoma je lepa.“

„Da, i to.“ Ne pogledavši je, Benet je ponovo uzeo Haninu ruku. „Pretpostavljam da sam se uvek divio snazi volje i ambiciji. Ona je rešena da bude najbolja i ne plaši se da radi na tome. Svaki put kada je vidim na ekranu, ostanem bez daha.“

Hana je zarila prste u svoju tašnu i podsetila sebe da ne bi smela ishitreno da zaključuje. „Divite se ambicioznosti, vaše visočanstvo?“

„Bez nje se ništa ne menja ni nabolje, ni nagore.“

„Ali ima muškaraca koji smatraju da ambicioznost kod žene nije laskava osobina, ili da je bar neugodna.“

„Ima i muškaraca koji su idioti.“

„Tu ste sasvim u pravu“, rekla je Hana suvo, dovoljno suvo da je on izvio obrvu dok ju je gledao.

„Zašto nikada nisam sasvim siguran da li me vređate, Hana?“
„Molim da mi oprostite, gospodine, samo sam se složila s vama.“

Ponovo je stao. Sa scene su čuo žamor, ali hol je bio prazan. Benet je uzeo njenu bradu u svoju ruku, zanemarujući njen zaprepašćeni trzaj, i proučavao njeno lice. „Hana, zašto kad god vas pogledam nisam baš uveren da vidim sve čega tu ima?“ Zvono za uzbunu se oglasilo u njenoj glavi. Lice joj je malo prebledelo. Znala je to, ali je mislila, nadala se, da će on to smatrati prirodnim. Osim toga, ni treptajem oka nije pokazala zabrinutost. „Ne znam na šta mislite.“

„Pitam se.“ Prešao je palcem preko njene donje vilice, a zatim neposredno ispod nje, na mestu gde je koža bila još mekša i topla. „Da, pitam se o vama više nego što bi trebalo, Hana. Imate li neki odgovor za to?“

Njegove oči su imale pegice boje ćilibara koje su neupadljivo smeđe pretvarale u žutosmeđe i neodoljivo. Imao je usta pesnika i šake farmera. Hana se pitala kako je moguće uskladiti to dvoje dok je njeno srce, uvek tako mirno, počinjalo da bubnja pod njenim rebrima.

„Vaše visočanstvo...“ Ušeprtljale su se i dama spolja i dama iznutra.
„Imate li, Hana?“

Video je kako se njene usne razmiču. Čudno, do tad nije primetio koliko su joj usne privlačne - meke, samo malo široke i prelepo oblikovane i bez šminke. Pitao se da li je njihov ukus hladan kao njen glas ili bogat kao njene oči.

Morala je ovo da prekine, ovde i sada. Želja koja se nakupljala u njoj mogla je da bude samo destruktivna. Iako je žudela da posegne za njim, oborila je pogled. „Ne, gospodine, osim da muškarce žena često intrigira samo zato što nije ono na šta su navikli.“

„Videćemo.“ Odmakao se, mada ga je iznenadio napor koji mu je za to bio potreban. „Odvešću vas sada nazad, Hana, i oboje ćemo razmisliti o tome.“

Poglavlje 3

Hana je dobila besplatnu turu po palati i imanju. Samo je trebalo da zatraži i njena kada bi bila napunjena ili njen krevet raspoređen za spavanje. Ako bi u tri ujutru poželela toplu čokoladu, mogla je da podigne slušalicu telefona pored njenog kreveta i zatraži je. Kao gost kraljevske porodice, bile su joj omogućene sve udobnosti koje je palata mogla da ponudi.

I, kao gostu kraljevske porodice, dodeljeni su joj lični čuvari.

Hana ih je smatrala samo blagom nelagodnošću. Nekome s njenim talentima bilo je jednostavno navesti ih da pomisle da je bezbedno ušuškana u svojim odajama, dok je ona bila na sasvim drugom mestu. Međutim, činjenica da su je posmatrali otežavala joj je ugovaranje sastanka sa njenim kontaktom spolja.

Korišćenje telefona u palati nije dolazilo u obzir. Previše lokala predstavljalo je rizik da neko čuje čak i opušten, šifrovani razgovor. Nakratko je pomišljala na to da prokrijumčari radio stanicu, a zatim je odbacila tu ideju. One su mogle da se prate. Nije potrošila dve godine života da stigne do ove tačke, a onda sve upropasti zbog nekakve elektronske zbrke. U svakom slučaju, više je volela da se sastanci takvog značaja odvijaju oči u oči.

Dva dana nakon što je stigla u Kordinu, poslala je pismo. Bilo je adresirano na starog porodičnog prijatelja u Saseksu koji nije postojao. Njegovo odredište bio je jedan od Debokovih mnogih ogranaka u Evropi. Ako iz bilo kog razloga pismo bude presretnuto i otvoreno, čitalac neće otkriti ništa zanimljivije od brbljive poruke koja opisuje Kordinu i vreme.

Kada pismo stigne na svoje odredište i bude dešifrovano, značiće nešto sasvim drugo. Hana je u njemu navela svoje ime, rang u organizaciji i zahtevala sastanak, navodeći detalje o vremenu, datumu i mestu. Ta informacija biće prosleđena kontaktu u Kordini. Sve što je trebalo bilo je da ode tamo, sama.

Jedna sedmica, pomislila je Hana kada je poslala pismo. Za jednu sedmicu će zaista početi ono što je pokrenuto pre tako mnogo vremena. Imala je gomilu posla koji će je zaokupljati u međuvremenu.

Princeza Gabrijela i njena porodica su to veče dolazili u posetu u palatu. Osoblje je bilo u metežu najveći deo dana, više zbog najezde dece, nagađala je Hana, nego zbog ičega drugog. Hana je čula da će neprocenjiva kolekcija Faberžeovih jaja biti premeštena van njihovog domašaja.

Provela je dan tiho, posetivši Iv i Marisu u dečjoj sobi, ručajući s nekoliko članova Istorijskog društva, a tokom kasnopodnevnog zatišja, istražujući slabe tačke u podrumima.

Sada je zakopčala svoje bisere i spremila se da se pridruži porodici u glavnoj primaćoj sobi. Biće zanimljivo videti ih sve zajedno, pomislila je. Tako bi mogla da proceni njihove odnose, kao i pojedince. Neće proći mnogo vremena pre nego što ih sve bude poznavala jednako dobro kao i sebe. Jedna greška, jedna loša procena, i sve bi moglo biti izgubljeno.

„Vraćaj se ovamo, đavole mali!”

Hana je čula glasan smeh, tresak, a zatim stopala u trku. Pre nego što je imala priliku da otvori vrata i sama vidi šta se dešava, ona su se širom otvorila. Kroz njih je jurnuo mali dečak sa slamnatom tamnom kosom koja je možda, a možda i nije, bila počešljana protekle sedmice. Uputio joj je zadivljujući osmeh, prikazujući više od jedne praznine između zuba, pre nego što je jurnuo pod njen krevet.

„*Cachez-moi, s'il vous plait!*” Glas mu je bio prigušen prekrivačem na krevetu pre nego što je nestao.

Hana je zaustila da nešto kaže, ali tada je ugledala Beneta kako stoji na vratima.

„Da li ste videli malog dečaka užasno loših manira?”

„Ja, ahm... ne”, donela je odluku u trenutku i sklopila ruke. „Učinilo mi se da sam čula kako neko trči. Šta ste...”

„Hvala. Ako ga vidite, zaključajte ga u ormar ili tako nešto.”

Jurnuo je niz hodnik. „Dorijane, bezobrazni mali lopove, ne možeš večito da se kriješ.”

Hana je otišla do vrata i, provirivši, videla Beneta kako skreće iza ćoška, a onda ih zatvorila. Vrativši se do kreveta, čučnula je i zadigla prekrivač. „Mislim da je sada bezbedno”, Hana mu je rekla na francuskom.

Prvo je izvirila tamna kosa, a onda snažno rnalo telo odeveno u kratke pantalone i belu platnenu košulju umazanu blatom. Da već

nije videla njegovu sliku, Hana bi pomislila da je to dete nekog poslužitelja. Ali on je imao kraljevsku krv.

„Ti si Engleskinja. Ja odlično govorim engleski.“

„Zaista je tako.“

„Hvala što si me sakrila od mog ujaka.“ Mladi princ Dorijan se naklonio. Mada mu još nije bilo ni pet, to je savršeno izveo. „Bio je ljut, ali to ne traje dugo. Ja sam princ Dorijan.“

„Vaše visočanstvo.“ Hana je napravila kniks. „Zadovoljstvo mi je što smo se upoznali. Ja sam leđi Hana Rotčajld.“ Potom, ne mogavši da odoli, sagnula se do njega. „Šta ste ukrali?“ Dorijan je bacio pogled na zatvorena vrata, potom na Hanu, a onda se široko nasmešio. Zagnjurivši ruku u zadnji džep, izvukao je jo-jo. Nekada je možda bio plav, ali sada je njegovo staro drvo bilo sivo, sa samo nekoliko tragova jarke boje koji su se još uvek držali. Hana ga je proučila sa dužnim poštovanjem.

„Ovo pripada Benetu... njegovom kraljevskom visočanstvu?“, Hana se ispravila

„*Merveilleux, nest-cepas?* Ima ga otkako mu je bilo pet.“ Dorijan je okrenuo igračku u svojoj ruci, čudeći se jer je bila nova i sjajna kada je njegovom ujaku bilo baš onoliko godina koliko je njemu sada. „Naljuti se kada odem u njegovu sobu i igram se s njim, ali kako ću drugačije uspeti da ga nateram da radi?“

„Ima smisla.“ Hana se jedva odupirala nagonu da razbaruši raščupanu kraljevsku glavu. „A i malo je verovatno da se on sam često igra njime.“

„Drži ga na polici. Ne mari baš kada ga samo gledam“, objasnio je Dorijan, odan do srži. „Jedino kad hoću da ga nateram da radi, uzica se sva upetlja i uveže.“

„Potrebno je malo vežbe.“

„Znam.“ Ponovo se iskezio. „A ja mogu da vežbam samo ako ga ukradem.“

„Vaša logika je besprekorna, vaše visočanstvo. Mogu li da ga vidim?“

Dorijan je oklevao samo trenutak, a onda joj ga darežljivo predao. „Devojčice obično ne zanimaju takve stvari.“ Napravio je grimasu muškog gađenja. „Moje sestre se igraju lutkama.“ „Ukusi su različiti, pretpostavljam.“ Hana je provukla prst kroz omču, pitajući se koliko

je prošlo otkako je Benetov prst bio zavučen u nju. Uzica nije bila stara koliko i igračka. Pretpostavljala je da je zamenjena više od deset puta tokom godina. Instinktivno je pustila jo-jo da sklizne, visi na trenutak, a onda ga uredno privukla naviše.

„O, to je bilo vino.“ Očaran, Dorijan ju je gledao razrogačenih očiju.

„Hvala vam, gospodine. Nekada sam i ja imala jedan. Bio je crven“, prisetila se sa poluosmehom. „Dok ga moj pas nije sažvakao.“

„Umeš li da izvodiš neke figure? Ja sam jednom pokušao da izvedem 'put oko sveta' i slomio sam lampu. Ujka Benet me je grdio, ali onda je sam bacio komadiće da niko ne primeti.“

Pošto je to mogla živo da zamisli, Hana se nasmešila. Mnogo laje, ali malo ujeda, zaključila je i poželela da joj se zbog toga nije dopadao još više. „Figure?“ Dok je razmišljala, spuštala je jo-jo i podizala ga naviše. Onda, brzim trzajem zgloba, napravila je „put oko sveta“. Kada se jo-jo vratio u njen dlan, Dorijan se nasmejao i popeo na njen krevet.

„Napravi još jednu, molim te.“

Prisećajući se, Hana je izvela „šetanje psa“ i naterala mladog princa da poskakuje na krevetu i traži još.

„Odlično obavljeno, ledi Hana“, rekao je Benet sa vrata.

„Očigledno imate skrivene talente.“

Hana je morala da proguta psovku dok je privlačila jo-jo u dlan. „Vaše visočanstvo.“ Naklonila se držeći igračku u ruci. „Nisam vas čula kada ste kucali.“

„Jer nisam.“ Benet se pomerio od dovratka na koji se naslanjao i prišao krevetu. Njegov sestrić mu se nedužno smešio.

„Zar nije divna, ujka Benete?“

„O osobinama ledi Hane razgovaraćemo kasnije.“ Uvrnuo je Dorijanovo uvo pre nego što se okrenuo. „Izvinite, ali to je moje vlasništvo.“

Boreći se da sačuva ozbiljno lice, Hana mu ga je predala.

„Možda vam ovo deluje kao obična dečja igračka“, počeo je Benet dok ga je ubacivao u svoj džep, „ali zapravo, to je nasleđe.“

„Shvatam.“ Pročistila je grlo da prikrije smeh, ali on joj se svejedno oteo. Nadajući se da izgleda kao da se kaje, zurila je u pod. „Molim vas da mi oprostite, gospodine.“

„Sutra malo. A on je sve vreme bio ovde, zar ne?“ Benet je gurnuo svog sestrića tako da se svalio na krevet i dobio napad cerekanja. „Pustili ste me da jurcam svud po palati i tražim ovog sitnog lopova, a on se sve vreme krio iza vaše suknje.“

„Tačnije, iza krevetske suknje, gospodine.“ Ponovo je morala da pročisti grlo, ali uspela je da govori mirno. „Kada ste uleteli sa tako nejasnim opisom, nisam imala pojma da tražite princa Dorijana.“

„Cenim dobrog lažova“, promrmljao je Benet dok se primicao. Po drugi put je uhvatio njenu bradu svojom rukom. Ali sada je ona prvi put videla svu aroganciju za koju je sposoban i osetila svu njegovu privlačnost. „I postajem sve više zaintrigiran.“ „Ledi Hana može da izvede dvostruki 'put oko sveta'.“ „Fascinantno.“ Benet je polako spustio ruku dok se okretao svom sestriću. Da je osluškivao, mogao je čuti Hanin lagani izdah olakšanja. „Mislio sam da smo se dogovorili, Dorijane.“ Dorijan je oborio glavu, ali Hana nije primetila da se sjaj u njegovim očima iole zamutio. „Samo sam hteo da ga pogledam. Žao mi je, ujka Benete.“

„Naravno da jeste.“ Benet ga je podigao uhvativši ga ispod ruku, mrko ga pogledao, a onda ga glasno poljubio. „Majka ti je dole. Nemoj da se klizaš po hodnicima na putu do sobe za prijem.“

„U redu.“ Našavši se ponovo na nogama, Dorijan se naklonio ledi Hani. „Drago mi je da smo se upoznali, ledi Hana.“

„I meni, gospodine.“

Uputio joj je osmeh pun razmaknutih zuba pre nego što je odjurio.

„Slatkorečivac“, promrmljao je Benet. „O, možda mislite da je sušti šarm, ali srce mu je crno.“

„Začudo, mene je podsetio na vas.“

Sa jednom obrvom izvijenom, Benet se ljuljao na svojim petama. „Zaista, gospo, to je čudno.“

„On je podlac, bez ikakve sumnje. A vi ga volite.“

„To je sada nebitno.“ Benet je gurnuo ruku u džep. „Što se tiče jo-joa.“

„Da, gospodine?“

„Pokušajte da sačekate da se odmaknem metar i po nego što mi se nasmejete u lice.“

„Kako želite, vaše visočanstvo.“

„Bio je to poklon od moje majke kada sam jednog leta bio bolestan. Kupio sam malom đavolu desetak jo-joa, ali on neprekidno krade moj. Zna da će ga dobiti na poklon kada mu bude deset godina, ako ja do tad ne dobijem sina.”

„ Ja imam crvenokosu lutku koju mi je majka poklonila kada sam pala i slomila zglob. Nju sam čuvala i kada sam prerasla sve ostale.” Tek kada je uzeo njenu ruku shvatila je da mu je ispričala nešto što nije morao da zna, nešto što nikada nije rekla nikome drugom. Dok je upozoravala sebe da su takvi propusti opasni, njegove usne su okrznule njene prste.

„Vi, leđi Hana, imate dobro srce kao i lukav jezik. Hajde, pođite sa mnom dole da upoznate ostatak moje porodice.”

Riv Makgi će biti zastrašujuća prepreka. Hana je i ranije mislila tako, ali kada ga je videla s njegovom porodicom, bila je sigurna u to. Znala je njegovu biografiju iz vremena kada je pristupio policiji kao početnik putem njegovog manje poznatog rada za vladu Sjedinjenih država.

Njegove veze sa Kordinom i kraljevskom porodicom imale su romantičan okvir, ali Riv nije bio pesnička duša. Prekinuo je samonametnutu penziju na molbu princa Armanda kada je Gabrijela bila oteta. Mada je ona pobegla, vreme u zarobljeništvu je ostavilo traga. Imala je amneziju i Riv je bio angažovan da je štiti i da istražuje.

Nije bilo sumnje da je Debok vukao konce, ali iako je njegova ljubavnica uhvaćena i zatvorena, ona ga nikada nije umešala. Kao i drugi moćni ljudi, Debok je inspirisao lojalnost. Ili strah.

Tokom vremena kada se Gabrijela borila da povrati sećanje, ona i Riv su se zaljubili jedno u drugo. Iako je Riv odbio da prihvati titulu kada su se venčali, pristao je na mesto glavnog čoveka za bezbednost u Kordini. Čak i uz Rivovu stručnost i veštinu, u palatu je ponovo ušao uljez.

Pre dve godine, Aleksandar umalo nije bio ubijen. Od tada, Riv je uspeo da zaustavi sve pokušaje napada na članove kraljevske porodice. Ali Debok samo što nije izašao iz zatvora. Sa slobodom će doći i veća moć.

Hana je sada posmatrala Riva i videla tihog, zamišljenog čoveka koji je jednostavno obožavao svoju suprugu i decu. On će uraditi sve

što je moguće da bi ih zaštitio od zla. Tim bolje.

Sklopljenih ruku i popravljene suknje, Hana je sedela i slušala.

„Svi znamo da će tvoj komad biti pravi uspeh.“ Gabrijela, ruke opuštenu zarobljene u Rivovoj, smešila se Iv. Njena gusta crvena kosa bila je nameštena u opuštenu šik frizuru oko lica koje je ostalo delikatno i ljupko. „To ne znači da ne razumemo tvoju zabrinutost.“

„Sada sam u fazi kada priželjkujem da je sve već prošlo.“ Iv je privukla Marisu u krilo.

„Ali osećaš se dobro?“

„Osećam se fino.“ Iv je ponovo pustila Marisu da siđe. „Između Aleksovog titranja i Haninog sokolovog oka, teško da mogu i prstom da mrdnem bez doktorskog odobrenja.“

„Tako je dobro što ste došli.“ Gabrijela se nasmešila Hani pre nego što je popila malo mineralne vode. „Znam iz prve ruke koliko je utešno imati prijatelja u blizini. Da li ste ovde dovoljno srećni da vam ne nedostaje kuća.“

„Vrlo sam srećna u Kordini.“ Hana je pravih leđa sedela na sofi.

„Nadam se da ćete doći na farmu dok ste ovde.“

„Mnogo sam ćula o njoj.“ Gabrijela je tamo kidnapovana dok je to bila samo zarasla parcela. „Volela bih uživo da je vidim.“ „Onda ćemo to upriličiti.“ Riv je govorio tiho dok je palio cigaretu. „Da li ste uživali u poseti do sad?“

„Da, jesam.“ Pogledi su im se susreli i zadržali tako neko vreme. „Kordina je fascinantna zemlja. Možda ima bajkovitu auru, ali veoma je stvarna. Naročito bih volela da posetim muzej.“

„Otkrićete da imamo neke veoma neobične izložbe“, ubacio se Armand.

„Da, gospodine. Malo sam istraživala pre nego što sam krenula iz Engleske. Nema sumnje da će vreme koje ću provesti u Kordini biti poučno.“

Marisa se dogejala, još uvek pomalo nesigurna na svojim jednogodišnjim nogama i podigla ruke. Hana je podigla dete u svoje krilo.

„Vaš otac je dobro?“, pitao je Riv kroz oblak dima.

Hana je zazveckala svojim biserima da zabavi bebu. „Da, hvala. Cesto se čini da što sam ja starija, on postaje mlađi.“ „Porodice, bez

obzira na to koliko su velike ili male, često su središte naših života", rekao je Riv tiho.

„Da, to je tačno", Hana je promrmljala dok se igrala sa bebom. „Šteta je što porodice, i život, nisu tako jednostavni kao što deluju dok smo deca."

Benet je sedeo opušteno u svojoj stolici i pitao se zašto je pomišljao da bi u tome, kada bi umeo da čita između redova, otkrio daleko više od običnog ćaskanja.

„Nisam znao da poznaješ Haninog oca, Rive."

„Samo površno." Kada se zavalio, osmeh mu je bio opušten. „Čujem da je Dorijan ponovo ukrao tvoj jo-jo."

„Trebalo je da ga zaključam u sef kada sam čuo da on dolazi." Benet je potapšao malo ispupčenje u svom džepu. „Naterao bih malog đavola da se dobrano istrči zbog ovoga, ali imao je saveznika." Okrenuo je glavu i pogledao Hanu.

„Moram da se izvinim zbog mog sina", Gabrijeline usne su se izvile dok je ponovo podizala čašu, „što vas je uvukao u svoj zločin, ledi Hana."

„Naprotiv, uživala sam u tome. Princ Dorijan je šarmantan."

„Kod kuće imamo druga imena za njega", Riv je progundao. Ova žena je misterija, razmišljao je. Što je pažljivije tražio propuste, to je manje mana video. „Kad smo kod toga, mislim da ću izaći da vidim gde su oni. Adrijen je u godinama kada čovek ne može biti siguran da li će ih sprečiti, ili ih ohrabriti da uđu u fontanu."

Benet je bacio pogled ka vratima terase. „Bog zna kakvu su pustoš napravili u proteklih dvadeset minuta."

„Čekaj samo da dobiješ svoje." Iv je ustala da uzme Marisu od Hane. „Razmazićeš ih do srži. A sad me izvinite, idem gore da nahranim Marisu."

„Idem i ja sa tobom." Gabrijela je spustila čašu. „Htela sam da razgovaramo o planovima za božićni bal. Znaš da želim da pomognem koliko god mogu."

„Hvala bogu što ne moram da molim. Ne, Hana, molim te, sedi i opusti se", Iv je nastavila kada je Hana ustala. „Nećemo dugo."

„Potrudite se." Benet je izvukao jo-jo i prebacivao ga iz ruke u ruku. „Večera je za sat."

„Svi znamo koji su tvoji prioriteti, Bene." Iv se sagnula i poljubila ga u obraz pre nego što je izašla iz sobe.

„I meni bi prijala šetnja." Ustavši, Aleksandar je klimnuo Rivu. „Pomoći ću ti da sakupiš decu." Jedva da su izašli na vrata terase kada se poslužitelj pojavio na ulazu.

„Oprostite, vaše visočanstvo. Poziv iz Pariza."

„Da, očekivao sam ga. Primiću ga u mojoj radnoj sobi, Luj. Izvinite me, ledi Hana." Uzevši je za ruku, Armand se naklonio iznad nje. „Siguran sam da Benet može da vas zabavi nekoliko trenutaka. Benete, možda bi ledi Hana volela da pogleda biblioteku."

„Ako volite da gledate zidove knjiga", rekao je Benet kada je njegov otac otišao, „za vas neće biti ničeg boljeg."

„Veoma volim knjige." Držeći ga za reč, Hana je ustala.

„U redu, onda." Mada je mogao da smisli desetak boljih načina da ubiju sat vremena, uzeo ju je pod ruku i poveo kroz hodnike.

„Teško je poverovati da u muzeju ima finijih slika od onih koje su već u palati, prinče Benet."

„*Le Musee d'Art* ima sto pedeset dva primerka impresionističkih i postimpresionističkih slika, uključujući dva Koroa, tri Monea i naročito finog Renoara. Nedavno smo kupili jednog Cajlda Hasama iz Sjedinjenih država. Zauzvrat je moja porodica poklonila šest dela Žorža Komplenijea, kordinskog umetnika koji je slikao na ostrvu u devetnaestom veku."

„Shvatam."

Primetivši njen izraz lica, Benet se nasmejao. „Igrom slučaja, ja sam u odboru muzeja. Možda više volim konje, Hana, ali to ne isključuje sklonost ka umetnosti. Šta vi mislite o ovome?" Zastao je ispred malog akvarela. Kraljevska palata je bila prelepo, gotovo mistično naslikana. Njeni beskrajno beli zidovi i šiljci podizali su se iza ružičaste izmaglice koja je više naglašavala nego što je skrivala samu građevinu. Sigurno je bila zora, pomislila je. Nebo je imalo tako delikatnu plavu boju naspram zagasitije boje mora. Mogla je da vidi starinu, fantaziju i realnost. U prednjem planu bila je visoka gvozdena kapija i snažni kameni zidovi koji su štitili posed.

„Prelepa je. U njoj se vidi i ljubav i čudesan dodir. Ko je autor?"

„Moja čukunbaba." Zadovoljan njenom reakcijom, Benet je provukao njenu šaku ispod svog lakta. „Naslikala je stotine akvarela i

sklonila ih. U njeno vreme, žene su slikale ili crtale iz hobija, ne profesionalno."

„Neke stvari se menjaju“, promrmljala je Hana, a onda ponovo pogledala sliku, „a neke ne.“

„Pre nekoliko godina, pronašao sam njene radove u kovčegu na jednom tavanu. Mnogo ih je bilo oštećeno. To mi je slomilo srce. Onda sam pronašao ovo.“ Dodirnuo je ram sa obožavanjem, pomislila je Hana. Naizmenično je gledala njegovu šaku i njegovo lice i iznenađeno shvatila da je opčinjena njime. „To je kao da ste zakoračili nazad kroz vreme, generacije, i otkrili sebe. Mogla je biti naslikana i danas, izgledala bi isto.“

Mogla je da oseti kako se njeno srce okreće ka njemu. Koja bi žena bila imuna na ponos i osećajnost? Da bi se odbranila, napravila je mali korak unazad. „U Evropi razumemo da nekoliko generacija čine samo treptaj vremena. Naša istorija stoji pred nama, vekovi te istorije. Imamo odgovornost da taj isti dar prenesemo novim generacijama.“

Benet ju je pogledao i pomislio da su joj oči gotovo nemoguće duboke.. „To nam je zajedničko, zar ne? U Americi postoji užurbanost koja može biti uzbudljiva, čak i zarazna, ali ovde znamo koliko je potrebno da se nešto izgradi i osigura. Politika se menja, vlade se smenjuju, ali istorija čvrsto stoji.“

Morala je da se okrene od njega. Samo će zamutiti stvari ako počne da razmišlja o njemu kao o brižnom, osetljivom čoveku, umesto kao o zadatku. „Ima li ih još?“, pitala je klimnuvši glavom ka slici.

„Samo šačica, nažalost. Većina se nije mogla popraviti.“ Iz razloga u koje je samo dopola mogao biti siguran, želeo je da sa njom podeli stvari koje su mu bile bitne. „Jedna se nalazi u muzičkoj sobi. Ostale su u muzeju. Evo, pogledajte.“ Ponovo ju je za ruku poveo niz hodnik u naredno krilo, dok su im koraci odjekivali po mozaiku od pločica.

Provevši je kroz jedna otvorena vrata, Benet ju je uveo u prostoriju koja kao da je bila opremljena tako da naglašava beli koncertni klavir u njenom središtu.

U uglu je bila harfa na kojoj se možda sviralo pre stotinu godina, a možda i prošle sedmice. U staklenoj vitrini nalazili su se starinski

duvački instrumenti i krhka lira. Tu je cveće bilo sveže ubrano, kao i u svim prostorijama u palati. Puzavi cvetovi jasmína prosipali su se iz svetlucah, crvenih kineskih ćupova. Mali mermerni kamin bio je očišćen i oriban i u njemu je složena nova potpala, kao da doziva šibicu.

Sa Benetom je prešla preko obisonskog ćilima, a onda pogledala unazad kroz vreme. Na toj slici je, jarkim bojama i odvažnim potezima, bio prikazan bal. Dame, veličanstveno ženstvene u odeći iz sredine devetnaestog veka, vrteli su po sjajncm podu zadivljujući muškarci. U prostoriji su se nalazila ogledala koja su odrazima udvostručavala plesače dok je trio lustera svetlucao iznad njihovih glava. Dok ju je Hana proučavala, gotovo da je mogla da čuje valcer.

„Kako je divna. Da li je ova prostorija ovde, u palati?”

„Da. Jedva da se iole promenila. U njoj će se sledećeg meseca održati božićni bal.”

Samo još mesec, pomislila je. Bilo je toliko toga što je moralo da se uradi. Za samo nekoliko sati Debok će biti van zatvora, a ona će uskoro saznati da li je njen pripremi rad bio dovoljno mudar.

„To je prelepa soba.” Hana se okrenula. Održavaj neobavezan razgovor, upozorila je sebe. Neka ti misli budu neobavezne, zasad. „U našoj seoskoj kući imamo malu muzičku sobu. Ništa ni slično ovome, naravno, ali ona me je uvek opuštala.” Odšetala je do klavira, ne toliko da bi ga pogledala, koliko da bi se odmakla. „Da li svirate, vaše visoćanstvo?”

„Hana, sami smo. Nema potrebe da budemo tako formalni.” „Korišćenje titula uvek sam smatrala pre ispravnim nego formalnim.”

Ovo joj nije trebalo, pomislila je. Nije želela da on premosti razliku među njihovim klasama.

„Mene je ona uvek nervirala između prijatelja.” Prišao joj je otpozadi i lagano joj dodirnuo rame. „Mislio sam da mi to jesmo.”

Mogla je da oseti njegov dlan kroz uredno platno njene haljine, kroz tananu svilenu traku ispod nje i na njenoj koži. Bijući bitku sa samom sobom, ostala mu je okrenuta leđima. „Da smo šta, gospodine?”

Nasmejao se, a onda su oba dlana bila na njenim ramenima i okretala ih ka njemu. „Prijatelji, Hana. Mislim da si dobro društvo. To je jedan od prvih zahteva za prijateljstvo, zar ne?” Gledala ga je, ozbiljnim očima, sa najneprimetnijom rumenom bojom na jagodićnim

kostima. Njena ramena su delovala tako snažno pod njegovim rukama, ali on se sećao koiiko je meko, koliko delikatno delovala koža ispod njene vilične kosti. Haljina joj je bila braon i dosadna, lice nenašminkano i neuramljeno. Nijedna dlaka nije bila van svog mesta, ali on je imao viziju njenog smeha, njene spuštene kose i njenih golih ramena. A taj smeh bi bio samo za njega.

„Koji je đavo s tobom?“, promrmrljao je Benet.

„Oprostite... “

„Čekaj.“ Nestrpljiv, iznerviran zbog sebe samog koliko i zbog nje, Benet je prišao bliže. Pošto se ona ukočila, podigao je ruke uvis, okrenuvši joj dlanove, kao da je uverava da joj ne želi ništa loše. „Budi mirna samo na tren, hoćeš li?“, pitao je dok je spuštao glavu i svojim usnama dodirivao njene.

Bez odgovora, ne reaguj. Hana je to iznova ponavljala u sebi kao litaniju. Nije navaljivao, nije nagovarao niti zahtevao. Prosto je probao, nežnije nego što je znala da ijedan muškarac može. Njegov ukus je prodirao u nju sve dok nije bila gotovo pijana od njega.

Njegove oči su ostale otvorene, gledale su njene. Bio je blizu, toliko blizu da je mogla da uhvati miris sapuna sa njegove kože. Bilo je to nešto što je probudilo slike mora. Hana je zarila prste u svoje dlanove i borila se da mu ne pokaže metež koji je započeo u njoj.

Gospode, želela je. Toliko je želela.

On nije znao šta da očekuje. Ono što je pronašao bila je mekoća, udobnost, slatkoća, bez vreline ili strasti. Ali opet, i jedno i drugo je video u njenim očima. Nije osećao potrebu da je dodirne ili produbi poljubac. Ne ovaj prvi. Možda je već znao da će ih biti još. Ali ovaj prvi mu je pokazao lakoću, opuštenost kakvu nikada pre nije tražio u ženi.

On je bio dovoljno muževan, dovoljno iskusan da bi znao da u njoj postoji vulkan. Ali začudo, nije imao želju da ga natera na erupciju. Ne još.

Benet je prekinuo poljubac jednostavno se odmaknuvši. Hana nije pomerila nijedan mišić.

„Nisam to uradio da bih te uplašio.“ Govorio je tiho, jer to je bila istina. „To je bila samo proba.“

„Ne plašite me.“ Nije uplašio ženu koju je mogao da vidi, ali ona koja se u njoj krila bila je prestravljena.

To nije bio baš onakav odgovor kakav je želeo. „Pa šta ti onda radim?”

Polako, pažljivo, opustila je pesnice. „Plašim se da ne razumem na šta mislite, vaše visočanstvo.”

Proučavao ju je još trenutak, a onda se okrenuo. „Možda ne.” Protrljao je rukom zadnji deo vrata pitajući se zašto ga je tako skromna, tiha žena činila tako napetim. Razumeo je želju. Bog je svedok da ju je već osetio. Ali ne ovako. Nikada ovako. „Prokletstvo, Hana, zar se u tebi ništa ne dešava?” „Naravno, gospodine, veoma mnogo stvari.”

Morao je da se nasmeje. Trebalo je da zna da će ga logikom spustiti na mesto. „Zovi me po imenu, molim te.”

„Kako želite.”

Okrenuo se. Ona je stajala pred svetlucavim belim klavirom, sklopljenih ruku, mirno i tiho izdržavajući njegov pogled. Pomislio je da je to najbesmislenija stvar, ali znao je da je veoma blizu da se zaljubi. „Hana...”

Nije napravio više od dva koraka ka njoj kada je Riv ušao u sobu. „Benete, izvini, ali tvoj otac želi da te vidi pre večere.” Obaveze i želje.

Benet se pitao da li će ikada uspeti da spoji to dvoje. „Hvala ti, Rive.”

„Ja ću ispratiti leđi Hanu nazad.”

„U redu.” Ipak, zastao je i još jednom je pogledao. „Voleo bih da razgovaramo kasnije.”

„Naravno.” Okrenuće zemlju naopačke da bi to izbegla.

Ostala je na mestu kada je on otišao. Riv je bacio pogled preko ramena, pre nego što je prišao. „Ima li nekih problema, leđi Hana?”

„Ne.” Duboko je udahнула, ali se nije opustila. „Zašto bi ih bilo?”

„Benet ume da... napravi pometnju.”

Ovaj put, kada su im se pogledi sreli, ona se pobrinula da izgleda kao da se zabavlja. Sloj, najfiniji mogući sloj njenog spoljnog oklopa bio je odbačen. „Mene nije lako omesti, naročito kada radim.”

„Tako su mi rekli”, rekao je Riv opušteno. Još uvek je tražio mane i uplašio se da je možda pronašao prvu u načinu na koji je gledala Beneta. „Ali nikada niste radili na zadatku poput ovog.”

„Kao stariji agent MBS-a, sposobna sam da se izborim sa bilo kojim zadatkom." Glas joj je ponovo bio žustar, ne glas žene koja je bila ganuta, gotovo nepodnošljivo, jednim poljupcem. „Imaćete moj izveštaj sutra. Mislim da je sada bolje da se pridružimo ostalima."

Krenula je pored njega, ali on ju je uzeo za ruku i zaustavio je. „Mnogo toga zavisi od ovoga. Od vas."

Hana je samo klimnula. „Svesna sam toga. Tražili ste najbolje, a ja to jesam."

„Možda." Ali što se stvar više bližila, to je više brinuo. „Imate neverovatnu reputaciju, Hana, ali nikada pre niste za protivnika imali nekog poput Deboka."

„A ni on nekog poput mene." Ponovo je bacila pogled ka hodniku, a zatim spustila glas. „Ja sam sada prihvaćeni član njegove organizacije. Trebale su mi dve godine da se ovoliko približim. Uštedela sam mu dva i po miliona pobrinuvši se da ona prodaja municije pre šest meseci ne propadne. Čovek poput Deboka cení inicijativu. U poslednjih nekoliko meseci, sejala sam seme koje će diskreditovati njegovog zamenika."

„Ili će vas osloboditi glave."

„O tome ću ja da brinem. Za nekoliko nedelja, ja ću mu biti desna ruka. Onda ću vam ga isporučiti na poslužavniku." „Samouverenost je odlučno oružje, ako nije preterana."

„Ja nikada ne preterujem." Pomislila je na Beneta i njena rešenost je ojačala. „Nikada nisam zabrljala na zadatku, Rive. Ne nameravam da počnem od ovog."

„Samo se pobrinite da ostanete u kontaktu. Siguran sam da razumete kada kažem da nikome ne verujem."

„Savršeno razumem, zato što ni ja nikome ne verujem. Idemo li?"

Poglavlje 4

Hanini planovi da izbegne vožnju sa Benetom do Le Avra bili su uredno uništeni. Opravdala je svoju odluku ubedivši sebe da će sakupiti više korisnih informacija ako se usredsredi na palatu. Da bi ostala u njoj, smislila je verovatan, premda neoriginalan izgovor: glavobolju.

Hana je namerno sačekala dok Aleksandar i njegova porodica nisu završili doručak kako bi mogla nasamo da razgovara sa Iv. Iv je trebalo manje od deset minuta da sasvim preokrene priču.

„Nije ni čudo što nisi sva svoja.“ Iv je pijuckala čaj u sunčanoj dečjoj sobi dok je pregledala svoj raspored. „Zarobila sam te otkako si stigla.“

„Ne budi blesava. Palata je velika kao omanji grad. Teško bi se moglo reći da sam zarobljena.“

„Koliko god da je velika, ipak ima židove. Fina vožnja duž obale je upravo ono što ti treba. Bernadet.“ Bacila je pogled ka mladoj negovateljici koja se spremala da odvede Marisu u jutarnju šetnju. „Molim te, postaraj se da princeza Marisa nosi šešir? Napolju je vetrovito.“

„Da, gospođo.“

Iv je ispružila ruke svojoj ćerki. „Lepo se provedi, dušo.“

„Ceće“, rekla je Marisa i nasmejala se sopstvenom glasom. „Da, beri cveće. Stavice ga ovde u tvoju sobu.“ Poljubila je oba Marisina obraza, a onda je pustila. „Mrzim što ne mogu da je odvedem u šetnju, ali za sat imam sastanak u Centru.“

„Ti si divna majka, Iv“, Hana je rekla tiho kada je videla zabrinutost u Ivinim očima.

„Toliko je volim.“ Sa dugim uzdahom, ponovo je podigla svoj čaj. „Znam da je to glupo, ali kada nisam sa njom smislim desetine stvari koje bi se, realno, mogle desiti.“

„Rekla bih da je to normalno.“

„Možda. Činjenica da smo mi to što smo samo sve uveličava.“ Nesvesno, spustila je dlan na mesto gde je sada snilo njeno drugo dete. „Toliko želim da joj pružim osećaj normalnosti, ali ipak...“ Iv je odmahнула glavom. „Sve ima svoju cenu.“ Hana se prisetila kako je Aleksandar rekao gotovo isto kada je pričao o svojoj ženi.

„Iv, Marisa je divno, zdravo i srećno dete. Nisam sigurna da postoji išta normalnije.“

Iv je zurila u nju trenutak, a onda spustila bradu na otvoreni dlan. „O, Hana, nisam sigurna kako sam pregurala poslednje dve godine bez tebe. A to me vraća na pređašnju temu.“ Iv je žustro dopunila Haninu šolju. „Došla si ovamo u posetu, a do sada ti nisam dala ni tren slobodnog vremena da ne budeš lisicama vezana za mene. Zbog toga se osećam veoma sebično.“

„Razlog zbog kog sam ovde jeste da budem s tobom“, Hana je podsetila Iv, osećajući kako njeno opravdanje brzo propada.

„Neko ima glavobolju?“, Ben je pitao dok je ulazio. Nosio je belu svečanu uniformu sa crvenim obeležjima njegovog ranga oficira u mornarici Kordine. Na levom džepu na grudima nalazio se kraljevski grb koji ga je označavao kao princa. Hana je uvek smatrala da je mišljenje po kom žene padaju na muškarce u uniformi glupost. Do sada.

Izgledao je tako... zadivljujuće, priznala je, mada je njena praktična strana tražila manje dramatičnu reč. Snežnobela bluza naglašavala je njegov ten i tamni kontrast njegove kose. Nasmehio joj se i Hana je bila svesna da je znao kakav je utisak ostavio. Automatski je ustala i naklonila se.

„Benete, zaboravila sam kakav si srcelemac u svečanom belom.“ Iv je iskosila lice čekajući poljubac. „Možda bi trebalo da kažem Hani da ipak popije aspirin i ostane kod kuće.“

„Mislim da ledi Hana ume da se brine sama o sebi. Zar ne, *cheri*?“

Hana je tada shvatila da će, ako bude morala da se mačuje s njim, dobro baratati svojim floretom. „To je uvek bio slučaj.“ „Malo ste bleđi.“ Prstom joj je dodirnuo obraz. „Zaista vam nije dobro?“

„Nije to ništa.“ Pitala se da li je mogao da oseti kako joj se krv komeša od tog opuštenog dodira. „A i Iv me uverava da je vožnja pored mora pravi lek.“

„Dobro. Vraćiću je rumenih obraza.“

„Dajte mi samo trenutak da odem po torbu.“

„Benete.“ Iv ga je zaustavila pre nego što je krenuo za Hanom. „Grešim li ili sam upravo nešto primetila?“

Nije se pretvarao da je ne razume. „Nisam siguran.“

„Hana je živela veoma zaštićenim životom. Pretpostavljam da ne moram da ti kažem da budeš... pa, oprezan?"

Iako je iza njega strujala sunčeva svetlost, njegove oči su se ohladile. „Ne, ne moraš me podsećati sa kim čovek na mom položaju može, a sa kim ne može da ima vezu."

„Nisam to rekla da bih te iznervirala." Iv je u trenu bila na nogama i uhvatila ga za ruke. „Bili smo prijatelji dugo pre nego što smo postali porodica, Bene. Pitam samo zato što mi je ona draga, a znam koliko ti možeš da budeš neodoljiv."

Smekšao je, kao i uvek kada je Iv bila u pitanju. „Ti si uvek uspevala da mi odoliš."

„Ti si sa mnom uvek postupao kao sa sestrom." Iv je ponovo zastala, rastrzana između vernosti dvema osobama. „Da li ću preterati ako kažem da ona nije tvoj uobičajeni tip?"

„Ne, nije. Možda me upravo to zbunjuje. Prestani da brineš." Sagnuo se i poljubio je u čelo. „Neću pokvariti tvoju pristojnu britansku prijateljicu."

„Možda sam ja zabrinuta i za tebe."

„Onda nemoj da brineš." Nehajno pogladivši njen obraz, otišao je do vrata. „Reci Marisi da ću joj doneti školjke."

Smirena i rešena da poštuje svoju odluku, Hana ga je pronašla na vrhu stepeništa. „Nadam se da me niste čekali." „Imamo mnogo vremena. Obećavam da će vožnja biti vredna pompe i govorancije na njenom kraju."

„Nemam ništa protiv pompe i govorancija."

„Onda imamo sreće. Klode." Benet je klimnuo visokom, snažnom čoveku koji je čekao pored glavnih vrata.

„Dobro jutro, vaše visočanstvo. Ledi Hana. Vaš automobil je spreman, gospodine."

„Hvala ti, Klode." Benet je proveo Hanu kroz vrata znajući da je ta jednostavna rečenica značila da je put između Kordine i Le Avra obezbeđen.

Hana je videla automobil čim su izašli napolje. Živahan francuski kabriolet stajao je u podnožju stepeništa između dve izdržljive limuzine.

„Da li vi vozite onaj?"

„Izgleda kao da je na navijanje, zar ne?“ Benet je dodirnuo sjajnu crvenu haubu s ljubavlju. „Upravljanje je kao u snu. Terao sam ga sto devedeset na otvorenom putu.“

Pomislila je kakav je to osećaj juriti pored mora sa vetrom na licu. Hana je potisnula takve želje i potrudila se da izgleda kao da joj je nelagodno. „Nadam se da ne planirate danas da oborite svoj brzinski rekord.“

Uz smeh joj je otvorio vrata. „Za vas ću voziti kao deda.“ Hana je skliznula na sedišta i gotovo uzdahnula od zadovoljstva. „Prilično je mali.“

„Dovoljno veliki za dvoje.“ Benet je zaobišao prednji kraj automobila. Klod mu je već otvorio vrata.

„Ali sigurno ne putujete bez obezbeđenja ili pomoćnika.“ „Da, kad god je moguće. Moj sekretar će biti u automobilu iza nas. Hoćemo li da ih nateramo da pojure?“ Okrenuo je ključ. Po bogatom zvuku ispod haube Hana je zaključila da se ispod nje nalazi samo motor. Pre nego što je uspela i da udahne, Benet je poterao automobil niz dugi, umirujući prilaz palati. Vozio je onako kako je jahao pastuva. Punom brzinom.

„Mogu da ih zamislim kako već gundaju.“ Čuvarima na kapiji opuštenu je otpozdravio. „Da je po Klodovom, nikada ne bih prelazio trideset. A bio bih i zatvoren u neprobojnoj limuzini, odeven u oklop umesto odela.“

„Njegov posao je da vas štiti.“

„Šteta što u tome nema nimalo smisla za humor.“ Benet je smanjio brzinu, a onda uz škripu prošao kroz krivinu.

„Da li je vaš deda živio dugim i plodnim životom?“ „Molim?“

„Vaš deda“, ponovila je Hana dok je uredno sklapala ruke u krilu. „Pitam se da li je živio dugo. Deluje mi neverovatno ako je ovako vozio.“

Vetar mu je nosio kosu oko lica dok je okretao glavu da joj se nasmeši. „Verujte mi, *ma belle*, poznajem ove puteve.“

Ona nije želela da uspori. Bio je to prvi put u ko zna koliko meseci da je osećala istinsku slobodu. Gotovo da je zaboravila koliko je sladak bio njen ukus. More je pored puta svetlucalo plavom i belom bojom dok su se spuštali sa uzvišenja prestonice. Palme su se izvijale ka nebu, savijajući se i njišući na nepopustljivom povetarcu.

Bujno crveno cveće izbijalo je sa grmova koji su navrat-nanos rasli duž puta. Vazduh je mirisao na more i beskrajno proleće.

„Skijate li?“, Benet je pitao primetivši da je posmatrala čoveka kako klizi preko vode iza glisera.

„Nikada nisam probala.“ Izgledalo je divno. „Sigurna sam da čovek mora da bude prilično jak za to. Ja se bolje snalazim u bibliotekama.“

„Čovek ne može stalno da čita.“

Gledala je kako skijaš pravi salto i upada u vodu. „Mislim da ja mogu.“

Benet se nasmešio i uz riku motora pršao kroz blagu dvostruku krivinu. „Život i nije baš vredan truda bez bar malo preterivanja. Zar nikada nemate nagon da se upustite u avanturu, Hana?“ Razmišljala je proteklih deset godina njenog života, o zadacima koji su je vodili od dvoraca do geta i na sva mesta između. Francuske aleje. Italijanske obale. Pomislila je na malokalibarski pištolj koji je nosila u svojoj tašni i nož uži od pera koji joj je, poput ljubavnika, dodirivao butinu.

„Pretpostavljam da sam uvek više volela da proživljavam avanture posredno, kroz knjige.“

„Nemate tajnih snova?“

„Neki od nas su baš onakvi kakvi deluju.“ Iznenada se osetivši neprijatno, skrenula je sa te teme. „Nisam znala da ste mornarički oficir.“ Još jedna laž, pomislila je. Ali njena profesija je bila izgrađena na njima.

„Služio sam par godina. Trenutno je to više počasni rang. Drugi kraljevski sinovi su tradicionalno vezani za vojsku.“

„Pa ste vi odabrali mornaricu.“

„Kordina je okružena morem. Naša flota je, naravno, manja od vaše, ali je jaka.“

„A ovo su nesigurna vremena.“

Nekakva senka je preletela preko njegovih očiju. „U Kordini smo naučili da su sva vremena nesigurna. Mi smo mirna zemlja, a pošto želimo da tako i ostane, uvek smo spremni za rat.“ Pomislila je na lepu belu palatu sa njenim egzotičnim vrtovima i bajkolikim šiljatim krovovima. Nedostupna sa mora, sa pogledom s litice koji se pružao

kilometrima daleko. Zavalila se dok se more valjalo pored njih. Nikada ništa nije bilo jednostavno koliko se činilo.

Le Avr je bio šarmantan. Ugneždenog u podnožju dugačkog brda, činio ga je roj malih građevina okrečenih u belo i kućica od drveta. Ribarski brodići i jedrilice tiho su se njihali u urednim pristaništima na jednoj krivini luke. Svuda po valobranu od starog kamena, otporni plavi cvetovi su se probijali kroz pukotine. Zamke za jastoge i ribarske mreže bili su rašireni i sušili se na suncu. Miris ribe je opijao i bio je čudno prijatan na ranojutarnjem vazduhu.

Na prvi pogled, ovaj grad je izgledao kao svaki drugi uredni ribarski gradić koji je živeo od mora i sa morem. Ali dok su obilazili luku, dokovi su postajali skuplji, građevine veće. Teretnjaci sa ljudima koji su vukli robu niz brodske stepenice okruživali su prekookeanski brod. Kao i veći deo Kordine, Le Avr je bio više od onoga što se na prvi pogled uočavalo. Po položaju i veštini stanovnika, bila je to jedna od najboljih luka u Mediteranu. On je bi i središte kordinske mornaričke baze.

Provlačeći se uzanim, krivudavim ulicama, Benet je prošao kroz nekoliko kapija. Usporavao je samo toliko da ga čuvari pozdrave odsečnim salutiranjem. Tu su se nalazili bungalovi obojeni u bledoružičasto koje je Hanu podsećalo na unutrašnjost školjke. Palme i cveće rasli su u izobilju, ali mogla je da prepozna strukturu i red vojnog objekta. Nekoliko trenutaka kasnije, Benet je stao ispred zgrade sa fasadom pred kojom su mornari u belom stajali u stavu mirno.

„Tokom narednih nekoliko sati“, promrmlijao je Hani, „ponašamo se zvanično.“ Benet je posegnuo rukom na zadnje sedište i dohvatio svoju šapku. Dok ju je spuštao na svoju kosu razbarušenu od vetra, jedan mornar je prišao i otvorio mu vrata. Očiju zaklonjenih obodom, Benet mu je otpozdravio. Znao je da se limuzina već zaustavila iza njega, ali se nije osvrnuo dok je vodio Hanu u zgradu.

„Prvo, imamo nekoliko formalnosti“, upozorio ju je, zatiskujući šapku pod ruku.

Formalnosti su bile grupa oficira, od admirala pa naniže, i njihovih supruga i atašea koji su čekali da pozdrave njegovo kraljevsko visočanstvo i da on pozdravi njih.

Hana je otpozdravljala ljudima koji su joj bili predstavljeni i pretvarala se da ne primećuje procenjivačke poglede. *Nije prinčev tip*. Mogla je to jasno da pročita u svakom oku u koje je pogledala. Sasvim se slagala s njima.

Popili su čaj i obišli zgradu - zbog nje. Hana je glumila nepoznavanje opreme koja joj je pokazivana, postavljala odgovarajuća pitanja i izgledala odgovarajuće učtivo kada bi dobila pojednostavljene odgovore. Teško da je mogla pomenuti da su joj radarski i komunikacioni sistemi poznati jednako dobro kao i obučenim operaterima. Za tren oka bi mogla da podesi opremu i kontaktira bazu MBS-a izvan Londona ili Debokovo sedište u Atini.

Prolazila je pored izložbenih vitrina, sa očiglednom fascinacijom slušala dok joj je admiral objašnjavao razlike između razarača i nosača aviona.

Pompa i formalnosti nastavili su se dok su ih pratili napolje da sačekaju *Independance* koji se usidrao. Orkestar, sa zaslepljujućim belim uniformama na suncu, zasvirao je živahan marš kada je Benet iskoračio na dok. Gomile ljudi su klicale iza vojne barikade. Bebe i malu decu su podizali uvis kako bi mogli da bace pogled na princa.

Hana je izbrojala desetak ljudi iz obezbeđenja koji su se umešali u gomilu, pored dva čoveka koji se od Benetovog lakta nikada nisu udaljavali više od dometa ruke.

Debok je izašao, pomislila je. Sve je pod rizikom.

Borbenosivi razarač je pristao dok je gomila aplaudirala, a orkestar nastavio da svira. Mornari na doku stajali su mirno kao i mornari na palubi. Nakon šest meseci na moru, *Independance* je stigao kući.

Spustile su se masivne brodske stepenice. Oglasile su se brodske sirene. Kapetan je sišao da pozdravi oficire i pokloni se svom princu.

„Dobro došli kući, kapetane.“ Benet mu je pružio ruku, a gomila je ponovo zaklicala.

Kao i uvek u takvim prilikama, usledio je govor. Hana je izgledala kao da pažljivo sluša, dok je polako pregledala gomilu.

Nije je iznenadilo kada ga je ugledala tamo. Niski čovek, s blago povijenim ramenima, stajao je na ivici gomile držeći malu kordinsku zastavu. U običnoj radničkoj odeći i mirnog lica, niko ga nikada ne bi primetio niti upamtio. Bio je jedan od Debokovih najboljih ljudi.

Danas neće krenuti na princa Beneta, pomislila je, mada joj se vrat naježio. Njeno uspešno ubacivanje u palatu bio je jedan od njenih najvećih doprinosa Debokovoj organizaciji. Naređenja su sada zahtevala brigu i lukavost, a ne ishitrene pokušaje ubistva.

U svakom slučaju, znala je da Deboka Benet ne zanima toliko koliko Aleksandar, a Aleksandar ne toliko koliko Armand. Neće se zadovoljiti drugim mestom u redu nasleđivanja trona nakon tako dugačkog čekanja.

Ipak, stegla je rukom ručke svoje tašne. Pomerila se, samo nekoliko centimetara, ali Benetovo telo je sada bilo više od dopola zaštićeno njenim.

Da li je po tom čoveku poslata poruka za nju, pitala se Hana. Ili mu je prosto naređeno da bude u blizini i posmatra? Instinkt joj je govorio da je u pitanju to drugo. Opušteno je ponovo pregledala gomilu. Njen pogled se susreo s njegovim i zadržao tako samo delić sekunde. Pozdravili su jedno drugo, ali bez ikakvog znaka. Hana je dopustila da njen pogled nastavi dalje, znajući da će se oni sastati za nekoliko dana u muzeju.

Lepa ceremonija sa odsečnom vojnom muzikom i zastavama nastavila se obilaskom broda i smotrom posade. Hana je išla sa admiralovom suprugom, dok su Beneta vodili duž postrojenih oficira i mornara. Tu i tamo bi zastao da nešto kaže ili postavi lično pitanje nekom od ljudi. Štaviše, primetila je da je slušao odgovore. Čak i opušteni oosmatrač video bi da su mu ljudi koje je pozdravljao ukazivali više poštovanja nego što sleduje osobi njegovog ranga. Bila je to neka vrsta muške ljubavi, shvatila je Hana.

Mada je bila sigurna da je Benet video dovoljno brodova za ceo životni vek, obišao je komandni most, oficirske odaje i kuhinju sa očiglednim oduševljenjem. Brod je bio uredan kao salon. Praktičan, naravno, ali sveže oriban i bez znakova rđe ili farbe koja se ljušti.

Benet je brzo išao kroz brod, ne izgledajući kao da žuri preko paluba. Bilo je pitanja koja su se morala postaviti, zasluženih komplimenata, ali znao je da su torbe bile spremne i da su čekale. Ponovo se srdačno rukovao s kapetanom, svestan da je taj čovek imao svako pravo da se ponosi svojim brodom i ljudima. Dok je polazio niz brodske stepenice, klicanje se ponovo pojačalo. Benet je

morao da se zapita da li je to zbog njega ili zato što je ceremonija najzad gotova i ljudi su mogli da siđu na obalu.

Protokol je zahtevao da ga isprate nazad kroz štab. Tu je Hana počela da oseća kako njegovo nestrpljenje počinje. Ipak, bio je milostiv, rukovao se, ljubio ruke, razmenjivao poslednje ljubaznosti. Tek kada je seo u svoj automobil izustio je tihu psovku. „Oprostite, gospodine?”

Benet je samo potapšao Haninu ruku pre nego što je pokrenuo motor. „Četiri sata je mnogo vremena da stojite na nogama. Hvala što ste to podnosili sa mnom.”

„Naprotiv, meni je bilo fascinantno.” Ništa nije bilo divnije od vetra koji je ponovo duvao preko njenog lica kada je kabriolet ubrzao. „Obilazak broda je bio naročito poučan. Baš je lukavo što je brodski kuvar prilagodio recept za palačinke tako da se brašno meri funtama, a ne šoljama, zar ne?”

„Hrana nakon nekoliko meseci na moru postaje prioritet.” Bacio je pogled ka njoj, iznenađen jer su je brod i nekoliko pompeznih govora tako dobro zabavili. „Da sam znao da vas to zaista zanima, ne bih toliko žurio.”

„Pretpostavljam da vama sve to postane rutina i pomalo dosadno nakon nekog vremena.”

„Ja sam mislio na posadu. Svi su oni stvarnc želeli da izađu na obalu svojim suprugama ili ljubavnicama - ili i jednima i drugima.” Smešio se kada je okrenuo glavu ka njoj. „Ne možete zamisliti kako šest meseci na moru izgleda kada je jedina žena koju vidite fotografija sa rupicama od pribadače na sredini.”

Njene usne su zaigrale, ali uspela je da zadrži osmeh i samo klimne glavom. „Ne, sigurno ne mogu. Ali mislim da ste vi uživali dok ste bili na moru, Benete. To se vidi po načinu na koji ste razgovarali sa ljudima i razgledali brod.”

Tada ništa nije rekao, iznenađen i ne nezadovoljan što je to tako brzo shvatila. „Tada sam više bio oficir, a manje princ. Ne mogu reći da mi je more u venama kao kapetanu Dumontu, ali to nije nešto što ću zaboraviti.”

„Čega se najbolje sećate?”, pitala je pre nego što je uspela da se obuzda.

„Izlazaka sunca na moru ili, još više, izlaska iz oluje. Bože, kroz kakvu smo prošli kod Krita. Talasi su bili visoki petnaest metara, vetar je bio kao božji gnev, tako glasan, tako jak da si mogao da vičeš nekome na uvo, a da te on ne čuje. Nigde nije bilo neba, samo zidovi vode, jedan za drugim. To je iskustvo koje promeni čoveka.“

„Kako?“

„Natera ga da shvati da, bez obzira na to ko je on i šta je, postoji nešto krupnije, veće. Priroda je moćna u izjednačavanju, Hana. Pogledajte je sad.“ Jednom rukom pokazujući ka moru, prošao je kroz još jednu krivinu. „Mirna, gotovo nemoguće lepa. Uragan je ne čini manje lepom, samo opasnijom.“

„Zvuči kao da više volite opasnost.“ Razumela je to, možda i previše dobro.

„Ponekad. Opasnost je zavodljiva na svoj način.“

Na to ništa nije mogla da kaže. Bilo je to nešto što je i sama naučila mnogo godina ranije.

Uz najkraći znak automobilu iza njih, Benet je zaustavio kola. „Trenutno mi se više dopada kada je mirno.“ Izašao je iz kabrioleta, ne obraćajući pažnju na čuvara koji je nervozno stajao pored haube automobila iz pratnje. „Prošetajte sa mnom po plaži, Hana.“ Otvorio je njena vrata i pružio joj ruku. „Obećao sam Marisi školjke.“

„Vaše obezbeđenje ne deluje zadovoljno.“ Nije bila ni ona kada je primetila koliko su nezaštićeni.

„Oni bi bili zadovoljni samo ako bih sedeo u neprobojnoj kugli. Hajdemo sad, Hana, zar mi niste rekli da je morski vazduh dobar za zdravlje?“

„Da.“ Spustila je svoju ruku u njegovu. On je ipak bio bezbedan, sve dok je ona igrala svoju ulogu, i to dobro. „Moraćete da pronađete školjke koje su dovoljno velike da se ne mogu progutati. U Marisinim godinama, deca imaju običaj da jedu najčudnije stvari.“

„Uvek praktičan.“ Uz opušteni smeh, uhvatio ju je oko struka i podigao preko valobrana. Video je kako gleda preko njegovog ramena i znao da će ih čuvar pratiti na diskretnom rastojanju. „Trebalo bi da skinete cipele, Hana. Napuniće se peskom.“ Naravno, bio je to praktičan predlog. Logična stvar. Hana se trudila da kaže sebi da skidanjem cipela neće skinuti i deo svoje maske.

„U ovim vodama sigurno ima fascinantnih koralaa.“

„Gnjurite li?“

„Ne“, slagala je. „Nisam baš jak plivač. Pre nekoliko godina sam išla na morsku izložbu u Londonu. Do tada nisam imala pojma kakva neverovatna raznolikost školjki postoji i koliko vredne mogu biti.“

„Sreća moja što Marisa ima skroman ukus.“ Držeći je za ruku, išao je ka ivici mora. „Par školjkica i ona će biti oduševljena.“

„Baš ste dobri što mislite na nju.“ On jeste bio dobar, pomislila je. Upravo to je bila jedna od stvari koje je bilo najteže prevideti. „Čini se da vas nećake i nećaci obožavaju.“

„O, pretpostavljam da je to zato što mi ne smeta da s vremena na vreme u igri pravim budalu od sebe. Šta mislite o ovoj?“ Sagnuvši se, podigao je spiralu koja se odlomila od veće školjke i koju su morski talasi uglačali. Na vrhu obline bila je šiljata kapica koja je izgledala gotovo kao kruna.

„Sasvim odgovarajuća“, prokomentarisala je Hana kada joj je pružio.

„Marisu ne zanima odgovarajuće. Više voli lepo.“

„Lepa je.“ Sa osmehom, Hana je prešla prstom preko obline čija se boja prelivala od bledeg ćilibara do svetlucave ružičaste. „Trebalo da je stavi na prozor gde će sunce padati na nju. O, vidite.“ Zaboravivši se, zakoračila je u vodu i izvukla celu školjku kapice. Imala je oblik lepeze, s jedne strane koštanobela, a u plitkoj unutrašnjosti ružičasta s prelivima duginih boja. „Možete joj reći da vile u njoj poslužuju keksiće kada piju čaj.“

„Znači Hana veruje u vile“, promrmljao je.

Uhvaćena nespremna, pružila mu je školjku. „Ne, ali mislim da bi Marisa mogla da veruje u njih.“

Benet je spustio školjku u svoj džep. „Noge su vam mokre.“ „Brzo će se osušiti.“ Krenula je da izađe iz vode. Ponovo je uzeo njenu ruku i zadržao je u penušavom plićaku.

„Kad smo već tu, možemo da potražimo još par.“ Ne čekajući odgovor, krenuo je duž obale.

Voda je bila topla i meka na njenim stopalima i zglobovima, ali ne toplija ni mekša od vazduha koji je duvao preko nje. Kroz kristalnu vodu mogla je da vidi dno od belog peska i svetlucave iskre školjki koje su talasi smrvili. Talasi su tu bili tihi, tek uzdasi i šaptaji.

U tome nema ničeg romantičnog, Hana je upozorila sebe. Nije smela dozvoliti da toga bude. Ivica po kojoj je išla bila je tanja i oštija nego ijedna pre. Jedan pogrešan korak mogao bi značiti tragediju, u najgorem slučaju i rat. Rešena da ne izgubi iz vida gde joj je mesto, koncentrisala se na čuvare nekoliko metara iza njih.

„Današnja ceremonija je bila divna. Hvala vam što ste me pozvali da pođem.”

„Moji razlozi su bili isključivo sebični. Želeo sam vaše društvo.”

Boreći se da je to ne dotakne, pokušala je ponovo. „U Engleskoj se o kraljevskoj porodici često govori satirično i kritično, ali ispod toga svega leži prava ljubav. Vidim istu vrstu ljubavi i poštovanja prema vašoj porodici ovde.”

„Moj otac bi vam rekao da smo mi jednako i sluge koliko i vladari. On pruža narodu solidnost i poverenje. Aleks im pruža nadu u budućnost. Nastavak tradicije. U Bri su dobili glamur i inteligenciju, kao i humanost.”

„A u vama?”

„Zabavu.”

To ju je iznerviralo. Nije mogla da kaže zašto, ali njegovo nehajno umanjivanje sopstvenog značaja nateralo ju je da stane i namršti mu se. „Potcenjujete sebe.”

Iznenaden, Benet je iskosio glavu i proučavao je. Ponovo je pojavilo ono nešto, nešto nedefinisano u njenim očima što ga je sve vreme privlačilo. „Ne baš. Svestan sam da obavljam svoju dužnost. Moj otac nas je sve vaspitao tako da razumemo da nismo prosto nasledili titulu niti položaj. Morali smo da ih zaslužimo.” Privukao ju je malo kako joj prskanje talasa ne bi pokvasilo suknju. „Ja neću vladati. Hvala bogu. To je za Aleksa i za njegovog sina kog se nadam da će Eva ovaj put roditi. Pošto neću vladati, ne moram sebe da posmatram tako ozbiljno kao Aleks, ali to ne znači da olako shvatam Kordinu ili moje obaveze prema njoj.”

„Nisam želela da to zvuči kao kritika.”

„Nisam ni mislio da je tako. Samo sam hteo da kažem da povrh mojih zvaničnih dužnosti, mog zvaničnog položaja, ljudima pružam nešto - nekoga o kome će govoriti preko čaše vina ili za vreme večere. Prati me titula princa plejboja još otkako sam bio tinejdžer.”

Tada se nasmešio i zatisnuo zalutali pramen iza njenog uveta. „Ne mogu reći da nisam dao sve od sebe da je zaslužim.”

„Ja više volim literaturu od tračeva”, rekla je Hana kruto i nastavila dalje.

„I tračevi imaju svoje mesto.” Zabavljajući se, Benet ju je zaustavio.

„Vi očigledno uživate u njima.”

„Ne.” Oči su mu potamnele dok je preko nje gledao u more. „Samo sam navikao na njih. Kada vam je dvadeset, teško je znati da će svaki put kada više nego opušteno pogledate neku ženu to biti odštampano masnim slovima, zajedno sa slikom ispod. Ja volim žene.”

Ovaj put se nasmešio i ponovo je pogledao. „Pošto nisam želeo da menjam taj aspekt moje ličnosti, odlučio sam da živim sa spekulacijama javnosti. Ako sam i zgrešio, to je bilo zbog nedostatka diskretnosti.”

„Neki bi mogli reći da je to zbog kvantiteta.”

Nakon samo najkraćeg oklevanja zabacio je glavu i zaurao od smeha. „O, Hana, kakav ste vi dragulj. Znači vi jeste ubijali vreme sa još nečim osim Jejsa.”

„Možda sam preletela preko nekoliko naslova.”

Smejući se ponovo, zavrteo ju je ukруг pre nego što je to uspela da spreči. „Neprocenjivo. Apsolutno neprocenjivo.” Oči su mu sijale dok ju je ponovo spuštao. „Oduševljava me koliko me vešto spuštate na mesto.”

Hana je automatski poravnala svoju suknju. „Sigurna sam da ste pogrešno procenili moje namere.”

„Đavola jesam. To me oduševljava kod vas.”

Iznervirani pogled koji mu je uputila nije imao nikakve veze sa ulogom koju je igrala. Nikada joj nije bio plan da ga oduševljava. Bila je tu da posmatra, da zacementira svoj položaj i izvede plan koji su godinama smišljali, Nikada pre kruta ledi Hana nije morala da brine hoće li podstaći zanimanje nekog muškarca. Međutim, dok je ona smišljala kako da ga opet poništi, on je pružio ruku ka njoj.

„Kosa vam se izvukla.” Opuštenim pokretom izvukao je labavu šnalu koja je visila blizu njenog ramena. „Moja je krivica što nisam podigao krov.”

„Sigurno izgledam kao da sam prošla kroz uragan.“ Podigla je ruke da popravi svoju praktičnu frizuru. Šnale su joj ispale u šaku, olabavljene vetrom i težinom. I dok je psovala u sebi, njena kosa se oslobodila i poput vodopada pala joj preko ramena do struka.

„*Mon Dieu.*“ Pre nego što je uspela ponovo da je sklupča nazad, Benet je njom ispunio obe svoje šake. Izuvijana oko njegovih prstiju bila je duboke, medenoplave boje i meka kao svila. Zurio je, zabezeknut transformacijom. Kosa se talasala divlja i slobodna oko njenog lica, naglašavajući kose crte njenih jagodica koje su izgledale oštro i ćoškasto samo bez ovog okvira. Njeno lice više nije delovalo mršavo i koščato, već egzotično. „*C'est magnifique. C'est la chevelure d'un ange.*“

Dok joj je srce lupalo, pokušala je da ignoriše ono što je videla u njegovim očima. To sada nije bilo nedužno oduševljenje ili opuštena privlačnost. Sada je tu bilo želje, muškarca za ženom, elementarne, jake i opasne kao more u vreme oluje. Nije mogla da se odmakne od njega jer su njegove šake bile zaronjene u njenu kosu. Nije mogla da porekne žaoke sopstvenih potreba dok ju je držao blizu sebe.

Ovo nije trebalo da se desi. Čak i sada je mogla sebi da kaže da to ne sme da se desi. Ali ipak, želela je da je on drži, da je teši, da je, mada su te reči zvučale glupo u njenim mislima, čuva. Željena, potrebna, voljena. Sve te stvari bile su protiv pravila, ali bilo joj je teško da se iščupa.

„Anđeoska kosa“, Benet je ponovio šapatom. „Zašto bi žena vezala lepotu i sakrila je?“

Ne, nije mogla da porekne ono što se dešavalo u njoj, ali jeste mogla, kao što je bila obučena, da porekne sebe.

„Mnogo je praktičnije kada je podignem.“ Podigla je ruke da skupi svoju kosu iz njegovih šaka i naišla na otpor.

Da, sve vreme je bio u pravu. Bilo je više, mnogo više toga u njoj nego što je dozvoljavala da izbije na površinu. Možda je to ono što ga je i dalje privlačilo, teralo ga da želi, teralo ga da priželjkuje na način kakav nikada pre nije osetio. Da je bilo moguće, tada bi je privukao sebi. Nisu ga čuvari sprečavali, već trag nelagodnosti koji je primetio u njenim očima.

„Ako je to tačno, moja praktična Hana, zašto je prosto niste ošišali?“

Koliko puta je to gotovo učinila, ali onda se predomisli u posljednjem minutu? Duboko udahnuvši ponudila mu je jednostavnu istinu jer je istina često bila najbolja maska. „Čak i ja imam malo taštine.“

„Čini vas tako lepom.“ Ponovo je provukao dlanove kroz njenu kosu, gotovo ne mogavši da poveruje da ju je skrivala šačica šnala.

„Samo različitom.“ Osmehom je sakrila napetost koja ju je vukla na dve strane.

„Svaki čovek bi odobrio takvu razliku.“ Ukrutila se ispod njegovih ruku. Nerado je to priznao i pustio je. „Ali vi ne želite odobravanje muškaraca, zar ne?“

„Nikada mi nije bilo potrebno.“ Sa nekoliko stručnih uvertaja, ponovo je podigla kosu u dno svog vrata. Kačila je šnale dok je nije pričvrstila. Bila je blizu, ali samo blizu toga da se ponovo oseća bezbednom. „Trebalo bi da se vratimo. Mogla bih zatrebati Iv.“

Klimnuvši glavom, Benet je sa njom krenuo nazad ka kolima. Neki drugi put i na drugom mestu. U sebi je otkrio nešto što je retko doživljavao, naročito kada su žene bile u pitanju. Strpljenje.

„Možete da je prikačite, Hana. Ali sada znam kako izgleda kada je puštena i uvek ću je videti takvu kada god vas vidim.“ Kada su stigli do valobrana, ponovo ju je podigao preko njega, ali ovaj put je zastao, s rukama oko njenog struka i zidom između njih. „Sad kada znam ovu tajnu, pitam se koliko ih još imate, i koliko ću ih brzo otkriti.“

Zebnja i želja su moćna kombinacija. Osetila je kako joj srce lupa od oba osećanja. „Plašim se da ćete se razočarati, Benete. Ja nemam nikakve zanimljive tajne.“

„Videćemo“, rekao je pre nego što se s lakoćom prebacio preko bedema.

Poglavlje 5

Hani se nije često dešavalo da žudi da bude lepa. Posao joj je usadio naviku da ceni lepotu neupečatljivosti, čak i osobinu da lako bude zaboravljena. Tokom godina, osetila je trzaj tu i tamo, ali samo kada bi pomislila na meke boje i tanane haljine. Uvek je mogla da oslobodi taj nagon kada nije bila na dužnosti i kada nije bila u zemlji. Tada je svoj izgled mogla da promeni upečatljivijim izborom boja i krojeva i sa nekoliko mudrih poteza četkice za šminku.

Sada nije smelo da bude oslobađanja, a ni žudnje.

Hana je znala da će svi izgledati divno na Ivinoj večernjoj zabavi. Događaj u palati trebalo bi da bude elegantan, čak i ekstravagantan. Hana nije sumnjala da će se sve žene koje će mu prisustvovati potruditi da se usklade s prilikom. Sve žene, naravno, osim nje.

Već je videla Ivinu svetlucavu crnu haljinu sa talasima materijala od struka do članaka i drskim otvorenim leđima. Gabrijela će bez sumnje nositi nešto delikatno što će naglasiti njenu krhku, ženstvenu figuru.

A bila je tu i Šantel O'Harli. Hana je bila sigurna da će glumica biti zaprepašćujuće lepa bilo u svili, bilo u džaku za krompir.

Bez iole truda mogla je da se seti kako ju je Benet gledao dok je silazio niz stepenice u Centru.

To ne bi trebalo da ima ikakvog značaja.

Značilo je tako mnogo.

Prekorivši sebe, Hana je odabrala najbolje od najgoreg u bledolila haljini sa komplikovanim gornjim delom koji je skrivao njene obline. Uz puštenu kosu, izgledala je kao nemilosrdna puritanka. Bila bi to slika, znala je, koja ne bi prošla neprimečeno. Uz najmanji od svih uzdaha, prikupila je kosu i počela s naporom da je kroti pletenicama.

Kada je bila uredno svijena na njenom vratu, Hana je bila zadovoljna jer su svi tragovi seksualnosti bili ukroćeni. Izgledala je pristojno, savršeno podesno i bespolno.

Ne sme da rizikuje, rekla je Hana sebi dok je ubacivala pištolj u večernju torbicu. Dužnost je imala prvenstvo nad ličnim željama, a o taštini da i ne govorimo.

On ju je čekao. Gosti su se zabavljali u *salle des Miroirs* u kojoj su konobari u kratkim sakoima služili aperitive. Pozvani su i glumci i

pozorišni radnici iz Ivine predstave, pa je razgovor bio žamor podvučen uzbuđenjem.

Mada nestrpljiv i rastrojen, Benet je bez mrštenja obavljao svoju dužnost. Uvek je bilo učtivih pitanja koja je mogao da postavi, ruku da poljubi i šala kojima bi se nasmejao. Pod uobičajenim okolnostima, ova zabava bi ga zabavljala, ali...

Gde je ona? Uhvatio je sebe kako se meškolji u večernjem odelu koje je obično nosio bez razmišljanja. Svuda oko njega svetlucale su žene. Njihovi mirisi su se mešali u jednu egzotičnu aromu koja ga ničim nije izazivala. Želeo je trenutak nasamo sa Hanom. Nije imao ni najmanju predstavu zašto je to bilo tako bitno, ali očajnički je to želeo.

Jednim okom je motrio na ulaz dok je razgovarao sa garderoberkom. Njegov pogled je nakratko zastao na bronzanom satu dok je slušao režisera kako tumači potencijal Ivinog komada.

„Mene tražiš?“ Začuo je zavodljivi glas u uvu neposredno pre nego što ga je obavio oblak mirisa.

„Šantel.“ Benet je poljubio u oba obraza, pre nego što ju je odmakao i osmotrio. „Zadivljujuća, kao i uvek.“

„Radim ono u čemu sam najbolja.“ Smešeći se, prihvatila je čašu od konobara u prolazu. Nosila je svetlucavu belu haljinu, sa golim ramenima i dovoljno dekoltiranu da čoveka baci na muke, a ispod njega pratila suptilne, ženstvene obline. „Tvoja kuća je sve ono o čemu kruže glasine.“ Podigla je vino do svojih usana prelazeći pogledom preko desetina antikvitetnih ogledala koja su ulepšavala zidove. „I kako ste lukavo odabrali ovakvu prostoriju da ugostite grupu narcisoidnih glumaca.“

„Imamo i mi svetlih trenutaka.“ Pogledao je na trenutak preko nje, ali još uvek nije video ni traga od Hane. „Video sam tvoj poslednji film. Bila si izuzetna.“

Žena koja je navikla na upijanje sve pažnje muškarca instinktivno je znala kada je dobijala samo deo nje. Ipak, Šantel se samo smešila i nagađala. „Još uvek čekam da se vratiš u Holivud.“

„Čini se da si u međuvremenu prilično zauzeta.“ Gurnuo je ruku u džep i izvukao šibice da joj pripali cigaretu. „Kako uspevaš da поделиš svoje vreme između teniskih zvezda, naftaša i producenata?“

Šantel je iskosila glavu dok je izduvavala tanak mlaz dima. „O, otprilike na isti način na koji i ti deliš svoje vreme na grofice, markize i -da li ono beše konobarica u Čelsiju?“

Smejući se, Benet je vratio šibice u džep. „*Ma chere amie*, da sino i ti i ja uživali u svim neverovatnim i bezbrojnim aferama koje nam štampa pripisuje, bili bismo u bolnici.“

Sa iskrenom privrženošću koju je osećala prema malo ljudi, Šantel je dlanom dotakla njegov obraz. „Bilo kome drugom rekla bih da govori u svoje ime. Međutim, pošto mi nikada nismo bili ljubavnici, bez obzira na naslove koji govore drugačije, pitaću te kako stojiš kada je romansa u pitanju.“

„Zbunjeno.“ U tom trenutku, u ovalnom ogledalu iza Šantelinog ramena, ugledao je Hanu kako neprimetno ulazi u prostoriju. Izgledala je kao golubica izgubljena među paunovima. „Veoma zbunjeno. Molim te, izvini me na trenutak, ljubavi.“ „Naravno.“ Videla je kuda je usmerena njegova pažnja. „*Bonne chance*, Benete.“

Životno iskustvo mu je omogućilo da se provlači kroz grupe ljudi, razmeni pokoju reč na brzinu, nasmeši se ili promrmlja izvinjenje ne ostavljajući nikoga uvređenog. Manje od minut nakon što se Hana smestila u uglu, on je bio pored nje. „*Bonsoar*, ledi Hana.“

„Vaše visočanstvo.“ Upotrebila je njegovu titulu i naklonila se kako je protokol nalagao. Uzeo ju je za ruku dok se ispravljala, zanemarujući formalnosti.

„Uobičajeno je, kada žena zakasni, da uđe teatralno, a ne da se iskrade u ugao.“

Proklet nek je kada joj je zbog njega puis preskakao. Dok je pokušavala da primiri svoje srce, primetila je da se više od jedne glave okrenulo ka njima. Toliko o neprimetnosti. „Više volim da posmatram, nego da me posmatraju, gospodine.“

„Ja više volim da posmatram vas.“ Dao je znak konobaru, a onda sam uzeo čašu za nju. „Dobro se krećete, Hana, kao da ne biste napravili nikakav šum u praznoj prostoriji.“

To je jednako bilo zasluga treniranja tekvondoja koliko i učenja baleta kada je bila dete. „Odgajana sam tako da ne pravim pometnju.“ Prihvatila je čašu jer joj je ona oslobađala jednu ruku. „Hvala vam. Ovo je divna prostorija.“ Rekla je to opušteno, jednako

opušteno kao što je pogledom prešla preko gostiju. Sopstveni odraz joj se vratio desetinu puta. Njen i Benetov, jedan pored drugog.

„Uvek mi je bila draga.“ Sada kada je ona bila tu, bio je zadovoljan. Gotovo da je mogao čuti kuckanje delova koji su se uklapali u odgovarajuća mesta sada kada je uzeo njenu ruku. „Igram slučaja, jedan drugi Benet, nekoliko generacija unazad, započeo je kolekciju. Cini se da je bio očajno tašt, bez ikakvih osnova, pa je nastavio da kupuje ogledala nadajući se da će mu neko od njih ispričati drugačiju priču.“

Morala je da se nasmeje. Na trenutak se osećala gotovo kao da je pripadala tu, okružena večernjim haljinama, ogledalima i glamurom. „Rekla bih da ste to izmislili, ali zvuči dovoljno blesavo da bi moglo biti i istina.“

„Imate najprimamljiviji smeh“, promrmljao je. „To je smeh koji me podseća na to kako izgledate sa puštenom kosom i tamnim očima.“

Ovo nije mogla da dozvoli. Hana je rekla sebi da je blesava što ju je to ganulo, iako je znala koliko je bio vešt sa ženama. Bila je još blesavija jer je uhvaćena u raskoraku, a znala je koliko se opasna igra igra. Ovaj put, glas joj je bio hladan i zvaničan. „Zar ne bi trebalo da se posvetite vašim gostima?“

„To sam već uradio.“ Prešao je palcem nežno preko zglobova njenih prstiju. Bio je to mali gest i toliko intiman da je ponovo poželela da može da bude lepa za njega. Ili prosto, da bude za njega. „Dok sam vas čekao.“ Prišao je bliže. Pošto je već bila zaglavljena u uglu, nije imala kud. „Divno mirišete.“

„Benete, molim vas.“ Gotovo je podigla ruku na njegove grudi pre nego što se setila da ih ljudi gledaju. Da bi se odbranila, podigla je čašu.

„Hana, ne mogu vam reći koliko mi je zadovoljstvo da vas vidim rastrojenu. Jedino vreme kada postajete iole nesigurni u sebe jeste kada sam pomalo preblizu.“

To je bilo tačno. Bila je to gorka pilula za ženu koja je preživljavala tako što je bila sigurna u sebe. „Ljudi nas gledaju.“

„Onda kasnije pođite sa mnom u vrtove gde možemo da budemo sami.“

„Mislim da to ne bi bilo pametno.“

„Plašite li se da ću vas zavesti?“

U njegovom glasu je bilo i razdraganosti i arogancije, ali kada ga je Hana pogledala, videla je i želju. Ponovo je otpila vino da nakvasi grlo koje je bilo suvo kao barut. „Ne plašim se. Nelagodnost mi se čini kao bolja reč.”

„Bilo bi mi veliko zadovoljstvo kad bih učinio da se osetite nelagodno, Hana.” Glas mu je bio tiho milovanje koje je pratilo usne što su okrznule njene zglobove. „Želim da vodim ljubav s vama na nekom mračnom, tihom mestu. Vrlo polako i vrlo nežno.”

Želja je kiptela u njoj i morala je da se izbori sa drhtajem iščekivanja. Moglo bi da bude tako. Sa njim bi moglo. Kada bi samo...

U njenom životu nije smelo da bude nikakvih „kada bi samo”. Ona su značila nesigurnost, a nesigurnost je bila smrtonosna. Hana ga je pogledala, pribavši se poslednjim snagama. Zaista je to mislio. U njegovim očima je postojala želja - ali još više dobrota i toplina koja ju je gotovo uništavala. Mogla je da se divi činjenici da je prema njoj osećao nešto stvarno, da je nekako video ispod površine i da mu je stalo.

Mogla je to da želi, ali nije smela to da prihvati. Postojao je samo jedan način da prekine ono što nikada nije ni smelo da počne. Morala je da ga povredi i morala je to da učini sada.

„Sigurna sam da bi trebalo da budem polaskana.” Glas joj je ponovo bio hladan i smiren. „Ali ako biste mi oprostili, gospodine, svesna sam da vaš ukus nije naročito selektivan.”

Njegovi prsti su se ukočili na njenima pre nego što je pustio njenu ruku. U njegovim očima je videla da je strela pogodila metu. „Voleo bih da mi to objasnite, Hana.”

„Objašnjenje je očigledno. Molim vas, pustite me da prođem, napravićete scenu.”

„Pravio sam ih i ranije.” U njegovom glasu je sada postojalo nešto novo. Bila je to ljutnja, svakako, ali nesmotrena, nepažljiva ljutnja. Hana je znala - da upravo sada nije odigrala svoju igru, njeno ime bi bilo ispisano u naslovima zbog javne rasprave sa Benetom.

„U redu.” Spustivši čašu na obližnji sto, sklopila je ruke na uobičajeni način. „Ja sam žena i stoga sam probudila prolazno interesovanje. Biću otvorena - interesovanje nije obostrano.”

„To je laž.”

„Nije." Sada odlučnije, prekinula ga je. „Mada je čoveku poput vas možda teško da to shvati, ja sam jednostavna žena sa jednostavnim vrednostima. Kao što ste mi i sami rekli, reputacija vas je pretekla." Zastala je taman toliko da primeti kako se trgnuo. O, *Benete*, *žao mi je. Tako mi je žao.*

„Nisam došla u Kordinu da vas zabavljam, promrmljala je dok se pomerala korak u stranu.

Naglo je podigao ruku da je zaustavi i ona je sačekala. „Ne zabavljate me, Hana."

„Onda moram da zamolim da me izvinite." Znajući da će to biti više uvreda nego učtivost, naklonila se. „Molim izvinite me, gospodine, volela bih da razgovaram sa Iv."

Držao ju je još jedan tren. Hana je mogla da oseti kako njegov bes žari kroz njegove prste i peče njeno meso. Onda, gotovo u trenutku, pretvorio se u led. „Neću vas zadržavati. Uživajte u večeri."

„Hvala vam."

Uprkos svojim osećanjima, Hana je krenula u gomilu. Svetla su tako jarka, rekla je sebi. Zbog toga je oči peku.

„Ledi Hana, dobro večer." Riv je stao pored nje i uhvatio je za ruku. „Želiš li malo vina?"

„Da, hvala." Krenuvši ukorak s njim, prihvatila je čašu koju je pružio.

„Da li si videla ovu kolekciju ogledala? Ova tri su mi uvek bila naročito impresivna. Jesi li dobro?", dodao je tiše.

„Da, divna su. Dobro sam."

Obuhvatio je šakom kraj cigarete, opušteno bacajući pogled oko sebe da bi bio siguran da ih niko ne čuje. „Izgledalo je kao da imaš problema sa Benetom."

„Uporan je." Otpila je malo vina, začuđena jer je još uvek morala da smiruje svoje živce. „Kao da smo u osamnaestom veku."

„Hana." Pokazao joj je još jedno ogledalo dok su išli, ali glas mu je bio mekši. „Radio sam sa tvojim ocem kada sam bio početnik u MBS-u. Zbog toga se osećam kao da smo porodica. Jesi li dobro?"

„Biću." Duboko je udahnula i nasmešila se kao da je rekao nešto zabavno. „Upravo sam ga povredila. I nisam uživala u tome."

Riv je najopuštenijim gestom okrznuo njenu ruku svojom. Taj dodir je bio utešan koliko i zagrljaj. „Retko završimo zadatak, a da nikoga

ne povredimo."

„Da, znam - cilj opravdava sredstvo. Ne brini, uradiću svoj posao."

„Ne brinem."

„Mnogo bi mi pomoglo ako bi se postarao da Benet bude zauzet narednih nedelju dana. Stvari bi mogle dostići kritičnu fazu i ne treba mi on..."

„Da te rastroji?"

„Da se meša", ispravila ga je Hana. Bacila je pogled ka jednom ogledalu i videla ga na suprotnom kraju prostorije sa Šantel. „Mada sam se možda i sama postarala za to. Izvini me."

Žestoko je terao konja, ali još uvek nije pronalazio olakšanje koje je tražio. Psujući, Benet se sjurio niz krivudavu stazu, ali ni užitak ni uzbuđenje nisu jahali s njim. Gnev je ostavljao malo mesta za išta drugo.

Patio je za njom. Slao ju je dođavola, a ipak je patio za njom. U danima koji su prošli otkako ga je odbacila, želja nije oslabila. Sada je bila obavijena samopodsmehom i ljutnjom, ali nije slabila.

Rekao je sebi da je ona hladna, neosetljiva čistunica bez i malo velikodušnosti ili srca. Video ju je onakvu kakva je bila na plaži, sa školjkom u ruci, očiju punih smeha dok joj je vetar izvlačio šnale iz kose.

Rekao je sebi da je kruta kao kamen i jednako bezosećajna. A onda se setio koliko su meke, koliko slatke njene usne bile kada ih je okusio svojim usnama.

Onda ju je prokleo i zajahao još žešće.

Nebo je pretilo kišom, ali on nije mario. Bilo je to prvi put u više dana da je mogao da pobegne od obaveza dovoljno dugo da izvede Drakulu napolje na više od površne vežbe. Vetar je zviždao sa mora i podizao talase visoko u ples.

Želeo je oluju. Preklinjao je boga za vetar i kišu i grmljavinu.

Želeo je Hanu.

Imbecile! Samo bi budala želela ženu od koje ništa nije dobijala zauzvrat. Samo bi ludak smišljao načine da dobije nešto što mu je već uskraćeno. Rekao je sebi sve to i ranije, ali još uvek je hvatao sebe kako sanjari o tome da je pokupi i odvede negde sve dok ne pronađe pravi način da joj pokaže... Da joj pokaže šta? - Benet se pitao. Da joj pokaže da je sa njom bilo drugačije?

Koja bi žena poverovala u to?

Desetine, pomislio je i njegov smeh je gorko odjekivao za njim. On je sigurno mogao da posvedoči o tome. Ali sada kada je sve bilo stvarno, kada je bilo najbitnije, ova žena neće poverovati.

Jer se ponašao kao idiot. Zaustavio je pastuva, stao je na liticu iznad mora i pogledao u daljinu. Navaljivao je, prejako, prebrzo. Bilo je ponižavajuće priznati da je to učinio zato što nikada pre nije nailazio na preveliki otpor.

Privlačio je žene - zbog titule i položaja. Nije bio toliko tašt, niti toliko blesav da toga ne bude svestan. Ali privlačio ih je i zbog toga što je uživao u njima. Voleo je njihovu mekoću, njihov humor, njihovu ranjivost. Bilo je tačno i da nije bio intiman sa toliko njih o koliko se pričalo, ali u njegovom životu je bilo dovoljno žena da razume i prizna da je romansa dvosmerna ulica.

Hana je bila mlada, neiskusna, zaštićena. Pojam „ledi“ u njenom slučaju nije bila puka titula već i način života. Što se muškaraca ticalo, moguće je da se nije odvojila do svojih knjiga dovoljno dugo da bi imala ikakvu čvrstu vezu.

Uz još jednu psovku, Benet je provukao prste kroz vetrom razbarušenu kosu. A šta je on uradio? Pokušao je da je zavede na zabavi. Kako je mogao očekivati da žena njenog odgoja i osećajnosti bude išta osim uvređena? Bio je to najnespretniji, a verovatno i najgrublji predlog.

Drakula je nestrpljivo poigravao, ali Benet ga je zadržao još malo u mestu dok je posmatrao oluju kako se polako valja sa horizonta ka obali.

Nije joj rekao, nikada nije ni pokušao da joj kaže šta mu je činila iznutra, šta je činila njegovom srcu. Sam razgovor sa njom, posmatranje tog ozbiljnog lica i povučeno držanje uzbuđivali su ga kako najegzotičnije ili najraskošnije žene nikada nisu mogle. Bilo je to nešto dublje i daleko bogatije. Nikada nije rekao da je sa njom bio na ivici pronalaženja ljubavi za koju nije bio siguran da mu je uopšte suđena.

Sada je to teško mogao da učini kada ju je okrenuo protiv sebe i uvredio je. Ali mogao je da uradi nešto drugo. Njegov osmeh pojavio se sa prvim kapima vode koje su pogodile more. Mogao je da počne iz početka.

Benet je okrenuo konja. Kada je prvi udar groma rascepio nebo, pojurili su kući.

U roku od sata, u suvoj odeći i pokisle kose, Benet je krenuo ka dečjoj sobi. Bernadet ga je zaustavila na vratima.

„Oprostite, vaše visočanstvo, ali princezi Marisi je sada vreme za spavanje. Njeno visočanstvo se odmara sa bebom.”

„Tražim leđi Hanu.” Provirio je u sobu, ali Bernadet se nije pomerala.

„Leđi Hana nije ovde, gospodine. Verujem da je ovog popodneva otišla u muzej.”

„Muzej.” Benet je razmišljao jedan tren. „Hvala ti, Bernadet.” Pre nego što je uspela da dovrši naklon, on je već otišao.

Le Musee d'Art bio je mali i ljubak kao i ostatak Kordine. Bio je kao minijaturna palata sa mermernim podovima i isklesanim stubovima. Glavni hol je imao visoku, kupolastu tavanicu od vitraža i kružni balkon koji je stvarao osećaj prostranstva.

Prostorije su se protezale iz tog kružnog središta poput žbica na točku. Na donjem spratu se nalazio restoran sa umerenim cenama iz kog su posetioци mogli da uživaju u pogledu na vrtove kroz široki stakleni zid.

Hana je stigla rano da bi obišla celu zgradu. Obezbeđenje je bilo jako, ali na ljude koji su odmarali na klupama blizu eksponata uglavnom niko nije obraćao pažnju. Provođene su grupe školaraca od kojih je većina bila više oduševljena popodnevom izvan učionice nego slikama i skulpturama. Turisti, sa brošurama u rukama, muvali su se i tkali ćilim od francuskih, italijanskih, britanskih i američkih akcenata.

U kišno popodne, muzej je bio prijatna razbibriga. Veliki broj ljudi je ulazio i izlazio. Hana je shvatila da ni sama ne bi bolje isplanirala.

U vreme koje je navela u svojoj poruci, odšetala je do Moneovog morskoj pejzaža. Zadržala se tamo dovoljno dugo da pročita pločicu i prouči poteze četkicom. Ko god će se sa njom naći, verovatno je već bio tamo, i sam proučavao zgradu i nju. Opušteno je išla od slike do slike.

Onda je ugledala akvarel i srce i um su joj odjurili nazad do muzičke sobe i Beneta.

Na pločici je pisalo Njeno poštovano visočanstvo, princeza Lujza od Kordine, ali malim slovima u uglu slike bio je napisan potpis, Lujza Biset.

Sliku je nazvala jednostavno *LaMer*. To je zaista bilo more, ali sa mesta koje je Hana tek trebalo da pronađe u Kordini. Prikazivala je nazubljene litice koje je smenjivao okomiti uspon što se završavao zbrkom stena. Sa tog mesta, bela plaža se pružala do plavog ruba vode. Ali prizor nije bio miran. Na toj slici, umetnica je tražila i zabeležila moć i opasnost. Morske kapi su prskale visoko, a na horizontu se spremala oluja.

Ovo je pronašao u kovčegu, pomislila je Hana i morala je da se odupre nagonu da dodirne ram onako kako je on možda učinio. On ju je pronašao, ponovo je pomislila, i možda je u njoj video deo sebe.

„Zanimljiva tema.“

Glas pored nje bio je francuski, sa oštrim akcentom. Kontakt je uspostavljen.

„Da, umetnica je vrlo vešta.“ Hana je ispustila svoje brošure. Dok se saginjala da ih podigne, bacila je pogled oko sebe i sa zadovoljstvom primetila da niko nije dovoljno blizu da ih čuje, pa čak ni primeti. „Imam informacije.“

„Prenećete ih preko mene.“

Okrenula se i nasmešila mu se kao da razmenjuju prijatne primedbe o slici. Bio je srednje visine, tamnog tena i bez ožiljaka. Procenila je njegovu starost na pedeset, mada je možda bio i mlađi. U nekim profesijama ljudi brže stare. Nije bio Francuz po rođenju. Germanski ton je bio bled, ali uhvatila ga je i zapamtila.

„Postoje izvesni aspekti nekih informacija koje moram saopštiti direktno čoveku koji me plaća.“

„To je protivno politici organizacije.“

„Rečeno mi je. Međutim, svesna sam šta je ta politika zamalo izazvala pre šest meseci. Nisam naišla na neodobravanje kada sam sopstvenom inicijativnom spasila organizaciju, da tako kažemo, sigurnog poniženja.“

„*Mademoiselle*, ja sam ovde samo da primim informacije koje imate.“

„Onda su informacije sledeće.“ Pre nego što je ponovo progovorila, prišla je sledećoj slici. I nju je studirala neko vreme.

Podigla je ruku kao da svom pratiocu pokazuje izvesnu kombinaciju boja. „Imam potpunu statistiku novog bezbednosnog sistema i ovde i u Centru za lepe umetnosti.”

„To će biti veoma korisno.”

„I daću je čoveku koji me plaća. To je *moja* politika, *monsieur*.”
„Plaća vas organizacija.”

„A organizacijom upravljaju ljudi. Znam za koga radim i zašto.” Tada se okrenula ka njemu, osmeha veoma hladnog, veoma mirnog. Mogli su razgovarati i o vremenu. „Ja nisam budala. Ta... organizacija ima izvesne ciljeve. Imam ih i ja. Više nego rado bih ih stopila na obostrano zadovoljstvo. Sastaću se i razgovarati sa najvišim autoritetom. Neka to bude uskoro.” „Neki ljudi zakorače i shvate da padaju sa litice.”

„Ja imam čvrst oslonac. Prenesite to, *s'il vous plait*. Ono što ja znam vredi mnogo. Ono što mogu da saznam vredi još više. Ovde ćete pronaći dovoljno dokaza za to.” Hana je pustila brošuru da padne kraj njenih nogu, ali ovaj put ju je ostavila tamo. „*Bonjour; monsieur*.”

Okrenula se znajući da će je takvi zahtevi ili odvesti na sledeću lestvicu, ili da će biti „otpuštena” po kratkom postupku. Sa živcima koji su brideli, počela je da šeta ka izlazu. Srce joj je zastalo kada je Benet ušao.

Desetina misli joj je projurila kroz mozak u roku od nekoliko sekundi. Da li je ovo bila nameštaljka? Da li su je upotrebili da ga izvuku na otvoreno u određeno vreme i na određenom mestu? Da li je on došao po nju jer je Debok već napao negde drugde?

Trebalo joj je još samo nekoliko sekundi da ih sve odbaci kao neracionalne. Bila je to obična podudarnost i maler što se on pojavio sada, na kraju njenog sastanka.

„Nadam se da vam ne smeta društvo”, rekao je Benet pre nego što je mogla da smisli uverljiv uvod.

„Naravno da ne.” Još se nije usuđivala da se osvrne i proveriti da li je njen kontakt još uvek bio tu. Nasmejala se, ne sasvim sigurna kako da se ponaša jer su i ona i Benet odlično uspevali da danima izbegavaju jedno drugo. „Muzej je još lepši nego što se priča.”

„Da li ste sve videli? Rado ću vas provesti.” Uzeo ju je za ruku opušteno, prijateljski, i shvatila je da će to samo učvrstiti njen položaj

ako Debokov čovek posmatra.

Pustila je da se njeni prsti sklupčaju u njegovim, mrzeći sebe što je Benetovu darežljivost koristila protiv njega. „Mogla bih provesti dane u posmatranju, ali malo sam umorna.”

Onda ga je videla. Bio je na periferiji njenog vidnog polja. Brošura koju mu je ostavila bila mu je u ruci, i mada im je bio okrenut leđima, znala je da sluša.

Benet nije primećivao tog čoveka, već samo nju. „Dopustite da vas ponudim kafom u mojoj kancelariji. Voleo bih da razgovaram s vama.”

Osećala je neočekivano peckanje suza. Sve što je rekao, način na koji je to rekao, samo je učinilo njene tvrdnje uverljivijim. „Volela bih da popijem kafu.” Hana ga je pustila da je uhvati ispod ruke i povede, znajući da će svaki detalj biti prenesen Deboku.

Zajedno sa nečujnim telohraniteljem kamenog lica, ušli su u lift. Benet je upotrebio ključ da bi se podigli na treći sprat.

Prešli su preko bledosivog tepiha, pored uniformisanih čuvara do nekoliko prostorija. Dve sekretarice, jedna koja je radila na telefonskoj centrali i druga koja je radila za vrhunskim računarom, ustale su kada je Benet ušao.

„Dženin, možemo li da dobijemo kafu, molim vas?”

„Da, vaše visočanstvo. Odmah.”

Još uvek držeći Haninu ruku, Benet je otvorio vrata. Čim su se zatvorila iza njih, počelo je šaputanje. Njegovo visočanstvo nikada pre nije doveo neku ženu u svoju kancelariju.

Ta je prostorija savršeno oslikavala čoveka koji je voleo lepe stvari. Sive i plave meko su se stapale sa zidovima boje slonovače. Meke duboke fotelje pozivale su na dugo sedenje i opušteni razgovor dok je ukrasno stablo limuna bujalo u uglu. Staklene police nosile su mala blaga, porcelansku činiju, konja iz dinastije Tang, šaku školjki za koje je pretpostavljala da je sam skupio i okrnjenu šoljicu za kafu koja je možda kupljena na buvljoj pijaci.

Mada su se u njoj nalazili veoma poslovni antikvitetni sto i stolica, suština prostorije bila je opuštanje. Hana se pitala da li je ovamo dolazio kada je želeo da pobegne od palate i svoje titule.

„Sedite, Hana. Ako ste prošli kroz ceo muzej, bili ste satima na nogama.”

„Da, ali uživala sam." Odabrala je stolicu umesto udobne sofe i sklopila ruke na krilu, jednu preko druge. „Uvek sam volela Luvr, ali ovo je daleko ličnije."

„Odbor direktora i Trgovinska komora biće oduševljeni da to čuju." Ostao je da stoji, sa šakama u džepovima, pitajući se kako da počne. „Da ste mi rekli da dolazite danas, rado bih vam sam pokazao muzej."

„Nisam želela da vas ometam. U svakom slučaju, i samo lutanje mi se veoma dopalo."

Pa on je nervozan, shvatila je. To bi joj u potaji pričinilo zadovoljstvo da nije shvatila da je i sama nervozna. Bilo je to zbog sastanka, rekla je sebi. Ne, bilo je zbog Beneta. Blesavo je poricati.

„Da li često radite ovde?"

„Kada je potrebno. Često je zgodnije da radim u kancelariji kod kuće." Nije želeo da razgovara o muzeju. Benet je zario ruke još dublje u džepove. Otkad on to ima problem da razgovara sa ženom? Od Hane, pomislio je ironično i pokušao ponovo. „Hana..

Kucanje na vratima ga je nateralo da proguta psovku. Benet je otvorio vrata za Dženin i poslužavnik s kafom. Lonče je bilo srebrno, primetila je Hana, dok su šolje bile od ljubičastog koštanog porcelana oivičenog zlatom.

„Da, samo ga spustite ovde, Dženin. Ja ću ostalo."

„Da, gospodine." Spustila je poslužavnik na sto ispred sofe, a onda se naklonila.

Svestan da je bio škrt na rečima, Benet joj se nasmešio. „Hvala vam, Dženin. Divno miriše."

„Nema na čemu, gospodine." Vrata su se zatvorila za njom uz diskretno šklj ocanje.

„Izgleda da imamo sreće." Benet je podigao lonče i sipao. „Ova mala peciva su iz restorana u prizemlju. Divna su. Mleko?"

„Da, hvala. Bez šećera." Kako smo učtivi, pomislila je dok joj se napetost širila od vrata ka ramenima. Kao dva nepoznanca na sastanku na slepo.

„Hoćete li sesti ovde ako obećam da ću se pristojno ponašati?" Iako je to rekao s lakoćom, Hana je čula napor. Oborila je pogled na svoje ruke. On nije mogao znati da je to postidečnost, a ne stidljivost.

„Naravno.“ Ustala je i premestila se kod njega na sofu. Podigla je svoju šoljicu, a on svoju nije dirao.

„Hana, izvinjavam se zbog mog ponašanja one noći. Nije ni čudo što ste se uvredili.“

„O, molim vas, nemojte.“ Sa uznemirenošću koju čak ni njena obuka nije mogla da uguši, spustila je šoljicu i krenula da ustane. Njegova ruka je uhvatila njenu i zadržala je na mestu. „Ne želim izvinjenje.“ Boreći se za kontrolu, naterala je sebe da ga pogleda. „Zaista nisam bila uvređena. Bila sam samo... “

„Uplašena, možda? To je, jednostavno, neoprostivo.“

„Ne... da.“ Koji je odgovor bio ispravan? Na kraju je odustala. „Benete, najiskrenija stvar koju mogu da kažem jeste da me niko nikada nije tako temeljno zbunio.“

„Hvala.“

„To nije bio kompliment nego pritužba.“

„Hana, hvala bogu da si se vratila.“ Smejući se, privukao je obe njene ruke svojim usnama. Pošto se ukočila, pustio ih je, ali je nastavio da se smeši.

„Prijatelji?“

Još uvek nesigurna, klimnula je. „Volela bih da budemo.“

„Onda ćemo biti prijatelji.“ Zadovoljan što je prvu prepreku uspešno prešao, Benet se zavalio. Cekaće i biće daleko oprezniji pre nego što pokuša sa sledećom. „Šta ti se najviše dopalo u muzeju?“

Nije mu verovala. Ne, Hana je bila isuviše dobra u igranju igara da ne bi znala kada se neka igra sprema. „Prostrana, neograničena atmosfera, rekla bih. Muzeji su prečesto svečana, ozbiljna mesta. O, videla sam još jednu sliku tvoje bake. Onu sa morem. Zaprepašćujuća je.“

„To mi je jedna od omiljenih.“ Pazio je da je opet ne dodirne. „Bio sam u iskušenju da je držim zaključanu u mojoj sobi, samo za sebe, ali...“ Slegnuo je ramenima i podigao svoju šolju. „To mi nije delovalo pošteno.“

„A ti si pošten“, promrmljala je, znajući da ga je iskoristila.

„Trudim se da budem“, uzvratilo je, znajući da će iskoristiti i poštena i nepoštena sredstva da bi je osvojio. „Hana, ti jašeš zar ne?“

„Da.“

„Pođi sa mnom sutra ujutru na jahanje. Mora da bude rano jer mi je ostatak dana prepunjen, ali prošlo je mnogo vremena otkad sam imao ikakvo društvo na jahanju.“

„Nisam sigurna mogu li. Iv...“

„...će biti zauzeta sa Marisom do deset“, Benet je završio. Kako bi volela da jaše. Jedan sat slobode i pokreta.

„Da, ali obećala sam da ću poći sa njom u Centar. Ima sastanak u jedanaest.“

„Vratićemo se pre toga ako pristaješ da krenemo rano.“ Nije želeo da propusti priliku. U njenim očima je video oklevanje i iskoristio je svoju prednost. „Hajde, Kordina je najlepša ujutru i gledana s konja.“

„U redu, onda.“ Bio je to impuls, znala je, ali koristio bi joj sat opuštanja.

Za samo nekoliko dana, sastaje se sa Debokom. Hana je ponovo podigla kafu i srknula. Ili će biti mrtva.

Poglavlje 6

Nije lagao. Hana je već smatrala Kordinu lepom, ali u rano jutro je bila izuzetna. U osvit, Kordina je Hanu podsećala na devojčicu koja se oblači za prvi bal. Boje su bile meke, svetlucave. Ružičaste i rozikaste i maglovito plave još uvek su se okupljale na istoku kada su uzjahali.

Smestivši se u svom sedlu, Hana je posmatrala Benetovog Drakulu sa mešavinom zavisti i zebnje. U štalama njenog oca nalazili su se neki od najfinijih konja u Britaniji, ali on nije imao ništa što bi moglo da se uporedi sa tim crnim pastuvom. Izgledao je brzo, nemarno i pomalo gnevno. Kao što je mogla sebe da zamisli na njegovim leđima, mogla je da zamisli i Beneta kako biva zbačen.

„Takav konj sigurno ima sopstvenu volju“, prokomentarisala je kada se stari konjušar odmakao od princa.

„Naravno.“ Benet je umirio pastuva dok je koračao postrance. Onda, pogrešno je shvativši, nasmešio joj se umirujuće. „Tvoj Kihot je jak, ali pravi džentlmen. Bri ga često jaše kada je ovde.“

Hana je samo izvila obrvu, prepoznavši reči umirenja kao takve. „Hvala, gospodine. Sada sam mirnija kada znam da sam dobila konja za dame.“

Učinilo mu se da je primetio trag sarkazma, ali kada ju je pogledao, video je samo smirene oči i ućtivi osmeh. „Mislilo sam da odjašemo do mora.“

„Volela bih to.“

Klimnuvši glavom, Benet je okrenuo konja i poterao ga u lagani kas. „Da li ti je udobno?“

„Da, hvala.“ Dok se ustaljivala u lagani ritam, Hana se trudila da ne žudi za divljim galopiranjem. „Lepo od tebe što si me pozvao. Rekli su mi da je tvoje jutarnje jahanje svetinja.“

Nasmešio joj se, zadovoljan što je dobro i samouvereno sedela na konju. „Cesto je istina da mi treba sat na konju pre nego što se osposobim da budem civilizovan. Ipak, ponekad mi se više dopada da imam društvo.“

To u poslednje vreme nije bilo istina. Otkako je Debok oslobođen, osećao se kao da ne može da ispruži ruke, a da ne naleti na čuvara. I još uvek ništa. Pogled mu se zamutio, koliko od nestrpljenja, toliko i

od gneva. Želeo je da Debok napravi neki korak. Gajio je nade da će moći da se obračuna s njim lično i konačno. Instinktivno je dotakao rame na mestu gde je ušao metak. Da, to bi voleo.

Od pogleda u njegovim očima osetila je nelagodu. Tu je bilo nečega na šta je trebalo da se pazi i protiv čega je trebalo da se brani. Covek pored nje nije bio ležerni, zaljubljeni princ kakvog je očekivala. O čemu god i o kome god razmišljao kao da se prenosilo na njegovog konja jer je Drakula nervozno poskočio. Videla je koliko je lako kontrolisao pastuva, samo zgrčivši mišić. Mogao je da bude mio ili okrutan, nežan ili grub. Dlan joj se ovlažio na uzdama. „Nešto nije u redu?”

„Šta?” Bacio je pogled ka njoj. Na trenutak, onaj pogled je još uvek bio tu, dovoljno surov i mračan da bi postala napeta. A onda je nestao i on se ponovo smešio. Ovog jutra nema Deboka, Benet je rekao sebi. Smučilo mu se što je svaki aspekt njegovog života i života njegove porodice bio pomračen jednim imenom. „Ne, ništa. Reci mi šta radiš kod kuće, Hana. Ne mogu da te zamislim tamo.”

„Živimo mirnim životom u Londonu.” To je delimično bilo istina. Pitala se zašto je o tome razmišljala kao o delimičnoj laži. „Veliki deo mog posla obavljam kod kuće, pa mi je zgodno da održavam očevu kuću.”

„Tvog posla”, ponovio je. „Tvoji eseji?” Vodio ju je po najlakšoj stazi, na kojoj je uspon bio blag.

„Da.” Ponovo je osetila trzaj nelagodnosti. „Nadam se da će biti spremni za objavljivanje za godinu ili dve.”

„Voleo bih da ih pročitam.”

Prostrelila ga je iznenađenim pogledom, a onda gotovo trenutno osetila kako joj se mišići zatežu. To nije imalo nikakve veze sa strahom.

Čak i ako bi zahtevao da vidi njene radove, imala ih je dovoljno da mu zadovolji znatiželju. Ne, to nije bio strah već izvesnost da će se, ako bude morala još dugo da ga laže, fizički razboleti.

„Samo izvoli, naravno, ali ne verujem da bi te moje pisanje mnogo zanimalo.”

„Grešiš. Ti me mnogo zanimaš.”

Oborila je pogled, ali ne zbog stidljivosti koju je pomislio da je video. Još jednom je to bila sramota. „Ovde je divno”, uspela je da izgovori

nakon pauze. „Da li često jašeš ovuda?“ Ne bi trebalo da mu dozvoli da se previše približi.

Benet je potiskivao frustraciju i podsećao sebe da mu predstoji dug put. „Ne, zapravo, dugo nisam prolazio ovuda.“ Kada su stigli na vrh uzvišenja, stao je. Njen uštrojeni konj je bio zadovoljan da se zanima travom duž staze. Pored nje, Drakula je gotovo drhtao od energije. Pomislila je kako u Benetu oseća isto nestrpljenje. „Malo odstojanja promeni stvari“, mrmljao je.

Prateći njegov pogled, pogledala je nazad ka palati. Sa ovog mesta izgledala je kao izuzetna dečja igračka, veličanstvena kućica za lutke kakvu bi razmaženo dete moglo pronaći ispod jelke u božićno jutro. Na istoku je bilo more, još uvek skriveno od pogleda stenama i stablima i jedva čujno. Kao i palata, i ono je delovalo gotovo nestvarno.

„Da li imaš toliko jaku potrebu da odeš odande?“, pitala ga je Hana tiho.

„Ponekad.“ Više ga nije iznenađivalo što mu čita raspoloženje. Čvrsto stegnuvši uzde, kontrolisao je pastuva i nastavio da gleda svoj dom. „Proveo sam neko vreme u Oksfordu i na moru. Dok nisam bio tu, Kordina mi je toliko nedostajala da je to ličilo na bol. U proteklih šest meseci, proteklih godinu, osećao sam nemir, čekajući da se nešto desi.“

Oboje su razmišljali o Deboku.

„U Engleskoj, naročito u ovo doba godine, često se žalim zbog hladnoće i vlage.“ Promeškoli se u sedlu, a onda nasmešila kada je pomislila na svoj dom. „Gledam kroz prozor i razmišljam da bih prodala dušu za sedmicu toplih, sunčanih dana. A onda, kada sam daleko, počnu da mi nedostaju magle i mirisi Londona.“ Ponovo su poterali konje, a ona je nastavila da razmišlja o Engleskoj. „Odmah iza ugla, blizu naše kuće, jedan čovek prodaje pečeno kestenje. Možeš da kupiš kesicu i ugreješ ruke na njima i mirišeš ih, samo ih dugo mirišeš pre nego što ih pojedеш.“ Setivši se toga, ponovo se nasmešila, ali nije imala predstavu koliko željno. „Ponekad se pitam kako igde može da bude Božić bez pečenog kestenja.“

„Nisam znao da ti Engleska toliko nedostaje.“

Nije ni ona do tog trenutka. „Coveku uvek nedostaje dom. Naša srca su uvek tamo.“ A sve što je ona bila, sve što je radila, uvek je

pre svega bilo za Englesku.

„Cesto sam se pitao koliko je Rivu teško“, rekao je Benet. Zvuk mora postao je glasniji kako su krenuli ka istoku. „Mada, on i Bri provode gotovo šest meseci svake godine na njihovoj farmi u Americi. Znam da se Bri tamo oseća kod kuće koliko i u Kordini.“

„Za mnoge pravo zadovoljstvo dolazi sa aklimatizacijom.“ Zar to nije bio slučaj i sa njom, tokom celog njenog odraslog života?

„Za Iv je mnogo teže. Ona provodi samo nekoliko sedmica sa svojom porodicom u Americi.“

„Neke ljubavi su veće od ostalih. Neke potrebe su jače.“ Tek sada je počinjala da to zaista razume. „Iv bi živela bilo gde sve dok je Aleksandar sa njom. A mislim da isto važi i za tvog zeta.“

Da, to je bilo tačno. Možda je to bilo deo nemira u njemu. Tokom proteklih nekoliko godina video je koliko lepa, koliko jaka, prava posvećenost i prava osećanja mogu biti. Ponekad su mu se činila toliko udaljena, toliko neuhvatljiva za njega. A sada je tu bila Hana.

„Zarad ljubavi, da li bi mogla da napustiš Englesku?“

Hana je bacila prvi pogled ka moru dok su se peli više. Usredsredila se na to, ali je u svojim mislima mogla da vidi izuvijani šarm Temze.

Da li bi mogla? Toliko njenog života, toliko njenih obaveza bilo je vezano za Englesku. Čak i njen tekući zadatak bio je zaštita njene zemlje od Deboka koliko i obezbeđivanje kraljevske porodice Kordine.

„Ne znam. Ti svakako razumeš koliko neke veze mogu biti jake.“

Drveće se proredilo. Ono koje je ostalo bilo je savijeno i išibano vetrom koji je brisao sa mora. Staza je postajala grublja, pa se Benet prebacio između ivice i Hane. Njen konj se trgao nakon tog premeštanja, ali ona ništa nije rekla. On nije mogao znati da je niz tu stazu mogla da jaše kao bez glave bez sedla i uzdi. Osim toga, uhvatila je sebe kako uživa u neuobičajenom osećaju da je neko štiti.

Bez drveća koje bi mu smanjivalo moć, vetar je vitlao sa mora ka vrhu uspona, noseći tragove soli. Čak ni Hanina čvrsto prikačena kosa nije mogla sasvim da mu odoli. Tanani pramenovi su pobegli i zaigrali oko njenih obraza. Dok je posmatrala, jedan galeb je uhvatio struju i na njoj mirno zajedrio naviše. Drugi, daleko niže, nadletao je vodu i tražio hranu.

„Ovo oduzima dah.“ Opustila se dovoljno da bi uzdahnula. Video je ono što je uvek bilo u njenom srcu, ali što se tako retko prikazivalo u njenim očima. Njenu ljubav prema avanturi, moći i riziku. Od nje je postajala prelepa, uzbudljiva, misteriozna. Potreba da posegne za njom bila je toliko jaka, da je morao da stegne svoje prste oko uzdi kako bi ostali mirni.

„Želeo sam da te dovedem ovde, ali sam se plašio da bi ti visina mogla smetati.“

„Ne, volim je.“ Njen konj je malo poskočio i ona ga je obuzdala sa lakoćom višegodišnjeg iskustva. „Ima toliko prelepih mesta na svetu, ali tako malo posebnih. Ovo je posebno mesto. Mislim da bih mogla...“ Zaćutala je kada je osetila pun udar. „Ovo je scena sa slike. Nema oluje, ali to je to, zar ne?“

„Da.“ Nije imao predstavu da će mu to što ju je prepoznala toliko značiti. Nije znao ni šta će sa iznenadnim, neizbežnim saznanjem da je bio zaljubljen u nju. Potpuno. Neopozivo.

Zabacio je glavu jer mu je vetar nosio kosu u oči. Želeo je neometan pogled na nju u ovom, možda najvažnijem trenutku u njegovom životu.

Sedela je uspravno u sedlu, očiju tamnih od poštovanja prema sceni koja se pružala ispred i ispod njih. Profil joj je bio oštar, izvajan. Jednostavna braon jahaća košulja i pantalone nisu ničim ulepšavali njenu bledu kožu. Ali kada ju je pogledao, video je najlepšeg, najdragocenijeg stvora kog će ikada naći. I prvi put u životu, ostao je bez reči koje bi joj rekao.

„Hana.“ Pružio joj je ruku i čekao.

Okrenula se. On je bio najveličanstveniji muškarac kog je ikada videla. Oduzimao joj je dah više nego pogled, bio je opasniji od pada na stene ispod njih. Sedeo je na krupnom pastuvu, uspravljen kao vojnik, srceparajući kao pesnik. U očima je videla i strast i saosećanje, i potrebu i darežljivost.

Srce ju je izdalo i bila je njegova pre nego što je mogla i da kaže sebi da je to nemoguće. Dok se obaveza borila sa emocijama, dopustila je da se njena ruka spoji s njegovom.

„Znam šta misliš da sam ja.“

„Benete...“

„Ne.“ Njegovi prsti su stegli njene. „Ne grešiš mnogo. Mogao bih da te lažem i obećam da ću se promeniti, ali neću lagati niti obećavati.“

Pre nego što je uspela da se zaustavi, smekšala je. Samo u ovom trenutku, obećala je sebi. Postojala je magija, makar samo na trenutak.

„Benete, ne želim da se menjaš.“

„Mislio sam ono što sam rekao, mada sam to loše rekao one noći. Zaista te želim, Hana.“ Kao i ona, i on je pogledao ka moru. „Shvatam i da će ti biti teško da poveruješ da to nikada nisam rekao nijednoj ženi i mislio na isti način.“

Ali ona mu jeste verovala. Bilo je to uzbudljivo, užasavajuće i zabranjeno, ali verovala je. U jednom veličanstvenom trenutku, dopustila je sebi da se ponada. A onda se setila ko je ona. Dužnost pre svega. Uvek.

„Molim te, veruj mi, ako bih mogla da ti dam ono što želiš, dala bih ti. To prosto nije moguće.“ Izvukla je svoju ruku jer je od dodira postajala slaba, počinjala je da sanjari.

„Uvek sam verovao da je sve moguće ako se dovoljno potruđiš.“

„Ne, neke stvari ostaju van dometa.“ Okrenula je svog konja od mora. „Trebalo bi da se vratimo.“

Pre nego što je uspela da krene, on se pomerio dovoljno da njene šake na uzdama poklopi svojim šakama. Njegova ruka je okrznula njenu, njegova noga njenu nogu. Njegovo lice je bilo blizu, previše blizu, dok su njihovi konji bili okrenuti na suprotne strane.

„Reci mi šta osećas“, zahtevao je. Strpljenja je nestalo, razložilo se u potrebi i frustraciji. „Daj mi bar toliko, dođavola.“

„Kajanje.“ Dok je izgovarala tu reč, ona je zaista zaiskrila od kajanja.

Pustio je njene ruke samo da bi obgrlio njen vrat. „Reci mi ponovo šta osećaš“, promrmljao je, a onda se nagnuo ka njoj.

Poljubac je bio kao šapat, mek, zavodljiv, strastan. Hana je stegla uzde, ali onda je olabavila ruke kada su je emocije preplavile. Nije trebalo da bude ovako, toliko obuzimajuće, toliko opijajuće, toliko ispravno. Vetar se uvijao oko njih. More se razbijalo ispod njih. Na trenutak, samo na trenutak, sve racionalne misli su pobile i za sobom ostavile samo želje.

„Benete." Samo je promrmljala njegovo ime i počela da se odmiče. Zadržao ju je, čvrsto, uporno.

„Samo još tren."

Trebao mu je. Trebala mu je svaka mrva koju bi mu bacila. Nikada nije osećao želju da moli za nešto što je žena mogla da da ili uskrati. Nije želeo samo strast; bilo je to više od fizičkog. Želeo je njeno srce sa očajanjem kakvo nikada pre nije osećao.

Zbog tog očajanja trudio se da poljubac ostane nežan, zbog njega se odmakao mnogo pre nego što je njegova žudnja za njom bila zadovoljena. Ako je želeo njeno srce, moraće da nastavi polako. Njegova Hana je bila delikatna i stidljiva.

„Bez kajanja, Hana", rekao je tiho, a onda se nasmešio. „Neću te povrediti, i neću te terati dalje od onoga za šta si spremna. Veruj mi. Zaista je to sve što zasad želim."

Poželela je da zaplače. On joj je pružao dobrotu, osećajnost koju nije zasluživala. Ona je njemu pružala samo laži. Laži su sve što će i nastaviti da mu daje. Kako bi ostao živ, podsetila je sebe dok su je suze pekle u očima. Da bi on i ljudi koje je voleo bili bezbedni i nepovređeni.

„Bez kajanja", rekla mu je, pustivši da te reči odjekuju u njenim mislima. Zabacivši glavu, petama je pritisla slabine svog konja i odjurila u galopu.

Benetova prva reakcija bilo je iznenađenje. Nije očekivao da ona jaše tako dobro niti tako silovito. Zastao je tren i gledao je kako juri niz padinu pre nego što se nasmešio i dopustio Drakuli da slobodno pojuri. Mada je dobro odmakla, Hana ih je čula kako je pristižu. Oduševljena, spustila se niže preko vrata svog konja i poterala ga dalje.

„Ne možemo da ih pobedimo u direktnoj borbi", doviknula je svom konju, „Ali bismo mogli da ih nadmudrimo."

Izazov je bio dovoljan. Podstaknuta njime, Hana je skrenula sa staze i zašla u drveće. Staza je tamo bila uzana i gruba, ali ono što je izgubila u brzini, nadoknadila je u pokretljivosti. Benet joj je bio za petama, ali ona se držala sredine staze i nije mu ostavljala prostora da je zaobiđe. Izjurila je iz drveća u polje sa manje od dve dužine prednosti. Instinktivno je skrenula ulevo i odjurila uz još jedan uspon, pa je Benet morao da smanji brzinu zbog neočekivanog manevra.

Ipak, nastavio je da je stiže, pa su, kada su ugledali štale, bili gotovo izjednačeni. Smejući se, ponovo je skrenula levo i zaputila se ka živici.

Osetio je trenutnu paniku dok je zamišljao kako pada sa konja na zemlju. Preskakali su preko nje, jedno pored drugog. Upirući petama, stegnutih kolena, zagrmeli su ka štalama.

Pipit je stajao držeći ruke na kukovima. Gledao ih je otkako su projurili preko uspona na kom je uštrojeni konj bio u prednosti. Nakon skoka, pastuv je izbio na čelo glatkim, laganim koracima. To se i moglo očekivati, pomislio je Pipit dok je rukama trljao gornji deo svojih pantalona. Nije bilo drugog konja u Kordini - a ni u Evropi, ako se on pitao - koji je mogao da parira pastuvu.

Ali dok jeposmatrao ženu kako održava rastojanje, pomislio je da je princ Benet najzad našao sebi ravnu.

Benet je zauzdao i sjahao sa konja sa uzbuđenjem koje mu je još uvek bubnjalo u glavi. Bila je samo nekoliko sekundi iza njega. Njen smeh je bio dubok i pomalo bez daha dok se naginjala da sjaše. Benet je bio tu da je prihvati za struk i okrene ka sebi pre nego što su njena stopala dotakla tlo.

„Kako si naučila tako da jašeš?”

Podigla je svoje dlanove na njegove grudi, koliko da ostane odmaknuta, toliko i zbog ravnoteže. „To je jedina stvar u kojoj sam odlična, osim u literaturi. Zaboravila sam koliko mi je nedostajalo poslednjih nekoliko meseci.”

Nije mogao da skine oči sa nje. Sada je to bila čista želja, primitivna, vitalna. Odnos koji bi njih dvoje imali mogao bi biti jednako divalj, jednako nesmotren kao jahanje koje se upravo završilo. To je prosto znao, gotovo mogao da okusi. Iz razloga koje nije mogao da imenuje, osećao je da drži dve žene. Jednu mirnu, drugu strasnu. Nije bio siguran koja ga je više privlačila.

„Izjaši sutra sa mnom.”

Jednom - to je bio rizik i zadovoljstvo. Dvaput, Hana je znala, bilo bi glupava greška. „Mislím da to nije moguće. Sad kada se bliži Ivina premijera, u pozorištu ima tako mnogo posla.”

Nije hteo da navaljuje. Obecao je sebi da će joj dati vremena da se navikne na to da je on uz nju. Od trenutka na usponu kada je shvatio

šta mu to znači, bio je rešen više nego ikada pre da joj se dolično udvara.

Bilo je to prvi put za kraljevskog razvratnika, pomislio je dok se odmicao da bi joj poljubio ruku.

„Štale su ti na raspolaganju kad god pronađeš vremena da ih koristiš.”

„Zahvaljujem se.” Podigla je ruku do kose kako bi se uverila da su joj sve šnale na mestu. „Uživala sam u ovome, Benete, mnogo.”

„I ja sam.”

„Pa, Iv me čeka.”

„Samo idi. Pipit i ja ćemo se pobrinuti za njih.”

„Hvala.” Oklevala je. Cim je to shvatila, Hana se pribrala. „Doviđenja, Benete.”

„Hana.” Klimnuo je, a onda je posmatrao kako odlazi ka palati. Osmeh mu je igrao na usnama dok je tapšao konja po vratu. „Osvajam je, *mon ami*”, došapnuo mu je. „Samo će mi trebati malo vremena.”

Vreme je prolazilo tako brzo. Zaključana u svojoj sobi, Hana je držala pismo iz Saseksa. Unutra se nalazio Debokov odgovor na zahtev koji je iznela nekoliko dana ranije u muzeju. Ruke su joj bile mirne dok je sedela za stolom. Otvaračem za pisma sa drškom od slonovače prorezala je koverat. Unutra je bilo opušteno, gotovo neinspirativno pismo od poznanice iz Engleske. Hani je trebalo manje od petnaest minuta da ga dešifruje.

Zahtev je odobren. Treći decembar, 23.30. *Cafe du Dauphin*. Sama. Kontakt će pitati koliko je sati na engleskom, a zatim na francuskom prokomentarisati vreme. Postarajte se da informacije budu vredne odstupanja od procedure.

Večeras. Sledeći korak će napraviti večeras. Hana je vratila pismo u koverat, ali ga je ostavila na videlu na svom stolu. Pored njega je bila bela ruža koju joj je Benet poslao tog jutra. Hana je oklevala, a onda dopustila sebi zadovoljstvo da dodirne latice. Kad bi samo život bio tako sladak i tako jednostavan. Nekoliko trenutaka kasnije, pokucala je na vrata kancelarije princa Armanda.

Otvorio ih je njegov sekretar koji se brzo poklonio pred njom pre nego što ju je najavio princu. Armand je stajao iza svog stola dok je davao dozvolu da uđe.

„Vaše visočanstvo." Hana je napravila dubok kniks. „Izvinjavam se što vas ometam."

„Ni slučajno, Hana."

„Ali zauzeti ste." Stajala je u dovratku, sklopljenih ruku. „Samo sam želela da zatražim vaš savet o nečemu. Ako nije zgodno, doći ću kasnije."

„Sada je zgodno. Molim vas, uđite i sedite. Mišel, pobrinite se sada za one stvari, ja ću nasamo razgovarati sa leđi Hanom." „Naravno, vaše visočanstvo." Mišel se naklonio i izašao. Kada su vrata bila zatvorena, Hana je spustila ruke pored tela. Čvrstim korakom prišla je stolu. „Imamo pomak. Morate smesta da pozovete Riva."

„Zabrinut sam zbog ovoga", rekao je Armand nešto kasnije kada je njegov zet sedeo naspram njega. „Kako možemo biti sigurni da će Deboka zavarati informacije koje će mu Hana dati?" „Zato što su one gotovo istina." Riv je spustio svoju drugu šolju kafe. „Ako mu Hana ne obezbedi nešto bitno, nešto što ni na koji drugi način ne bi mogao dobiti, nikada mu se neće približiti."

„Ali hoće li joj on verovati?"

„Moj posao je da se postaram da mi poveruje", rekla je Hana tiho. „Vaše visočanstvo, znam da ste se sve vreme protivili ovoj operaciji, ali do sada je tekla baš kao što smo želeli."

„Do sada", složio se Armand i ustao. Oboma im je dao znak da sednu kako bi mogao na miru da korača. „Sada sam u situaciji da tražim od žene, žene koju smo i moja porodica i ja zavoleli, da ode sama na sastanak sa čovekom koji ubija iz zadovoljstva koliko i zbog zarade."

„Neće biti sama."

Na Rivovu objavu, Hana se uspravila. „Moram da budem. Ako Debok ili neko od njegovih ljudi makar nasluti da nisam, cela operacija će odleteti u vetar. Neću to dopustiti." Sada je i ona ustala. „Posvetila sam tome dve godine mog života."

„A ja nameravam da se postaram da poživim još malo", rekao je Riv blago. „Pretpostavljamo da je Debokovo sedište u maloj vili oko osam kilometara odavde. Postavićemo ljude da je posmatraju."

„A Debokovi ljudi će posmatrati njih."

„Prepusti taj deo meni, Hana, a ti uradi svoj posao. Imaš li planove i specifikacije bezbednosnih sistema?"

„Da, naravno." Iznervirana, ponovo je sela. „I znam da ih ne smem dati nikome osim Deboku."

„Znaš i da na prvi znak da stvari kreću naopako treba da se izvučeš."

Klimnula je glavom mada nije imala nameru da to i uradi. „Da."

„U kafeu će biti dva čoveka."

„Zašto prosto ne ispališ signalnu raketu?" Hana je dobacila.

Razumeo je njenu iznerviranost, ali je samo nasuo sebi treću šolju kafe. „Ili to ili da te ozvučimo."

„Poslednji agent koji je pokušao ozvučen da uđe u Debokovu organizaciju vraćen je u MBS u tri kutije."

Riv je slegnuo ramenima. „Izbor je na tebi."

Hana je ponovo ustala. „Nisam navikla da me preispituju, Rive." Pošto ništa nije rekao, stegla je zube. „Razumem da si mi ti nadređeni na ovom zadatku, pa ne verujem da imam izbora." „Drago mi je da se razumemo." Tada je ustao i uzeo je za ruku. „Hana, svestan sam tvoje reputacije. Zašto prosto ne bismo rekli da ne želim da rizikujem gubitak jedne od najboljih?" Pustivši je, okrenuo se princu. „Trebalo da pokrenem neke stvari. Javljaću se."

Armand je sačekao da se vrata ponovo zatvore. „Samo još trenutak, molim vas", rekao je Hani. „Molim vas, sedite." Želela je da ostane sama, da pažljivo isplanira svaki detalj. Ostalo joj je još samo nekoliko sati. Odgoj je bio jednako moćan koliko i obuka, pa je sela. „Želite li da ponovo zajedno prođemo kroz sve, gospodine?"

„Ne." Njegove usne su se izvile, samo neznatno. „Verujem da sam dovoljno dobro shvatio situaciju. Imam jedno lično pitanje, Hana, i unapred vas molim da se ne uvredite." Seo je naspram nje, vojnički uspravno. „Da li grešim, ili ste mom sinu postali dragi?"

Smesta je prekrstila ruke dok joj se celo telo diglo na uzbunu. „Ako mislite na princa Beneta, gospodine, bio je veoma ljubazan."

„Hana, meni za ljubav, molim vas preskočite okolišanje i manire. Dužnosti često ometaju vreme koje mogu da provodim s porodicom, ali to ne znači da ne poznajem moju decu i to veoma dobro. Verujem da je Benet zaljubljen u vas."

Istog trena je prebledela. „Ne." Morala je da proguta, ali tu reč je i drugi put izgovorila jednako čvrsto. „Ne, nije. Možda je malo

zaintrigiran, ali samo zato što nisam tip žena s kakvima je navikao da provodi vreme."

„Hana." Armand je podigao ruku pre nego što je mogla da nastavi svoje preopširno poricanje. „Ne pitam to da bih vas uznemirio. Kada sam počeo da sumnjam u to, bilo mi je neprijatno samo zato što Benet nije svestan vaše prave uloge ovde."

„Razumem."

„Nisam siguran da razumete. Benet je sličniji svojoj majci nego moja ostala deca. Tako je... dobrodušan. Njegova narav je oštija, ali njegova osećanja se lakše otkrivaju. Ovo pitam samo zato što, ako je odgovor na moje sledeće pitanje ne, moram zahtevati da dalje nastavite blago. Volite li vi njega, Hana?"

Sve što je osećala bilo joj je u očima. Znala je to, pa je brzo oborila pogled. „Šta god da osećam prema Benetu, prema vašoj porodici, to neće uticati na moj posao."

„Znam dovoljno da mogu prepoznati osobu koja će učiniti ono što mora." Imao je duboka osećanja prema njoj, ozbiljno sažaljenje koje se preplitalo sa saosećanjem. „Ali niste mi odgovorili na pitanje. Volite li mog sina?"

„Ne smem." Ovaj put njen glas nije bio jak, a odmah za njim usledile su i suze. „Lagala sam ga od samog početka i nastaviću to da radim. Ne možete voleti nekoga i lagati ga. Molim vas, izvinite me, vaše visočanstvo."

Armand ju je pustio da ide. Neko vreme je sedeo u stolici zatvorenih očiju. Nekoliko narednih sati neće raditi ništa drugo osim što će se moliti za nju.

Kafe nije bio jedno od onih lepih malih turističkih mesta u Kor-dini. Bio je to lokalni bar na obali u koji su svraćale posade sa ribarskih i teretnih brodova. Bio je zagušen stolovima, uglavnom praznim, dimom i mirisom alkohola. Nije bio ni izbliza ofucan kakvih ima, pomislila je Hana dok je ulazila, ali nije bio ni mesto u koje bi žena ulazila sama osim ako je tražila nevolje.

Ipak, nije izazvala preveliku pometnju kada je ušla. U jednostavnom sivom džemperu i pantalonama gotovo da se stopila sa zidovima. Šaćica žena koje su se već nalazile unutra bila je daleko zanimljiviji plen. Ako ovo uspe brzo da završi, možda neće morati da se oslobađa lokalnih nametljivaca.

Hana je odabrala stolicu za barom i naručila čist burbon. Do trenutka kada je poslužena, već je odmerila celu prostoriju. Ako je Riv zaista ubacio dva agenta, oni su bili dobri. Retko se dešavalo da Hana ne može da uoči svoje.

Pila je u tišini deset minuta kada je jedan od ljudi ustao od stola i krenuo ka njoj. Hana je nastavila da pije, ali svaki mišić joj se naprezao. Kada je progovorio, bilo je to na francuskom i sa mirisom viskija.

„Tužno je kada žena pije sama.“

Hana se opustila tek toliko da se iznervira. Upotrebila je svoj najukočeniji britanski glas. „Još je tužnije ako žena ne može da ostane sama kada to želi.“

„Kada je neko tako ružan, ne bi trebalo da bude toliko izbirljiv“, progundao je, ali je otišao. Hana se gotovo nasmešila kada je drugi čovek ušao na vrata.

Bio je odeven u mornarsku odeću, sa navučenom kapom. Ispod nje se videlo osunčano koščato lice. Ovaj put se napela jer je bila sigurna.

Ipak, mirno je podigla svoje piće dok je on prilazio i smeštao se pored nje.

„Znate li koliko je sati, *mademoiselle*?“

„Da, petnaest do dvanaest.“

„Hvala vam.“ Dao je znak konobaru da mu donese piće. Prošao je još minut dok se igrao s njim. „*Ilfait chaudce soir.*“

„*Oui, unpeu.*“

Nisu ponovo progovorili. Grupa iza njih počela je da peva, na francuskom i falširajući. Vino je teklo slobodno, a večer je tek počelo. On je dovršio svoje piće i izašao iz bara. Hana je sačekala samo trenutak, a onda krenula za njim.

Čekao ju je na ivici doka. Tamo je osvetljenje bilo slabo, pa je on bio više senka nego čovek. Hana je krenula ka njemu, znajući da bi to mogao biti početak njenog kraja.

„Imate informacije.“ Ponovo je govorio na engleskom. Jezik mu je bio prazan i neakcentovan, kao i njegov francuski. Debok je dobro birao ljude, pomislila je i klimnula glavom.

„Ići ćemo čamcem.“ Pokazao je mali motorni čamac.

Hana je znala da nema izbora. Mogla je da odbije ili da se ukrca. Mada je znala da na moru neće imati podršku, o prvoj opciji nije ni razmišljala. Debok je bio njeno odredište. Samo to je bilo bitno.

Bez oklevanja, ušla je u čamac i smestila se na klupu kod krme. U tišini, njen kontakt je seo pored nje, odgurnuo čamac i pokrenuo motor. Zvučao je kao grmljavina na otvorenom moru.

Hana je duboko udahнула. Krenula je.

Poglavlje 7

Riv će biti besan. Hana je spustila ruku na sedište da bi održavala ravnotežu kako je čamac ubrzavao. On to i može sebi da dozvoli, pomislila je, ali ona je morala da ostane prisebna.

Znači, Debok nije bio na kopnu u vili, kao što su očekivali. Bio je, osim ako brod iznenada i dramatično ne promeni smer, na moru. Ne, sada neće biti podrške. Hana je još jednom duboko udahнула i posmatrala brazdu u vodi koju su ostavljali iza sebe. Svejedno je više volela da radi sama.

Večeras će upoznati Deboka. Mogla je to da oseti. Puls joj je bio usporen i smiren, disanje ravnomerno. Kapi vode koje je brod razbacivao nadraživale su joj kožu dok je pazila da joj izraz lica ostane smiren. Nervoja, ako je i bilo, nije se smela pokazivati. Njeno ponoćno krstarenje po Mediteranu vodilo ju je bliže cilju za koji je radila preko dvadeset četiri meseca.

U njoj je raslo uzbuđenje, a ne strah. A čak i to je morala da kontroliše. Bilo šta zbog čega bi joj srce zalupalo jače ili joj iskušalo misli da odlete previše unapred, bilo je opasno. Nije smela da napravi grešku. Tokom protekle dve godine, uspinjala se uz lestvicu u Debokovoj organizaciji, oslanjajući se uglavnom na sopstvenu veštinu. Sa podrškom MBS-a dovela je nekoliko poslova do kraja. Prodavala je oružje, krala dijamante, isporučivala drogu.

Cilj opravdava sredstvo.

Prečage na merdevinama, pomislila je. Ako bi mogla nastaviti da se penje, neće proći mnogo pre nego što se Debokovo kraljevstvo jada sruči na njegova ramena.

Najteži korak bilo je učiniti da visoko postavljeni Bufe izgleda nesposobno. Debokov stariji poručnik nije bio budala i bilo je potrebno mnogo lukavstva i nešto rizika da bi nekoliko njegovih zadataka tokom proteklih meseci propalo, bez bacanja sumnje na nju samu. Najveći takav posao bila je trgovina oružjem sa terorističkom grupom poznatom po nedostatku strpljenja.

Bilo je gusto, ali proračun vremena joj je bio savršen. Hana je uspela da stvori sliku kao da je Bufe gotovo upropastio pogodbu pre nego što je ona uskočila i spasila stvar.

Teroristi su dobili svoje oružje - morala je da prepusti MBS-u da se pozabavi time, a Debok je dobio svojih pet miliona franaka. Biće joj zadovoljstvo da se ona pozabavi time. I to uskoro.

Videla je elegantnu belu jahtu, veličanstvenu dok je mirovala usidrena u mračnoj vodi. Uzbuđenje iščekivanja prostrujalo je kroz nju. Njen kontakt za kormilom dao je znak lampom. Sa broda se video blesak kao odgovor. Motor je isključen i noć je zapala u tišinu dok su plutali duž jahte.

Hana je dohvatila merdevine i osetila njihov hladan i tvrd metal. Znala je da će i ona biti takva. Ne osvrćući se, popela se naviše u nepoznato.

„Ledi Hana.“

Čekao ju je visoki čovek tamne kože. Uzeo je njenu ruku i naklonio se iznad nje. Prepoznala ga je sa poslednjeg brifinga, ali bi njegov akcent svejedno odredila kao jamajčanski. Bio je to Rikardo Bejtmen, dvadesetšestogodišnji ostrvljanin, diplomac prestižnog fakulteta u Americi sa diplomom u oblasti medicine.

Još uvek je koristio skalpel, ali je više voleo da ga upotrebljava na zdravima i neomamljenima.

Postao je Debokov miljenik.

„Ja sam Rikardo.“ Njegovo mlado, glatko lice raširilo se u osmeh. „Dobro došla na *Invincible*“

„Hvala ti, Rikardo.“ Opušteno se osvrnula oko sebe i izbrojala još petoricu muškaraca i jednu ženu na palubi. Muškarci su nosili tamna odela i mitraljeze. Žena je nosila sarong preko bikinija i izgledala je kao da joj je dosadno. „Mogu li dobiti piće?“

„Naravno.“ Njegove oči, primetila je, bile su blede, gotovo providnozelenene i činilo se kao da nikada ne trepće. Glas mu je bio poput bogatog šjaga na vreloj kafi. „Ali prvo, moraš oprostiti zbog naše predostrožnosti. Tvoju torbu, ledi Hana.“

Izvila je obrvu i pogledala ga pravo u oči. „Pouzdaću se u tebe da mi sve što je u njoj bude vraćeno.“

„Imaš moju reč.“ Poklonio se dok mu je pružala torbu. „Sad pođi sa Karmin. Odvešće te u tvoju kabinu. Možda bi volela da se osvežiš nakon što ona proverí da niko nije postavio nikakve elektronske uređaje na tebe.“

Pretraga do gole kože, pomislila je Hana rezignirano. „Niko ništa ne postavlja na mene, Rikardo. Ali divim se opreznim ljudima." Hana je prešla preko palube do Karmin kao da je krenula da popije čaj.

Nekoliko trenutaka kasnije, Rikardo je spustio Haninu crnu torbu od aligatorove kože na svetlucavi sto od mahagonija. „Karmin će se pobrinuti za nju. Ima malokalibarski pištolj, pasoš, ličnu kartu i oko tri hiljade franaka, kao i nešto šminke. Tu je i koverat, zapečaćen."

„Hvala, Rikardo." Glas mu je bio dubok i zadimljen, sa francuskim prizvukom. „Možeš je dovesti kod mene za deset minuta. Onda neka nas niko ne uznemirava."

„*Oui, monsieur.*"

„Rikardo, tvoji utisci?"

„Dovoljno privlačna, više nego na fotografiji. I hladna, vrlo hladna. Ruka joj je bila suva i mirna."

„Dobro." Glas je sada zvučao kao da se zabavlja. „Deset minuta, Rikardo." Podigao je koverat i prelomio pečat.

Nedugo zatim, Hana je namestila svoj džemper. Pretraživanje ju je više iznerviralo nego ponizilo. Karmin joj je uzela stilet, ali to je i očekivala. Rikardo je imao njen pištolj. Zasad, bila je sama i nenaoružana nasred mora. Ostala joj je još njena domišljatost.

Hana je stajala na sredini kabine kada je Rikardo otvorio vrata. „Izvinjavam se ponovo zbog neprijatnosti, ledi Hana." „Samo mala nelagodnost, Rikardo." Nije doneo njenu torbu, ali ona ništa nije rekla o tome. „Nadam se da ih neće biti još mnogo."

„Nijedna. Samo pođi sa mnom."

Hana ga je pratila, koračajući s lakoćom dok se brod ljuljuškao na strujama. Bio je veličine omanjeg hotela, primetila je. Bilo je i puteva za beg, ako postane neophodan. Tepih po kom su hodali bio je zagasitocrven. U kabini u kojoj su je pretresali nalazilo se antikviteto ogledalo sa zarubljenim staklom i krevet sa baršunskom posteljinom. Imala je i brodski prozor dovoljno veliki da se kroz njega provuče dete ili mršavija žena.

Rikardo je stao pored svetlucavih vrata od hrastovine i dvaput pokucao. Ne čekajući odgovor, spustio je kvaku i dao joj znak da uđe. Hana je zakoračila unutra i čula kako se vrata zatvaraju za njom.

Prostorija je bila raskalašna, elegantna, čak i nestvarna. Kao da je u njoj oživela Francuska iz osamnaestog veka. U njoj je tepih bio duboke, svetlucave, kraljevski plave boje, a zidovi pokriveni drvenim pločama bili su uglancani poput ogledala. Dva delikatna blistava lustera rasipala su svetlost preko antikvitnog drveta i plišanog tapacirunga. Nije se škrtarilo na brokatu za krevet koji bi priličio jednom kralju. Sve boje su bile žive, gotovo zaprepašujuće.

Osećao se miris cveća i starine stopljen u čudno neodoljivu i neobično tešku aromu. Kada se brod nežno zanjihao, kolekcija kristalnih životinja zadrhtala je od života.

Hani su bile dovoljne sekunde da sve to upije. Ma kako grandiozna i ekstravagantna bila prostorija, njom je dominirao čovek koji je sedeo za stolom u stilu Luja XVI. Nije osetila zlo kakvo je očekivala. Sa iskreno podlim ljudima, Hana je znala da čovek često oseti jezu ili strah. Ono što je ona videla bio je vitak i privlačan muškarac u svojim pedesetim, čeličnosive kose začesljane poput grive unazad od njegovog izvajanog aristokratskog lica. Nosio je crnu odeću. Činilo se da ona naglašava njegovu gotovo poetično bledu kožu. I oči su mu bile crne, kao u gavrana. Sada su je proučavale dok su se njegova puna, krajnje lepa usta izvijala u osmeh.

Videla ga je na slikama, naravno. Proučila je svaki delić podataka koji su o njemu sakupljeni u proteklih dvadeset godina. A ipak... Ipak nije bila spremna za zaprepašujuću senzualnost koja kao da je isijavala iz njega.

Bio je to muškarac za kog su žene umirale. I sada je to shvatala. Bio je to muškarac kog bi drugi muškarci ubili bez pitanja. Razumela je i to dok je stajala tri metra dalje i osećala njegovu moć.

„Ledi Hana.“ Ustao je, polako, graciozno. Telo mu je bilo doterano, gotovo delikatno. Njegova ruka, dok ju je pružao, bila je uzana i prelepa sa tri dijamanta na dugim prstima.

Nije smela da okleva, mada je osećala da će, ako njena ruka dotakne njegovu, biti iščupana iz onoga što je poznavala uvučena u nešto strano i zastrašujuće.

Hana se nasmešila i iskoračila. „*Monsieur* Debok.“ Bilo joj je drago što vidi blago iznenađenje jer mu se obratila po imenu. „Zadovoljstvo mi je.“

„Sedite, molim vas. Da li ste za brendi?“

„Da, hvala." Odabrala je tapaciranu stolicu visokog naslona okrenutu ka stolu. Iz skrivenih zvučnika dopirala je muzika. Šopen. Slušala je note dok je Debok prilazio emajliranoj vitrini i izvlačio flašu. „Brod vam je izuzetan, *monsieur*." Iza njegovog stola nalazila se slika. Jedna od šest za koje je znala da su ukradene iz privatne kolekcije koliko godinu ranije. Lično je pomogla u krađi.

„Cenim lepotu." Pružio joj je brendi, a onda, umesto da ponovo sedne za sto, seo je pored nje. „U vaše zdravlje, *mademoiselle*."

„I u vaše." Ponovo mu se nasmešila pre nego što je popila gutljaj.

„Možda biste mi rekli otkud znate moje ime."

„Imam naviku da saznam za koga radim, *monsieur* Debok." Odmahnula je glavom dok je izvlačio tabakeru i nudio joj cigaretu. „Moram vam čestitati na obezbeđenju i osoblju. Otkriti ko, da se tako izrazim, vlada, nije bilo nimalo lako."

Polako je povukao dim, kao čovek koji je uživao u finom ukusu.

„Za većinu je to bilo nemoguće."

Oči su joj bile hladne i to ju je zabavljalo. „Za mene je malo toga nemoguće."

„Za druge je bilo fatalno." Pošto se samo nasmešila, ostavio je tu temu. Bila je, kao što je i Rikardo rekao, vrlo hladna. „Moji izveštaji o vama su veoma laskavi, leđi Hana."

„Naravno."

Sada j e bio red na njega da se nasmeši. „Cenim samouverenost." I ja.

„Čini se da sam vaš dužnik što ste izgledili razmenu sa našim mediteranskim komšijama pre nekoliko meseci. Vrlo bih se iznervirao, u najmanju ruku, da smo izgubili taj ugovor."

„Bilo mi je zadovoljstvo. Izgleda, *monsieur*, da imate nekoliko slabih karika u lancu."

„Izgleda", promrmljao je. Već je razmišljao da li da Bufe preda Rikardu da ga se reši. Šteta, pomislio je Debok. Bufe je bio odan i cenjen radnik preko jedne decenije. „Uživajte li u boravku u Kordini?"

Srce joj je blago zalupalo, ali ponovo je otpila malo pića. „Palata je sasvim ljupka." Pomerila je ramena dok je oslobađala svoj pogled da luta po prostoriji. „I ja cenim lepotu. Pomaže kao kompenzacija za činjenicu da su Bisetovi pomalo dosadni." „Niste impresionirani kraljevskom porodicom, leđi Hana?" „Mene nije lako impresionirati.

Svakako, oni su vrlo lepi ljudi, ali tako su... posvećeni." Glas je obojila jedva приметnom porugom. „Ja se radije posvećujem nečemu opipljivijem od časti i dužnosti."

„A lojalnost, leđi Hana?"

Ponovo se okrenula ka njemu. Zagledao se duboko, pokušavajući da vidi unutar nje, da vidi preko. „Umem da budem lojalna." Jezikom je dodirnula ivicu svoje čaše. „Sve dok je to isplativo."

Bila je to prilika, znala je. Nelojalnost u Debokovoj organizaciji kažnjavala se smrću. Cekala je, spolja hladna, dokje samo jedna graška znoj curila niz njena leđa. On ju je nakratko proučavao, a onda zabacio svoju lavovsku glavu i nasmejao se. Hana je osetila kako svaki pojedinačni mišić u njenom telu peva od olakšanja.

„Iskrena žena. Divim se tome. Da, divim se tome daleko više nego zakletvama." Povukao je bogati francuski dim, a onda ga izdahnuo. „Cini se da bi mi koristilo ako bi to i dalje bilo isplativo za nekoga vaših veština i ambicija."

„Nadala sam se da ćete na to gledati na taj način. Više mi se dopadaju direktorske funkcije, ako me razumete, *monsieur* Debok, ali rado bih se potrudila da ih dostignem. Delegiranje, organizovanje, donosi daleko više od izvršavanja, slažete li se?" „Da, zaista." Ponovo ju je proučavao i razmišljao. Delovala je kao blaga, dobro odgajana mlada žena sa izvesnim finansijskim zaleđem. Dopadala mu se tiha, skromna ljuštura kod žena. Nakratko je pomislio na Dženet Smiters koju je iskoristio i odbacio pre gotovo jedne decenije. Leđi Hana, pomislio je, mogla bi se pokazati daleko zanimljivijom, i kompetentnijom. „Sa nama ste već dve godine?" »Da."

„I u te dve godine ste se pokazali veoma korisnom." Tada je ustao i dohvatio koverat sa svog stola. „Pretpostavljam da ste mi ovo doneli?"

„Jesam." Zavrtela je bređi u čaši. „Mada je metod kojim je isporučeno bio tegoban."

„Izvinjavam se. Ove informacije su korisne, leđi Hana, ali, plašim se, nepotpune."

Prekrstila je noge i opustila se u stolici. „Žena koja na papir napiše sve što zna brzo gubi vrednost. Ono što nije tu nalazi se ovde." Spustila je prst na svoju slepoočnicu.

„Shvatam." Divio se radniku koji je znao koliko vredi i trudio se da to sačuva. „Ako bismo rekli da sam zainteresovan za bezbednosne sisteme kraljevske palate, Centra za lepe umetnosti, muzeja, u cilju imitiranja takvih sistema za moju ličnu upotrebu, da li biste mogli da popunite praznine?"

„Naravno."

„A ako bih pitao kako ste došli do tih informacija?"

„To je bila svrha moje posete Kordini."

„Jedna od njih." Zaintrigiran, lupnuo je po koverti na svom dlanu. „Srećom, uspele ste da se zbližite sa princezom Iv." „Srećom, ali ne i teško. Nedostajalo joj je žensko društvo. Ja sam joj to pružila. Bavim se njenom ćerkom, slušam o njenim strahovima i pritužbama. Pošto joj skidam s pleća deo tereta, stekla sam i zahvalnost princa Aleksandra. On brine da će se njegova supruga umoriti pošto je trudna."

„I veruju vam?"

„Navodno. A zašto i ne bi?", dodala je. „Moja porodica je veoma poštovana, moj odgoj je bez mrlje. Princ Armand u meni vidi mladu rođaku njegove pokojne žene. Oprostite, *monsieur*, ali zar nisu to razlozi što ste me angažovali da se uvučem u palatu?" „Da, jesu." Zavalio se. Zadovoljila ga je, ali bio je daleko od toga da joj ukaže potpuno poverenje. „Čujem da se mladi princ zainteresovao za vas."

Nešto u njoj se sledilo. „Vaša informativna mreža je za divljenje." Hana je bacila pogled na svoju praznu čašu, a onda je upitno nakrivila. Debokje smesta ustao da je dopuni. Bilo je to dovoljno vremena da se sabere.

„Benet je, sigurna sam da to i sami znate, neizostavno zainteresovan za svaku žensku osobu koja mu se nađe pri ruci." Tiho se nasmejala i pokušala da ne omrzne samu sebe. „On je zapravo običan dečak, i to razmažen. Otkrila sam da je najjednostavniji način da se izborim sa njim da glumim nezainteresovanost." Debok je dodao polako. „Onda on kreće u lov."

„Takvi muškarci su uvek... predusretljiviji u takvim okolnostima." „Oprostite ako zalazim previše u privatnost, ali u kom smislu predusretljiviji?"

„Pomalo mu je dosadno, pomalo je nesmotren. Njegova slabost prema ženama bi se mogla iskoristiti. Verujem da bi uz izvestan...

talenat... iz njega mogle biti izvučene informacije.

Vidite, upravo me je on proveo kroz Centar i kroz mornaričku bazu u Le Avru." Veoma polako je popila još jedan gutljaj. Debok sigurno već zna za njen **tete-a-tete** sa Benetom u muzeju. Stoga, upotrebiće ono što on zna i izvrnuti istinu.

„Sve je bilo samo stvar postavljanja pitanja i pokazivanja zanimanja za to kako muzej čuva svoja blaga. Pokazao mi je postavku, alarme, monitore, senzore." Zastala je ponovo da bi se njene reči primile. „Što veće neznanje žena glumi, to više sazna." Debok je grejao brendi u svojim šakama. „Hipotetički, razume se, može li se probiti kroz obezbeđenje palate?"

Bar se bližimo pravoj temi, pomislila je. „Hipotetički, svako obezbeđenje se može probiti. Rekla bih da je Riv Makgi osmislio sistem vredan divljenja, ali ne nepobediv."

„Zanimljivo." Podigao je malu porcelansku figuru sokola i počeo da je proučava. Soba je zanemela dovoljno dugo da je bila sigurna da on pokušava da je rastroji. „A imate li neku teoriju o tome kako bi se taj sistem mogao potkopati?"

„Iznutra." Ponovo je srknula brendi. „Uvekje čistije iznutra."

„A Centar?"

„Otprilike isto."

„Ta predstava koju je princeza napisala, premijera je za nekoliko dana. Bilo bi zabavno izazvati malu pometnju."

„Koje prirode?"

Samo se nasmešio. „O, govorim samo teoretski, razume se. Cini mi se da bi kraljevskoj porodici bilo neprijatno ukoliko nešto prekine to veće. Ne bih voleo to da propustim. Vi ćete biti tamo?" „To se očekuje od mene." Morala je da ga pogura, da izvuče nešto konkretnije. „Više volim da znam kroz koja vrata da prođem, *monsieur*:"

„Onda bi možda bilo mudro da ostanete u publici. Ne bih voleo da vas izgubim sada kada smo se zblížili."

Primila je to k znanju, ali shvativši da će zahtevati ostatak podataka, pa je tek onda pustiti, Hana je promenila brzinu. „Iz lične radoznalosti, mogu li pitati zašto vas toliko zanima kraljevska porodica? Intrigira me jer mi se čini da ste dosta slični meni, da ste osoba koju više zanima profit i lična dobit." „Profit je uvek poželjan."

Spustio je sokola. Imao je šake koje su izgledale kao da bi mogle svirati violinu ili pisati sonete. Retko su ubijale, samo su pokazivale drugima da to učine. „Lična dobit može imati razne promenljive, *nest-cepas?* ”

„Sve dok to zadovoljava čoveka”, složila se. „Jedno je to što su otmica princeze Gabrijele i pretnje Bisetovima upotrebljeni kao poluga za vaše oslobađanje iz zatvora. Ali više niste u zatvoru.” Ponovo se sa divljenjem osvrnula po prostoriji. „Pomislila bih da ćete preći u profitabilnije vode.”

„Svi poslovi moraju da se završePrvi put je videla njegove emocije kada su mu se prsti stegli oko čaše. „Svi dugovi se moraju platiti. Kamata za deset godina je velika, veoma velika. Slažete li se?” „Da. Osveta, ili odmazda ako vam se tako više sviđa. To je, po mom mišljenju, vredno koliko i dijamanti.” I pogledavši ga, znala je da neće prezati ni od čega da ostvari taj cilj. „**Monsieur**, sredili ste da budem u palati. Nameravam da ostanem tamo sve dok ne promenite naređenje, ali volela bih da u tome imam neko usmerenje.” Opušteno je gestikulirala, dlanovima naviše. „Osveta je, na kraju, vaša, a ne moja. Nikada nisam dobro radila vezanih očiju.”

„Čovek koji sve svoje karte spusti na sto gubi prednost.”

„Slažem se. Isto važi i za čoveka koji ne naoštiri svoje oruđe i ne upotrebi ga tamo gde je ono najdelotvornije. Ja sam ušla, *monsieur*. Koristilo bi da imam nekakvu vrstu plana.”

Nameravao je da je iskoristi, i to najbolje što može. Ponovo se zavalivši, Debok je spojio vrhove svojih prstiju. Njegovi dijamanti su sevali divljom svetlošću. Već dvaput nije uspeo da upotrebi Bisetove u svoju korist. Nije uspeo da obori Armanda na kolena. Šta god morao da učini, koga god morao da iskoristi, ovaj put će uspeti. Pomislio je da je u Hani pronašao oruđe.

„Dopustite da vas pitam sledeće. Ukoliko neki čovek poželi da uništi drugog, šta treba da uradi?”

„Najjednostavnije je da mu oduzme život.”

Debok se nasmešio i tada je Hana videla zlo. Bilo je zaklonjeno staklom, našminkano elegancijom, ali bilo je veoma stvarno. „Ja nisam jednostavan čovek. Smrt je tako konačna, a čak i kada je polagana, prebrzo dođe. Uništiti čoveka, njegovu dušu, srce, zahteva više od ispaljivanja metka u čelo.”

Govorio je o Armandu, znala je. Nije bilo vreme da zahteva od njega bilo kakva imena niti da otkriva plan. Ništa joj više ne bi rekao, a manje bi joj verovao. Hana je spustila svoju čašu i trudila se da razmišlja kao on. „Da biste nekoga zaista uništili, uzećete mu ono što mu je najvrednije.“ Srce je počelo da joj bije u grlu i zaustavilo talas mučnine. Ipak, kada je progovorila, to je bilo sa hladnim divljenjem. „Njegovu decu?“

„Inteligentni ste koliko i ljupki.“ Nagnuvši se, spustio je svoj dlan na njene šake. Osetila je podlo, mračno kretanje smrti. „Da bi čovek patio, da biste uništili njegovu dušu, uskrat ćete mu ono što najviše voli i ostavićete ga da živi s tim. Sa mrtvom decom i unučićima, zemljom u haosu, čoveku ne bi preostalo ništa osim jada. A zemlja bez naslednika postaje nestabilna - i profitabilna - za čoveka koji je dovoljno lukav.“

„Sve njih“, promrmljala je Hana. Pomislila je na malu Marisu, tako lepu i meku, i na Dorijana sa njegovim musavim licem i bleštavim osmehom. Bojazan za njih odjednom je bila tako jaka, tako živa, da je pomislila da se sigurno vidi u njenim očima. Oborila je pogled i gledala njegovu šaku dok je ležala preko njene i hladni, oštri sjaj dijamanata.

„Sve njih, *monsieur?*.“ Kada je pomislila da opet može da veruje sebi, ponovo ga je pogledala u lice. On se smešio. Na krhkoj svetlosti lusteru bio je bleđ kao duh i beskrajno užasniji.

„Ništa vredno truda nije jednostavno, draga moja. Ali kao što ste rekli, ništa nije nemoguće - naročito kada se nekome veruje i kada je blizu.“

Izvila je obrve. Nije zadrhtala niti se povukla. Posao, rekla je sebi. Ledi Hanu zanima samo posao. Bio joj je ponuđen posao, najvažniji koji je Debok mogao da ponudi.

„Pažljivo ste odabrani, leđi Hana. Više od deset godina imam jedan san. Verujem da ste vi oruđe kojim ću ga ostvariti.“ Napućila je usne kao da razmišlja dok su njene misli jurile. Nudio joj je ugovor, kraljevski.

Pošto ništa nije rekla, njegovi prsti su lagano zaigrali po njenim zglobovima. Kao pauk, pomislila je, lep i veoma lukav pauk.

„Takva odgovornost je povelika za nekoga ko je na mom položaju u vašoj organizaciji.“

„Za to se možemo pobrinuti. Bufo se... povlači“, rekao je tiho. „Biće mi potrebna zamena za njega.“

Ostavila je svoju ruku da leži ispod njegove dok je jezikom dodirivala gornju usnu. „Garancija, *monsieur*.“

„Moja reč.“

Nasmešila se. „*Monsieur*.“

Klimnuvši u znak razum evanja, podigao se i pritisnuo dugme na svom stolu. U roku od nekoliko sekundi pojavio se Rikardo. „Ledi Hana će zameniti Bufoa. Obavi proceduru, Rikardo. Diskretno.“ „Naravno.“ Bledozelene oči su se dopola zatvorile, kao od zadovoljstva.

Hana je čekala da se vrata ponovo zatvore. Život jednog čoveka je bio završen. „Možda će doći dan kada ćete jednako opušteno poželeti i mene da zamenite.“

„Ne ako ostanem zadovoljan vama.“ Ponovo je podigao njenu ruku i poljubio je. „Imam osećaj da hoću.“

„Moram vam reći, *monsieur*, da imam averziju prema ubijanju dece.“ Njegovi prsti su ste stegli, vrlo lagano preko njenih, ali ona nije ni trepnula. „Verujem da će mi biti potrebno pet miliona američkih dolara da prevaziđem tu averziju.“

Videla je to u njegovim očima. Slomio bi joj prste jednako lako kao što bi ih poljubio. Hana nije skidala pogled sa njegovih očiju i nadala se da nije preterano iskušavala svoju sreću. „Da li vas novac zavodi, *ma petite*?“

„Ne zavodi, već zadovoljava. Volim da budem zadovoljna.“

„Imate dve sedmice da vi zadovoljite mene, ledi Hana. Onda ću vam uzvratiti uslugu.“ I dalje je držao njenu šaku u svojoj dok ju je podizao na noge. „Sada, kao znak poverenja, reći ćete mi ono što ovde niste pribeležili.“

Hana je prišla planovima i spremila se da ga laže.

Bila je iscrpljena. Tokom decenije zadatka, ništa je nije ostavilo tako praznom i prljavom. Dok se vozila kroz kapije palate, razmišljala je samo o dugom vrelom tušu kojim bi mogla da spere sa sebe sve tragove Debokove kolonjske vode. Riv je stajao tridesetak metara iza kapije. Hana je zaustavila automobil i sačekala ga da sklizne na sedište pored nje.

„Dugo te nije bilo." Uputio joj je dugačak proučavajući pogled. »Nije bilo u planu da budeš van kontakta preko jednog sata."

„Nije bilo u planu ni da dođem do Deboka."

„A jesi li?"

Spustila je prozor još malo. „Našla sam se s njim na jahti, *Invincible*. Usidrena je oko osam kilometara ka severozapadu. Ima bar šest naoružanih čuvara, a pretpostavljam da ih je dvostruko više. Dobio je informacije koje smo želeli da ima. Ja zamenjujem Bufeaa."

Riv je izvio obrvu. „Sigurno si ga impresionirala."

„To je i bila zamisao." Pitala se koliko će brzo uspeti da spere ukus njegovog brendija iz svojih usta. „Planira nešto za Ivinu premijeru." Kada se Riv ukočio pored nje, nastavila je. „Ne verujem da će biti išta direktno protiv porodice. Izgleda da misli da bi bilo zabavno uneti zbrku. Vrlo pažljivo planira faze. Ništa preterano direktno. Čak i ako bih svedočila protiv njega, bilo bi teško osuditi ga za zaveru. Iznosi hipoteze, teorije."

„Da li ti je dao ikakvu predstavu gde će načiniti taj korak?" Slušala je trenutak pticu koja je pevala iz petnih žila. „Cini se da ga palata najviše zanima. To je najveći izazov. Moramo da čekamo dve nedelje."

„Krenuće za dve nedelje?"

„Toliko mi je vremena dao da pobijem tvoju porodicu." Okrenula se ka njemu i videla da mu je lice bledo i stegnuto. „Sve vas osim Armanda, Rive. Decu, sve. Hoće da uništi Armandovu dušu i ostavi Kordinu bez naslednika. Ako veruješ mom sudu, želi da to učini jednako zarad ličnog zadovoljenja koliko i zarad zarade koju bi mogao da ostvari kada Kordinu zahvati kaos." Riv je izvukao cigaretu, ali je nije zapalio. „Verujem tvom sudu." „Imamo dve sedmice da ga zaustavimo, ili da ga ubedimo da sam uradila ono što je hteo."

Bila je to njegova porodica, njegovo srce, ali znao je da mora da razmišlja hladne glave kao i ona. „Da li ti smešta?"

Razmišljala je neko vreme, a onda odmahнула glavom. „Mislim da ne. Sigurno je moguće da će me se rešiti nakon što završim posao, ali mislim da je veća verovatnoća da će nastaviti da me koristi. Odlično smo ubacili informacije o meni, a ja sam ga tokom protekle

dve godine pošteđela nevolja i uštedela mu novac. Ako veruje da mogu da mu pružim i ovo, sedeće i čekati."

„Moramo da kažemo Armandu."

„Znam." Ali ne i Benetu. Armandu i samo Armandu.

„Zasad nastavi kao i obično." Pokazao joj je da nastavi dalje.

„Trebaće nam vremena."

„Ivina premijera je za nekoliko dana."

„Izborićemo se s tim. Idi i naspavaj se. Čim budemo imali neki plan, javiću ti."

Hana je izašla iz kola, a onda, dok je Rid još stajao s druge strane, zaustavila se. „Želim ga. Želim ga za sebe. Znam koliko je to neprofesionalno i glupo. Ali ako budem imala priliku, ako nađem načina, sama ću da ga sredim."

Riv ništa nije rekao dok se pela uz stepenice. I on sam se zakleo na isto.

Poglavlje 8

„Ne želim da ideš večeras.“

„Znaš da moram.“ Iv je stajala, nasmejana i tvrdoglava, okrenuta ka svom suprugu. „Komad je moj, trupa je moja, produkcija je moja. Nemam izbora, Aleks.“

„Uvek može da se smisli opravdanje.“ Pogledao ju je, odevenu u indigoplavu haljinu koja je klizila preko njenih ramena i uvijala se do njenih zglobova. Kosu je podigla pozadi, pa joj je padala preko jednog ramena poput ebonovine. Čak i nakon svih godina koliko su se poznavali, bio je dovoljan pogled na nju da mu se puls ubrza. „Znaš koliko bi to moglo biti opasno. Sa informacijama koje sada imamo, možemo biti sigurni da će se večeras desiti incident. Ne želim da ti budeš umešana.“

„Ja sam već umešana.“ Plašila se. Otkako im je Riv rekao da je dobio dojavu da će u pozorištu za vreme premijere biti nevolje, živici su joj bili zategnuti kao strune. Da, plašila se, ali nije bila manje rešena. Prišla je zarubljenom ogledalu iznad stola kao da je proveravanje frizure sudbinski bitno. „Ja sam napisala komad, producirala ga, a važnije od svega toga“, nastavila je pre nego što je stigao da je prekine, „večeras mi je mesto u pozorištu jer sam ja tvoja žena.“ Činjenica da su njeni argumenti valjani ništa mu nije značila. On je želeo da ona bude u palati, bezbedna, nedodirljiva. Srce bi mu bilo mirno kada bi znao da je tu, u apartmanu koji je sama uredila, ušuškana visoko u palati koja je već generacijama dom njegove porodice. Tu joj se ništa ne može desiti. Napolju može da joj se desi bilo šta.

„Ljubavi, Riv retko greši. Ako kaže da će večeras biti nevolje, želiš da budeš daleko od nje. Činjenica da nosiš dete je vrlo jednostavan razlog da izostaneš. Znam da ti je ovaj komad važan, ali... “

„Jeste“, prekinula ga je. „Ali ti si mi važniji.“

„Onda uradi to zbog mene - ostani večeras kod kuće.“ Iskosila je glavu, obuzdavajući i svoju tremu i svoju narav.

„Aleksandre, da li bi ti ostao sa mnom kod kuće?“

„Da je to moguće, naravno.“ Nestrpljenje ga je nateralo da provuče prste kroz svoju kosu. To je bila taktika koju je već koristila i protiv koje nije bilo mnogo argumenata. „Ne mogu da se zabarikadiram

svaki put kada Debok napravi neku gužvu." „Zbog Kordine", rekla je tiho. „A Kordina je sada i moja zemlja."

„Iv." Mislio je da je nemoguće voleti je više nego što ju je već voleo. Svaki dan je otkrivao da ipak može više. „Ti si mi najdragocenija na svetu. Gotovo da sam te izgubio jednom."

Tada mu je prišla, znajući da prvi korak, prvi dodir treba da bude njen. Kada su obe njegove šake bile u njenima, zagledala se u njegove oči. „I ja tebe, Aleks. Sedeću u kraljevskoj loži pored tebe, gde mi je i mesto."

Sa druge strane vrata, Hana je dovoljno razgovetno čula razgovor. U takvim trenucima bilo joj je teško da razmišlja o onome što je radila, o onome što će tek učiniti, kao o još jednom običnom zadatku. Iza vrata su se nalazili ljudi koji su joj postali dragi. Bisetovi više nisu bili imena niti simboli, već prijatelji. Nakon deset godina igranja opasnih igara, znala je koliko je rizično sklapati prijateljstva.

Zatvorila je oči i duboko udahнула pre nego što je pokucala. „*Entrez.*" Odgovorio je Aleksandar sa opipljivim nestrpljenjem u glasu. Hana je otvorila vrata, ali nije prešla prag. „Izvinjavam se. Ometam vas."

„Naravno da ne." Sa toplinom koja je bila sastavni deo nje, Iv se nasmešila i dala joj znak da uđe. „Vidim da si spremna za večer." Osetila je peckanje žaljenja kada je videla Haninu ozbiljnu bež haljinu i frizuru. Nadala se da će nakon nekog vremena uspeti da natera Hanu da umekša svoj izgled. Večeras je, međutim, imala bitnijih briga. „I mi samo što nismo krenuli dole."

Hana je videla kako Iv ponovo uzima Aleksandrovu ruku. „Pomislila sam da će ti možda trebati pomoć."

„Ne, u redu je." Ali oblak zabrinutosti nije se sklanjao sa Ivinih očiju. „Hana, nemoj misliti da ti je obaveza da pođeš s porodicom. Znajući da postoji mogućnost... incidenta", počela je, „možda bi ti bilo prijatnije ovde, kod kuće."

„Naravno da ću poći." Sa omraženom tajnom duboko zatisnutom, premestila je ogrtač na svojim rukama. „Osim toga, iskreno verujem da će sve biti u redu. Onda, ako ti ne trebam, idem dole."

„Molim te, nećemo više o tome", Iv je rekla kada je Hana za sobom zatvorila vrata. „Hajde da poželimo Marisi laku noć pre nego što odemo."

„Iv." Aleksandar ju je privukao bliže. Mogao je da oseti blago ispupčenje na mestu gde je ležalo još jedno dete. „Volim te." „Lak si na rečima", promrmljala je i pokušala da se nasmeje. „Obećaj da ćeš posle predstave to da dokažeš."

Spustio je obraz na njenu kosu. „Imaš moju reč."

Benet je već čekao u glavnom holu. Čak i sa te udaljenosti Hana je mogla da oseti kako iz njega izbija nestrpljenje. Nestrpljenje, pomislila je, pomešano sa nemarnošću koja se nije mogla prikriti elegantnom večernjom odećom. Tražio je nevolju, shvatila je Hana. Štaviše, nadao joj se.

„A, tu si." Mada joj se smešio, misli su mu već bile okrenute večeri pred njima. Instinktivno je uzeo njenu ruku, držeći je dok je silazila niz poslednje stepenike. „Ne moraš večeras da ideš, Hana. Bio bih srećniji kada bi ostala."

Osećaj krivica ju je pogodio tako brzo da je utešno stegla njegovu ruku pre nego što je uspela da se spreči. „Sad i ti zvučiš kao Iv", rekla je opušteno. „Želim da budem tamo. Nejasna dojava iz anonimnog izvora glupav je razlog da propustim večer u pozorištu."

Dodirnuo je grozd bisera na njenom uvetu. „Da li je to ono što zovemo britanska odvažnost?"

„To je ono što zovemo zdrav razum."

„Kako god da se zove, želim da ostaneš blizu mene. Biće dovoljno čuvara da nas uguše, ali radije bih lično motrio na tebe." Pre nego što je uspela da ga zaustavi, on ju je već vodio ka vratima.

„Iv i Aleksandar su skoro gotovi. Rekla sam im da ću ih čekati."

„Obezbeđenje je bezbrižnije kada nas podeli." Pozdravio je Kloda klimnuvši glavom. „Ti ćeš se voziti sa mnom. Otac će krenuti nakon Aleksandra i Iv."

„U redu." Izašla je u noć optočenu zvezdama, smireno noseći dvadeset dvojkiju u svojoj večernjoj tašni s perlama.

Predstava je bila rasprodata. Mnogo pre podizanja zavese, sedišta su bila ispunjena i žamor razgovora podizao se do kraljevske lože. Začuo se gromoviti aplauz kada su Bisetovi ušli. Iz pozadine, dok su se ljudi poklanjali, Hana je zaustavila dah i posmatrala more lica.

Ako je Debok bio ovde, znala je da će ga pronaći.

„Centar je dvaput pročešljan", Riv joj je došapnuo na uvo. „Ovde nema ničega."

Klimnula je i sela dok se zavesa podizala.

Predstava je bila sve ono čemu se Iv nadala, mada je Hana sumnjala da je iko u loži punu pažnju posvetio drami i patosu na sceni. Više puta je postrance pogledala Beneta i uhvatila ga kako proučava publiku.

Debok nije bio tu. Hana ga nije očekivala. Šta god da se desi, kad god da se desi, on će biti daleko sa alibijem čvrstim kao kordinske stene.

Preostalo im je da čekaju. I posmatraju.

Kada su se svetla upalila na pauzi, Hana je gotovo mogla da oseti kako se Iv opušta. Lažna uzbuna? Ne. Iako je više volela da Iv tako misli, Hana je znala. Osećala je peckanje između lopatica, slabo, ali uporno. Neki su to nazivali slutnjom. Drugi instinktom. Hana je bila dovoljno dugo u ovoj igri da je znala kada treba da čeka, a kada da mu se povinuje.

„Želiš li nešto za piće?”

Okrenula se Benetu, spremna da odbije. Iz ličnih razloga, želela je da joj on bude pri ruci. „Da”, čula je sebe kako govori, znajući da će to biti samo još jedna varka. „Volela bih nešto hladno.” Cim je prošao kroz vrata iza njih, Hana se nagnula ka Rivu. „Idem da osmotrim.”

„Ostani u blizini - imam osećaj.” On ga je imao u stomaku. Još uvek nije bio spreman da pusti Gabrijelu dalje od domašaja njegove ruke.

„I ja. Debok je rekao nešto o tome da bi trebalo da ostanem u publici. Hoću da prošetam iza kulisa.”

Zaustio je da se usprotivi, ali Gabrijela ga je uzela za ruku i pružila Hani nekoliko sekundi potrebnih da se iskrade. Išla je ka ženskom toaletu sve dok nije bila sigurna da je niko ne gleda. Sa lakoćom dugogodišnjeg iskustva, iskrala se na stepenište i krenula dole. Imala je deset minuta, razmišljala je dok je gledala sat, pre nego što neko primeti da je nema.

Iza pozornice je tekla promena kostima i, u trenutku kada je Hana prešla preko hodnika, svi su bili nervozni. Većina glumaca je bila previše zauzeta da bi je makar i pogledali. Ništa nije bilo van svog mesta. Ništa nije štrčalo. A ipak, peckanje između njenih lopatica nije prestajalo.

Vrata Šanteline garderobe bila su odškrinuta. Glumica je ugledala Hanu, oklevala, a zatim je pozvala. „Ledi Hana.” Pošto nije imala

izbora, Hana je stala na prag. „Gospođice O'Harli. Njeno visočanstvo nije moglo da siđe, ali samo da vam kažem da je oduševljena vašim izvođenjem.”

„Hvala vam.” Šantel je spustila kreon kojim je doterivala oči. „A šta vi mislite o predstavi?”

„Obuzimajuća je. Vaša interpretacija Julije stvarno oduzima dah.”

Klimnuvši glavom, Šantel je krenula ka njoj. Preterana scenska šminka samo je učinila da izgleda egzotičnije. „Znate, ja sam rođena u šou biznisu. To mi je u krvi, ako shvatate. I uvek sam mislila da jedan okoreli glumac lako prepoznaje drugog.” Vrlo hladno, gotovo sa osmehom, Hana ju je pogledala u oči.

„Pretpostavljam da je to tačno.”

„Možda zbog toga još uvek nisam sigurna da li mi se dopadate, a znam da vam ne verujem.” Šantel je popravila manžetne haljine koju će nositi u sledećoj sceni. „Benet mi je uvek bio drag. Žena kao ja ima malo muškaraca koje može nazvati pravim prijateljima.”

Bilo je nečeg jakog, nečeg iskrenog u ženi koja je stajala pred njom. Hana joj je pružila najviše što je mogla. „Mogu vam reći da je Benet poseban čovek i da mi je veoma mnogo stalo do njega.”

Šantel je na tren bila nema, vagala je, razmišljala. „Nisam sigurna zašto, ali verujem vam.” Rukovala se s njom. „Ne mogu da shvatim zašto glumite Džejn Ejr, ali pretpostavljam da imate svoje razloge.”

„I svoje mesto, gospođice O'Harli.”

Šantel se još jednom pogledala u ogledalu. Podigla je bradu pod drugim uglom i postala Julija. Glas joj je poprimio najblaži rastegnuti naglasak, odjek američkog juga, dok se okretala i prolazila pored Hane. „Draga”, rekla je unevši se u ulogu. „Sigurno znaš da je bež najgora moguća boja za tebe.” Onda joj je namignula i prišla kulisama.

Hana je ispustila dug izdah. Nije videla ništa neuobičajeno, nikoga ko nije pripadao tom mestu i naučila je lekciju. Njena maska nije bila neprobojna kao što je do tada mislila.

Vratila se nazad hodnikom, skrenula na stepenište i krenula gore. Cula je aplauz dok se zavesa podizala. Onda je začula udaljeni zvuk, komešanje na dnu, nalik eksploziji. Svetla su se ugasila.

Začulo se sporadično vrištanje dok je pozorište obavijao mrak. Sa njenog položaja nije mogla da se čuje upozoravajuća tutnjava. U

kraljevskoj loži, čuvari su se sklopili poput klina. Oružje je izvučeno na gotovs.

„Ostanite gde ste“, naredio je Riv. Na brzinu je umirujuće stegao Gabrijelinu ruku. „Vas dvojica pođite sa mnom.“ Krenuo je u hodnik sa dva čuvara. „Trebaće nam svetlo.“ Opsovavši, potražio je upaljač u svom džepu. „Trebaće nam neko da ode do razglasa i spreči paniku u publici.“ Dok je palio upaljač koji je bacao tupu senovitu svetlost na njegovo lice, Šantelin glas, hladnokrvan i jasan, začuo se kroz zvučnike.

„*Mesdames and messieurs*, molim vas ostanite na svojim mestima. Imamo izvesnih problema sa osvetljenjem. Ako želite, iskoristite to kao priliku da bolje upoznate osobu koja sedi pored vas... ”

„Dobra je“, promrmljao je Riv kada je začuo nervozan smeh. „Idemo do glavnih osigurača.“

Hana se nije vratila. Te reči su odjekivale u Benetovim mislima dok je slušao Aleksandra kako smiruje Iv. Ona je bila tamo negde, sama u mraku. Bez oklevanja, krenuo je ka vratima.

„Vaše visočanstvo.“ Ka njemu se nadvilo telo čuvara. „Molim vas, ostanite na svom mestu.“

„Pusti me da prođem.“

„Benete.“ Glas njegovog oca prosekao je tamu. „Molim te, sedi. Ovo će biti gotovo za minut.“

„Hana nije tu.“

Usledila je najkraća tišina. „Riv će se postarati za to.“ Postojala je dužnost i čast koje nikada nije dovodio u pitanje. A sada je tu bila i ljubav. Benet se progurao do vrata i krenuo da je traži.

Hana je stajala na stepeništu s pištoljem u ruci. Nije se pomerila, jedva da je disala, dok je razmišljala da li da se popne i proverí Bisetove, ili siđe i proverí struju. Ako je bila jedna bomba, lako bi mogla biti još jedna.

Razum joj je govorio da su Bisetovi dobro čuvani i da je njen posao da pronade izvor nevolje. Srce je želelo samo da vidi da li je Benet dobro i bezbedno. Prateći srce, Hana je krenula uz stepenice. Nije prešla više od tri stepenika kada je čula zvuk vrata koja se zatvaraju na odmorištu ispod nje.

Prsta obavijenog preko obarača, okrenula je cev pištolja naviše i ponovo krenula dole. Videla je snop baterijske lampe pre nego što je

čula korake. Oprezne. Tihe. Poput senke, Hana se stopila sa čoškom i čekala.

Prepoznala ga je iz muzeja. Sada je nosio tamnoplavu domarsku uniformu i malu kutiju s alatom. Gotovo je klimnula u znak odobravanja. Ko god ga vidi pomisliće da su ga poslali da popravi ono što nije valjalo. Snop svetlosti je prešao preko vrhova njenih cipela pre nego što je iskoračila i priljubila mu pištolj uz bok.

„Samo lagano“, rekla je tiho. „Izvinjavam se što te ovako dočekujem, ali nisam želela rupu u glavi pre nego što me prepoznaš.“

„*Mademoiselle.*“ Čula je čvrsto spregnuti gnev u njegovom glasu. Nijedan čovek nije voleo da ga uhvate nespremnog. „Rečeno mi je da ćete večeras ostati po strani.“

Hana je povukla pištolj, ali ga je držala spremnog. „Više volim da svojim očima vidim šta se dešava. Dramatična distrakcija“, dala mu je kompliment. „Imate li još planova za večeras?“ Bio je spreman da ubije, u to je bila sigurna. Ali da li je bio naoružan? Znala je da će, ako ga bude previše zadržavala ili pritiskala, njena maska biti u opasnosti.

„Samo ako se ukaže prilika. A sad me izvinite.“

„Naravno.“ Njena jedina misao sada je bila da ga isprati iz pozorišta i što dalje pre nego što se ukaže ikakva prilika. Pozorište je bilo puno ljudi, kraljevska porodica je bila prisutna. Sada nije bilo vreme za sukob. „Mogu li ti pomoći da se diskretno izvučeš?“

„Postarali smo se za to.“

„Odlično. Reci našem poslodavcu da ja neću biti tako dramatična, ali ću biti delotvorna.“ Okrenula se ka stepeništu kada je čula da se vrata iznad nje otvaraju.

„Hana?“

Na zvuk Benetovog glasa krv joj se sledila. Cim je čovek pored nje napravio pokret, uhvatila ga je za ruku. Znala je i ne videvši da je posegnuo za oružjem.

„Ne budi lud“, prosiktala je. „U ovom mraku ćeš lako promašiti i sve ćeš upropastiti. Isključi tu lampu i pusti me da sredim ovo.“ Osetila je da on okleva, ali se brzo okrenula i pošla uz stepenice. „Benete.“ Nije morala da glumi strah u glasu. On je bio jedva senka u do vratku, ali ona je obavila ruke oko njega i svojim telom zaklonila njegovo.

„Šta radiš ovde?“, počeo je.

„Izgubila sam se kada su se svetla pogasila.“

„Za boga miloga, Hana. Kako si uspjela da stigneš čak ovamo?“

„Ja... nisam sigurna. Molim te, hajdemo nazad.“

„Mogla si da slomiš vrat na ovom stepeništu.“

Kada ju je blago prodrmusao i povukao je unazad, ona se pomerila kako bi ga još bolje zaštitila.

„Poljubi me“, naredila je šapatom.

Gotovo veseo sada kada ju je pronašao bezbednu, Benet je podigao njenu bradu. Na slabašnoj svetlosti mogao je samo da razabere bledu konturu njenog lica i sjaj u njenim očima. „Ako insistiraš.“

Dok je sklapao svoje usne preko njenih, ona je dohvatila kvaku iza njega spremna da ga gurne kroz vrata.

Onda su se njegovi prsti nežno raširili preko njenog lica. Njegove usne su nagovarale i tešile, i tražile tako malo zauzvrat. Njeni prsti su se stegli oko kvake koliko od reakcije na njega, toliko i od bojazni zbog njega. Jedna njegova šaka zaustavila se na njenim krstima, ponovo da bi je umirila. Hana je osetila kako joj se srce cepa. Volela ga je, a znala je da to ne sme. Želela je da taj poljubac ne bude ništa osim onoga što je bio, spajanje usana, simbol brige. Ali ono što je on bio, ono što je morao biti, bilo je oruđe kojim će omogućiti čoveku ispod njih da pobjegne.

Tada će Benet biti bezbedan. Samo na sekund, unela je svoje srce u poljubac. On će biti bezbedan, a ona će ponovo moći da diše.

On je osetio promenu i srce mu je zalupalo od nje. Zamišljao ju je izgubljen u mraku, samu, kako traži utehu i fizički kontakt. Razmišljajući tako, odbacio je sopstvene potrebe i ljubio je kao što bi činio prijatelj, sa privrženošću i razumevanjem. Njen odgovor su bile munje i gromovi. Njegovi prsti su se stegli na njenom licu dok je šaputao njeno ime.

Svetla su bljesnula.

Sve se to desilo vrlo brzo, ali Benet će zapamtiti za čitav život svaki pokret, svaki zvuk. Nije bilo vremena za strah, samo za iznenađenje, a onda za gorko otrežnjenje.

Kada su se svetla popalila, on se ukočio. Znala je u tom trenutku da Debokov čovek nije pobjegao kao što se nadala, već je čekao da

iskoristi priliku koja mu se ukazala. Bez oklevanja, okrenula se iz Benetovog naručja i dopola ga gurnula kroz vrata. Čovek je izvukao pištolj, ali i ona je. A ona je bila veoma brza.

Benet je video čoveka i njegovo oružje. Progurao se sa vrata da je zaštiti u trenutku kada je opalila. Na trenutak, samo je zurio, zaprepašćen kada je video čoveka kako pada i nepomično leži. Onda je video pištolj u

Haninoj ruci. Iznenadenje je došlo i prošlo. Lice mu je postalo bezosećajno. Kada je progovorio, glas mu je bio ravnodušan.

„Kakvu to igru igraš, i za koga?”

Nikada pre nije ubila. Bila je obučena za to, naravno, ali nikada nije svojom rukom okončala nečiji život. Dok je stajala i gledala dole, pištolj joj je u ruci delovao strano i sluzavo. Lice joj je bilo sasvim bledo, oči veoma tamne kada se okrenula ka Benetu.

„Moraću da objasnim, ali sada nema vremena." Cula je zvuk koraka u trku i borila se da se sabere. „Molim te, veruj mi.”

„To je baš zanimljiv zahtev u ovom trenutku." Krenuo je da prođe pored nje do čoveka dole.

„Benete, molim te." Zgrabivši njegovu ruku, popela se pored njega. „Kasnije ću ti reći sve što mogu. Možeš sve da proveriš kod Riva ili tvog oca.”

Osetila je kako mu se mišići naprežu. „Mog oca?”

„Molim te, za njegovo dobro, za dobro tvoje porodice, odigraj ovo sa mnom." Gurnula je pištolj u njegovu ruku baš u trenutku kada je Riv stigao sa pet čuvara za petama. Sada je pustila da njihova reakcija dovrši stvar. Ponovo, istina je često bila najbolja maska.

„Pokušao je da ubije princa." Hana je dopustila svom glasu da zadrhti i teško se oslonila na Beneta. „Hteo je da ga ubije. Da Benet nije..." Zaćutavši, zarila je lice u Benetovo rame.

On se nije pomerao, mada joj nije protivrečio, ali ovaj put nije bilo umirujuće ruke, nije bilo prošaputane utehe. Riv se nagnuo nad telo, a onda podigao pogled ka Benetu.

„Srećom, bio si brz - i precizan." Iz četrdeset petice koja je ležala pored tela nije ispaljen metak. Njegov pogled se nakratko prebacio na Hanu. „Sredićemo ovo tiho.”

Benetove usne su se izvile, ali ne u osmeh. „Naravno." „Molim te, vrati se u ložu." Riv je dao znak dvojici čuvara da pođu s njim.

„Nećemo porodici reći ništa o ovome dok ne ostanemo nasamo.“ Podigao je automatsku četrdeset peticu provukavši olovku kroz štitnik obarača.

„Policija će ući na zadnji ulaz.“

Benet je razmakao čuvare gestom ruke. Bio je to prvi put da ga je Hana videla kako koristi pravu kraljevsku aroganciju. »Hoću da razgovaram s tobom. Nasamo. Sad.“

„U redu.“ Video je previše, Riv je to znao. To je moralo brzo da se razreši. „U Ivinoj kancelariji. Daj mi samo nekoliko minuta da prvo ovo razrešim.“

„Imaš deset“, rekao je Benet i okrenuo svima leđa.

„Volela bih da se vratim u palatu.“ Hana je stajala na stepenicama, sada sama. Njene šake, belih zglobova, stezale su torbu. „Ne osećam se dobro.“

„Nađi auto i vozača“, naredio je Riv jednom čuvaru. Drugom je dao oružje mrtvog čoveka pre nego što se popeo uz stepenice i obgrlio Hanu rukom. „Ispratiću te.“ Čim su se odmakli da ih niko ne može čuti, glas mu je postao ućtiv i profesionalan. „Šta se desilo?“

Kolena su joj klecala, ali ona je disciplinovano govorila istim tonom. Ukratko mu je podnela izveštaj. „Cela stvar nije trajala više od pet minuta.“ Činilo se kao da su bili sati.

„Bila je to samo nesreća da te je Benet pronašao. Međutim, priča je uverljiva. On ima reputaciju odličnog strelca. Samo treba da ga smirim.“ Riv je tada ispustio dug izdah. Dobro je poznavao svog šuraka, kao i sve Bisetove. Kada jednom izgube živce, teško se primire. „Proći ćemo kroz ovo ujutru da bi priča koju ćeš preneti Deboku bila zgodna za nas.“

„Nikada mi neće oprostiti.“

Riv je imao dovoljno dobru intuiciju da zna da ona sada ne govori o Deboku. „Benet nije ni nepravedan ni neumoljiv. Biće ljut što smo ga držali u mraku, ali neće kriviti tebe.“

„Neće?“ Hana je prošla kroz vrata i izašla na noći vazduh ne osvrnuvši se.

Sedela je pored prozora i gledala u vrt. Prošao je sat, potom dva, dok je gledala mesečinu. Palata je bila tiha. Možda su se ostali vratili, ali nije ih čula jer je njena soba bila okrenuta pozadi. Gosti su uvek dobijali najlepši pogled i najmirnije sobe.

Mogla je odlično da zamisli kako će Benet reagovati na Rivova objašnjenja. Ali neće kriviti Riva. Hana je znala da će krivica biti njena i to je prihvatila. Ujutru će verovatno zahtevati da nasamo razgovara s njom.

Neće se izvinjavati. Hana je podigla bradu samo za milimetar. Prihvatiće njegov gnev i njegovu hladnoću, ali neće se izvinjavati zbog onoga što je.

Volela ga je. Teško da bi joj on poverovao čak i kada bi imala prava da mu to kaže. Te noći je bila spremna da umre za njega, ne samo zbog dužnosti, ne samo zbog časti, već i zbog ljubavi. On to sada nikako neće moći da razume niti da poveruje u to. Možda je tako bilo najbolje. Ako su njena osećanja prema njemu izmakla kontroli, bilo je pametnije i bezbednije ako njegova osećanja prema njoj zamru.

Još uvek je morala da završi zadatak i dve godine posla.

Hana je spustila glavu na prozorsku dasku i poželela da je u Londonu gde je noć hladna i vlažna i miriše na reku.

Nije kucao. Vreme za manire, formalnosti i sitne ljubaznosti je prošlo. Bila je sklupčana na klupi pored prozora, ruku prekrštenih na prozorskoj dasci i glave oslonjene na njih. Pustila je kosu i ona je padala preko njenih ramena i niz leđa jednostavnog belog ogrtača. Covek bi gotovo mogao poverovati da je bila neka žena izgubljena u noći. Benet više nije verovao u ono što je video, a malo je verovao i u ono što je osećao. Kada je zatvorio vrata za sobom, ona se uspravila i brzo stala.

Nije ga očekivala te noći. Gledajući njegovo lice, Hana je videla da je trebalo da ga očekuje. Pošto je umela da prepozna ono najgore kada je s tim bila suočena, spremila se.

„Razgovarao si sa Rivom?”

„Da.”

„I sa tvojim ocem?”

Podigao je obrvu. Mada je skinuo svoj svečani sako, umeo je da bude pravi princ kada je to hteo. „Razgovaraćemo sutra, mada se to tebe ne tiče.”

Priznala je to lagano klimnuvši glavom. „Samo onoliko koliko to utiče na moj trenutni položaj.”

„Iako toga očigledno nisi svesna, ja nisam budala. Tvoj položaj ostaje.” Izvukao je mali pištolj iz svog džepa. Otišao je do stočića

pored njenog kreveta i tamo ga spustio. „Tvoje vlasništvo.“ Ne, neće joj biti oprošteno. Mislila je da je spremna da to prihvati. Varala se. „Hvala.“ Hladno kao i on, prišla je stoličicu i ubacila pištolj u fioku.

„Odličan si strelac, leđi Hana.“

Fioka se zatvorila tiho lupnuvši. „Dobro sam obučena.“ Tada je dohvatio njenu bradu, nimalo nežno. „Bogami, jesi. Pitam se koje još talente poseduješ. Obmanjivanje je svakako najbolji. Koliko različitih žena možeš da budeš?“

„Koliko god je potrebno da bih obavila svoj posao. A sad me izvini, veoma sam umorna.“

„A, ne.“ Drugom rukom je zgrabio njenu kosu. Pomislio je šta mu je sve priredila za jedno veče: zebnju, čisti užas i izdaju. „Plašim se da neću ponovo pasti na to. U svakom slučaju, za mene je gotovo sa tihom, lepo odgojenom engleskom damom. Karte na sto, Hana.“ Bio je strah, shvatila je, ono što je nateralo njen stomak da se grči. Ne strah da će je fizički povrediti, niti strah da će u afektu uraditi nešto što bi ugrozilo njenu operaciju, već strah, smrtan i hladan, da će je uvek gledati onako kako ju je tada gledao.

„Sumnjam da mogu da ti kažem išta više od onoga što ti je Riv rekao. Ova operacija je pokrenuta pre nešto više od dve godine. MBS-u je trebao ubačeni agent i tako...“

„Saopšteni su mi osnovni detalji.“ Pustio ju je da ide spustivši ruke pored tela. Tu su mu se prsti sklupčali u pesnice. „Malo prekasno, ali čini se da su podaci prilično potpuni. Nakon što si se ubacila u Debokovu organizaciju, pretvarala si se da ti je Iv draga kako bi se uvukla u palatu.“ Video je kako su na te reči emocije zaiskrile na njenom licu, ali nije bio spreman da ih tumači. „Na taj način, Debok će biti zavarana i verovaće da unutra ima svog čoveka. Izigravši obe strane, poznavaćeš njegove planove i kada on napravi neki korak, vlasti će moći da opkole i unište njegovu organizaciju. Rečeno mi je da bi trebalo da budem zahvalan jer si tako dobra u onome što radiš.“

„Meni ne treba zahvalnost, samo saradnja.“

„Onda je možda trebalo da je tražiš na samom početku.“ Podigla je glavu. Ne, neće se izvinjavati. „Imala sam naređenja, Benete. Obavljanje dužnosti ti nije strano.“

„Ne, ali ni čast mi nije strana. Namagarčila si me." Gnev je probio kroz led i on joj je zgrabio obe ruke. „Iskoristila si moja osećanja prema tebi."

„Nije ni trebalo da ih imaš", prasnula je.

„Ne možemo uvek da bismo šta ćemo osećati. Ali postoje i druge opcije. Da li si morala da upotrebiš ono što sam osećao prema tebi, Hana?"

„Trebalo je da obavim moj posao." Glas joj sada nije bio miran, jer nije mogla da bude sigurna da li je ono što je uradila učinila hladnokrvno ili zbog sopstvenih potreba. „Pokušala sam da te obeshrabrim."

„Znala si da mi je stalo, da te želim."

„Nisam to htela."

„Još uvek lažeš."

„Ne." Cimnula je ruke, ali on ju je čvrsto držao. „Nisam uradila ništa da bih te privukla. Ali s druge strane, možda je dovoljno da žena postoji, pa da te privuče." Videla je kako se njegov gnev rasplamsava, ali nije obraćala pažnju na to. „Možda sam time što sam odbila da spavam s tobom postala veći izazov. Ima mnogo žena koje bi rado otišle u krevet sa kraljevskom ličnošću."

„Da li ti stvarno misliš da, ukoliko sam samo želeo da te odvučem u krevet, do sada ne bi već šest puta bila u njemu?"

„Ja ne idem nigde gde sama sebe ne odvedem." Zabacila je glavu. Njegov glas je bio previše dubok, previše precizan, ali više je i nije bilo briga. „Ako si ljut jer nisam ono što si mislio da jesam, to je zato što ti je povređen ego."

Ostatak njenih reči i njen dah bili su izbijeni iz nje dok je padala ispod njega na krevet. Pre nego što je mogla da mu se suprotstavi, ruke su joj bile prikovane uz bokove. Bila je upozorena na njegovu narav. Ona je bila dokumentovana u njegovom dosijeu. Ali ništa od toga nije bilo ni izbliza toliko fenomenalno kao posmatrati je iz prve ruke.

„Ego?" Zaškrgutao je dok mu je lice bilo samo nekoliko centimetara od njenog. „Znači za tebe sam ja još uvek samo ono što si pročitala, ono što su ti rekli." Bolelo je. Mnogo je bolelo. Mogao je da oseti kako bol ključa u njemu sve dok mu nije preostalo samo da ga pretvori u gnev. „Onda te neću razočarati."

Prekrstila je noge i gotovo uspela da ga svali sa sebe. Pomerio se tako da je njegovo telo sada bilo potpuno priljubljeno uz njeno. Jedna njegova šaka bila je opasno sklopljena oko njenog vrata. Ispunilo ga je mračno zadovoljstvo jer je osećao njen puls kako brzo leprša pod njegovim prstima.

„Ovo ništa neće dokazati." Uspela je da oslobodi jednu ruku, ali on ju je uhvatio za zglob. I na njemu je osetio njen puls, brz, neravnomeran. „Samo ćeš nas oboje poniziti."

To nije bilo bitno. Prevazišao je dobro i loše, istinu i laži. „Nekada sam verovao da si stidljiva i draga. To je bila žena kojoj sam želeo da pokazujem samo nežnost. Za nju sam imao toliko strpljenja, toliko blagih osećanja. Ali sa tobom mogu i bez toga, zar ne?"

„Benete, ne radi to." Rekla je to tiho, znajući da je već prekasno. „Zašto ne?" Nemarnost se vratila, svom silinom, vođena osećanjem izdaje. „Ovo je noć za laži i strasti."

Spremila se za borbu, za sebe i za njega. „Nećeš me silovati." „Ne, neću. Ali ću te imati."

Poglavlje 9

Biće to bitka umova, borba za kontrolu. Hani je bilo lakše da tako razmišlja kada su Benetove usne pritisle njene. Nije želeo da vodi ljubav s njom već da je kazni, možda čak i pokori. Ljutnja, a ne želja, dovela ih je do ovoga. Nije mogla priuštiti sebi da zaboravi na to, čak ni na trenutak.

Ali poljubac nije bio okrutan. Vreo i krut, pomerao je svoje usne preko njenih, više provokativno nego uporno. Ruka na njenom vratu nije toliko pretila koliko je kontrolisala. Žuljeviti prsti su je podsetili na snagu u njegovim rukama čak i dok su je milovale da bi je uzbudile i zavele.

Opustila je svoje telo tako da leži nepomično i mlitavo ispod njegovog, čekajući ne samo priliku da uzvрати već priliku da se bori i pobedi.

Ali njena krv je već počinjala da se komeša.

On je to znao. Bio je čovek koji je razumeo strasti, želje i ranjivosti i znao da se ta stanja međusobno raspiruju. Koristio ih je i ranije, sve u dobrom raspoloženju, da bi pružio onoliko koliko i uzima. Sada je želeo da ih iskoristi kako bi povredio onoliko duboko koliko je i sam bio povređen.

Žene su ga nervirale, zabavljale, zbunjivale i fascinirale. Ali nijedna žena pre Hane nije ga povredila. To što je ona to učinila nenamerno, ne zbog hirovitosti, već hladno, bezosećajno, učinilo je greh neoprostivim. Prvi put u životu držao je ženu u rukama isključivo sa namerom da joj nanese bol.

Ili je bar tako mislio.

Ispod ogrtača je bilo samo nago telo. Znao je to pre nego što je svukao materijal sa njenog golog ramena. Tu je bilo snage. Već ju je jednom osetio. Sada je osetio i mekoću. I jedno i drugo su ga ganuli kao što je, shvatio je, njegov dodir ganuo nju. Kada je počela da se opire, pomerio se tako da se njen razvezani ogrtač raskrilio za njega.

Znala je da ne treba da paniči, ali njeno srce i njene želje su je izdali. Cim je prešao dlanom niz njenu голу kožu, baklja zadovoljstva otvorila je vrata strahu. Uzbudjenju. Strasti. Njeno opiranje ih je zbacilo s kreveta, zaključane u borbi. Njegova vitka građa i ležerno ponašanje učinili su da se, otkrivši i njegovu čeličnu snagu,

istovremeno iznenadi i uzbuđi. Mišići su se nadimali ispod njegove košulje dok se suprotstavljao njenim pokretima i vodio je tamo gde je on želeo. Hana se ponovo našla zarobljena ispod njega, ruku prikovanih ogrtačem koji joj je skliznuo niz leđa.

Bez daha, zurila je u njega. Bila je pobeđena, ali daleko od predaje. Mesečina je iskosa padala na njeno lice, pa joj je koža bila mlečnobleda, a oči tamne i sjajne. Strah u njima pretvorio se u osudu. U raščupanoj gomili, njena kosa se rasula po krevetu, nateravši ga da pomisli na sirene i veštice.

„Preziraću te.“

Nešto se nečujno pocepalo u njemu. Njegovo srce, ili možda njegova duša. Nije obraćao pažnju na to. Usredsredio se na potrebu da je kazni jer ga je naterala da zavoli opsenu.

Ponovo je spustio svoje usne, ali ona je okrenula glavu. Bila je to slaba odbrana, i ne mudra, jer su njegove usne pronašle meku, ranjivu oblinu njenog vrata. Zadržala je dah, a onda ga ispustila ječeći. Od tog zvuka mu je srce zalupalo jer je otkrio da je njen ukus jednako jedinstven i jednako opasan koliko i ono što je osećao prema njoj.

Želeo je da je voli i da je mrzi. Imao je potrebu i da je uteši i da je kazni. Želeo je da povredi i da pruži zadovoljstvo. Usred svoje zbunjenosti, zaboravio je na sve osim Hane.

Očvrsle od posla, nežne po prirodi, njegove šake su krenule preko nje. Vrhom jezika je iscrtavao izluđujuće, izazivajuće šare preko njene kože. Ispod sebe je osećao vrelinu koja kao da je pojačavala ukus i mekoću. Izvila se na jednu stranu ispod njega, a zatim na drugu i njeni uzrujan pokreti samo su ih oboje uzbudili.

Odjednom je njeno telo postalo sasvim mirno, gotovo kao da je i samo disanje prestalo. A onda opet drhtanje.

Nikada nije bila svesnija sebe, udaljenija od racionalne misli. Želela je da se seti zašto je bio sa njom, zašto je to bilo pogrešno za oboje, ali mogla je samo da oseća. Razlozi više nisu bili bitni, posledice su bile zaboravljene. On je želeo. Ona je želela. Ispravno i pogrešno su bili za razumne.

Kada je ponovo spustio svoje usne na njene, ona je čekala. Nije naišao na pokornost niti paniku, već na strast koju je bez milosti zauzdavala veći deo svog života. Oslobodila ju je za njega i u

jednom prolaznom trenutku shvatila je da je više nikada neće potpuno sakriti.

Nestrpljenje. Očajanje. Ponovo su se zajedno skotrljali s kreveta, ali u sasvim drugačijoj borbi. Njen ogrtač je spao, pa su joj ruke bile slobodne da ga zarobe. Pokretom koji je mu je sve govorio, zaključala ga je za sebe.

Ostani sa mnom. Voli me. Razumi me.

A onda je i to nestalo u bujici vreline koja ih je oboje ostavila bez daha.

Jednom je osetio vulkan u njoj. Sada, kada je on eksplodirao oko njega, njegova snaga i mračna silina su ga poljuljali. Povetarac koji je zalepršao zavesama bio je hladan i umeren. Na sredini kreveta nalazila se peć koju su oboje sve više potpaljivali.

Raspomamljeno želeći još više njega, Hana mu je rastvorila košulju, rasipajući dugmad svuda po dušek i podu. Kada se nasmejala, bio je to duboki i pohotan smeh koji je čuo ranije, ali sada je imao oštricu nečega što bi mogao biti trijumf. Onda je usledio uzdah dok je dlanovima prelazila preko njegovih grudi. Njen poljubac je na njegovim usnama bio vreo i gladan, dok se jedno nago telo oslanjalo na drugo.

Nešto se pokidalo u njemu. Kao ljubavnik uvek je bio pametan, uviđavan, nežan. Ljubav za njega nikada nije bila igra, a ni takmičenje. Ona je uvek bila rezultat naklonosti, prirodna kulminacija želja.

Ali nikada pre nije ovako želeo.

Nežnost je sasvim zaboravljena, kao i osveta, dok je zavlačio svoje prste u njenu kosu i privlačio je sebi. Njegovi zubi su zagrizli njenu donju usnu, lansirajući kroz nju vrtoglave varnice zadovoljstva. Onda je počeo brzo da se pomera, ostavivši njene usne nezadovoljene dok su njegovi poljupci mučili i krotili svako mesto koje su mogli da dosegnu.

Vratila se panika, ali tako prepletana sa uzbuđenjem da nije mogla da raspozna ni jedno ni drugo. Uplašena, uzbuđena, pokušala je da ga privuče nazad kada ju je, sa naglošću od koje je ostala bez daha, doveo do vrhunca. Njeno telo se zgrčilo, gotovo da bi se odbranilo, a onda ispunilo naletom vreline od koje joj je krv proključala. Svršetak

je stigao kao bujica, uz dozivanje njegovog imena i sa spoznajom da je više niko osim njega neće odvesti tamo.

Bila je slaba i drhtala je. Ruke koje su stezale posteljinu malaksale su. U jednom trenutku počela je da lebdi. A onda je on ponovo raspirio plamen.

To je ono što je želeo za nju i od nje. Njena koža je bila vlažna i meka pod njegovim rukama. Njegovi mišići su bili gipki dok je ponovo počinjala da se kreće sa njim. Na mesečini je video njeno lice, omamljeno od strasti, obliveno zadovoljstvom. Uхватivši njene kukove, počeo je lagano da ređa poljupce uz njeno telo. Mogao je da oseti trenutak kada se snaga ponovo slila u nju.

Još uvek drhteći, još uvek bez daha, povukla je njegove pantalone. Probala je gutljaj, okusila ga je, i želela je još. Želela je sve. Dok je svlačila njegovu odeću, on je prešao vrhovima prstiju preko unutrašnje strane njenih butina, zaustavljajući je u pokretu i nepodnošljivo je uzbuđujući. Gledao je kako joj se oči širom otvaraju od zaprepašćenja zbog novog klimaksa dok se njeno telo izvijalo naviše i naprezalo ka toj sili. A onda, iako su njeni mišići malaksali, njegove usne su ponovo bile na njenima i terale je na sledeće putovanje.

Bio je droga. Ruke su joj bile poput olova dok je pokušavala da ih podigne ka njemu. U glavi joj se vrtelo od poplave osećaj a. Zreli miris strasti pokrio ih je oboje te im je koža bila skliska i vreća. Mogla je da čuje kako joj dah izlazi u dahtajima i jecajima dok se borila da ostane usredsređena na njegovo lice.

Oči su mu bile žutosmeđe, kao u mačke pre nego što skoči. Setila se kako je izgledao na pastuvu, odvažan, opasan. Stresla se, a zatim se predala. Otvorenih očiju i voljnog srca, privukla ga je bliže.

Ona se otvorila. On je ispunio.

Putovanje je bilo brzo i grubo. Zaključani jedno za drugo, trkali su se. Bez usporavanja ritma, naglavce su se survali preko litice.

Činilo se da je tišina trajala beskrajno. Hana se sklupčala u njoj i čekala da je on napusti. Mada joj se misli nisu pribrale, nešto zdravog razuma se vratilo. Skrivena tamom, mogla je priznati sebi da više nikada neće biti ista. On se probio kroz onu pažljivo uglačanu glazuru i pokorio ženu u njoj, ženu koju je mrzeo. Nije

mogla da mu kaže da voli, da je već ožalila gubitak onoga što nikada zaista i nije imala i da će to priželjkivati ostatak svog života.

Želeo je da je dodirne, da je primakne sebi i da miluje njenu kosu na mesečini. Više neće moći da je dotakne. U gnevu je uzeo ono što je nekada sanjao da će uzeti u nežnosti. Krivica je bila tu, stvarna i zrela, čak i dok se osećaj izneverenosti ponovo prikrađao.

Žena u koju se zaljubio nije postojala. Bila je laž više nego opsena. Sada je učinio ono što je čak i u svojim najneobuzdanijim trenucima izbegavao. Vodio je ljubav sa nepoznatom ženom. I neka mu je bog na pomoći, još se više zaljubio u nju.

Da li je povredio? Želeo je to da pita, ali se uzdržao. Nije mogao podneti da oseti kajanje jer bi napravio budalu od sebe i pred ovom novom Hanom. Ponos je pratio čast. Pošto je jedno žrtvovao zbog svoje naravi i bola, čvrsto će se držati onog drugog.

Dok je ustajao, provukao je ruku kroz svoju kosu. Kako je mogao da je voli kada nije znao ni ko je ona? Kako je još uvek mogao da voli ženu za koju je znao da nikada nije postojala?

Obukao se u tišini, dok je Hana, nepokretna poput stene, ležala na krevetu.

„Sad smo, izgleda, iskoristili jedno drugo“, promrmljao je.

Tada je otvorila oči. U njima nije bilo suza. Hvala bogu da je bar za toliko imala snage. Stajao je pored kreveta, nag od struka naviše, sa uništenom košuljom zgužvanom u ruci. „Možemo reći da smo kvit.“

„Možemo li?“ Prsti su mu pobeleli na košulji. Gotovo da je zakoračio ka njoj pre nego što je naterao sebe da se okrene i ostavi je samu.

Hana je ležala i slušala tišinu do zore.

„Imaš pitanja“, Armand je počeo okrećući se ka svom najmlađem sinu. Jutarnje sunce je bilo kroz otvorene prozore i otkrivalo, sasvim jasno, znake neprospavane noći na oba lica. „Voleo bih da sačekaš sa njihovim postavljanjem dok ne završim.“ Benet je bio spreman da zahteva i da besni. Bore od napora i iznurenosti učinile su da njegov otac odjednom izgleda staro i previše ranjivo. Ponovo, vodila ga je ljubav, a ne dužnost. „U redu.“ Sipao je sebi crnu kafu koja mu je bila još kako potrebna.

„Hoćeš li da sedneš?“

„Ne.“

Armandov pogled se naoštrio kada je čuo njegov ton. Onda je i on dopustio ljubavi da nadvlada. „Ja hoću." Pošto je seo, spustio je svoju nedirnutu kafu. „Pre dve godine, sedeo sam u ovoj kancelariji sa Rivom i Malorijem. Ti i Aleksandar ste isto bili prisutni. Sećaš li se?"

Benet je odšetao do prozora i pogledao napolje. „Da. Razgovarali smo o Deboku i o tome šta bismo mogli i šta bi trebalo da uradimo."

„Onda se sećaš da je Riv, još tada, imao na umu operativca koji bi se infiltrirao u organizaciju."

„Sećam se i da je odlučeno da Aleks i ja ne saznamo njegovo ime." Za samo jednu noć, tragovi ozlojeđenosti koju je tada osećao prerasli su u pravu ogorčenost. „I da Malori nije bio sasvim zadovoljan Rivovim izborom."

„Malori je uvek bio jedan od najpouzdanijih članova obezbeđenja u Kordini. Ali on je staromodan." Armand nije osećao potrebu da doda da je i on imao neke sumnje. „Brinulo ga je što će upotrebiti ženu."

Benet je sasuo pola svoje kafe. „Tada sam mislio, kao i sada, da Aleksandar i ja imamo pravo da znamo šta se čini. Štaviše, svi smo imali pravo da znamo da je žena koj u smo prihvatili kao prijatelja zapravo agent MBS-a."

„Osećao sam tada kao i sada", Armandov glas, iako tih, šibao je autoritetom, „da nijedan od vas ne mora da zna. Ako bih se ja razboleo, Aleks bi, naravno, bio obavešten. Međutim... "

„Misliš li da mi je, zato što neću vladati, Kordina manje bitna?" Benet je zavrteo ka ocu. Gnev na njegovom licu bila je smrtonosna. „Citavog života sam bio mlađi brat. Aleks je rođen da vlada Kordinom nakon tebe. On je bio oblikovan za to, kao što će biti i njegov sin. Misliš li da zbog toga manje marim, manje volim ili manje pružam?"

Armand tada ništa nije rekao, znajući da mora pažljivo da bira reči, iako su dolazile iz srca. „Benete, posmatrao sam kako iz dečaka izrastaš u muškarca i čekao sam znak, nagoveštaj da prezireš svoj položaj. Ponekad si bio divalj, uvek si bio nemaran, a preterano često indiskretan, ali nikada u tebi nisam video ništa osim ljubavi i posvećenosti tvojoj zemlji i tvojoj porodici."

„Zašto onda, kada nas obojicu nešto ugrožava, kriješ svoje planove od mene?"

Glavobolja je bubnjala iza Armandovih slepoočnica. Zatvorio je oči na tren, ali nije podigao ruku da je ublaži. „Pre dve godine, leđi Hana Rotčajld odabrana je među šest visoko kvalifikovanih operativaca da se ubaci i uništi Debokovu organizaciju. Mi smo, kao i ona, bili svesni rizika koje to nosi, i vremena i veštine koji će biti potrebni da se uspe.“

„Zašto ona?“ Benet je shvatio da u tom trenutku ne želi da razmišlja dalje od toga. Bio je to odgovor koji je morao da dobije pre nego što je mogao da se izbori sa ostalima.

„Riv je smatrao da su Hanini talenti jedinstveno odgovarajući za operaciju. Ona je u MBS-u deset godina.“

„Deset godina?“ Benet je ponovo počeo da tumara po sobi pokušavajući da obradi tu informaciju. „Kako je to moguće? Ona je tako mlada.“

„Ona je druga generacija“, rekao je Armand blago. „Otac ju je lično obučavao dok je još bila u školi. Lord Rotčajld, mada je sada u penziji, jedan je od najvrednijih agenata MBS-a. Igrao je izvesnu ulogu u Rivovoj početnoj obuci, što je bio još jedan razlog da Riv bude naklonjen Hani za ovaj zadatak.“

„Deset godina“, ponovio je Benet. Koliko je različitih žena ona bila? Koliko je laži ispričala?

„Navodno je imala prirodni talenat za takav posao.“ Video je da se vilica njegovog sina stegla, ali je nastavio. „Nakon što sam pročitao Rivov izveštaj o njoj, složio sam se da je ona najbolja za ono što smo imali na umu.“

„Debok često koristi žene“, promumlao je Benet.

„Misli da one mogu biti lukavije, čak i okrutnije od muškaraca.“ Armand se setio Dženet Smiters i metka koji je izvučen iz tkiva njegovog sina. „Preferira određeni tip žena - tihe, dobro odgajane, sa besprekornim pedigreeom.“

„Hana.“

„Da. Te osobine su prevagnule na njenu stranu. U saradnji sa MBS-om za nju je smišljena detaljna biografija. Preporuke koje je imala omogućile su da se ubaci u Debokove krugove. Za dve godine, od kurira je stigla do vrha organizacije.“

„Do vrha?“ Tada je počeo strah, kao nešto gadno u dnu njegovog grla. „Kako to misliš?“

„Lično se sastala sa Debokom, uspela je da diskredituje jednog od njegovih vrhunskih ljudi i sama je zauzela njegovo mesto. Riv ti je objasnio - koliko je Deboku poznato, ona je u palati kao njegovo oruđe.“

Gorčina je bila opipljivija od straha. Koncentrisao se na nju. „Odlično igra tu igru.“

„Agent na njenom položaju igra dobro ili gubi život. Znaš iz prve ruke da Debok ne okleva da ubije. Njeno ime i sama operacija držani su u najstrožoj tajnosti ne da biste bili zaštićeni ti i ostatak porodice, Benete, nego da bi ona bila zaštićena.“ Benet je spustio šolju i prestao da korača.

„Na koji način?“ „Tri agenta su ubijena dok su pokušavala da učine ono što je Hani gotovo pošlo za rukom. Poslednji je bio iskasapljen.“ Posmatrao je kako Benetovo lice postaje blede. Kao otac, poštedeo bi svog sina toga. Ali, kao princ, nije mogao ničega da ga poštedi. „To što smo je na ovaj način doveli ovamo, dopustivši da ti, svi vi, verujete u ono što je Debok želeo da verujete, bila je jedina zaštita koju smo mogli da ponudimo Hani. Ako bude otkrivena, ni MBS neće moći da je zaštititi. Sad kada znaš sve što znaš, njen rizik je veći nego ikada.“ Benet je u tišini prešao preko sobe i seo naspram svog oca. Iako se u njemu nemir brzo nagomilavao, lice mu je bilo smireno.

„Zaljubljen sam u nju.“

„Da.“ Armand se naslonio. „I bojao sam se da jesi.“

„Neću sedeti mirno i gledati kako Debok povređuje još nekoga koga volim.“

„Benete, ima situacija, previše situacija, u kojima naša osećanja ne smeju uticati na naša dela.“

„Za tebe.“ Benetov glas je i dalje bio smiren, ali nešto hladniji. „Možda i za Aleksa, ali ne za mene. Radije bih ga lično ubio.“ Armand je osetio talas straha, žiganje ponosa i kontrolisao je i jedno i drugo. „Ako učiniš išta što bi sada omelo operaciju, mogao bi biti odgovoran za Haninu smrt, a ne za Debokovu.“ Doteran do ivice, Benet se nagnuo napred. „Razumeš li, zaljubljen sam u nju? Da si na mom mestu, da li bi ti mogao da čekaš i ne radiš ništa?“

Armand je proučavao lice svog sina i sećao se jedine žene koju je ikada voleo. „Mogu samo reći da bih uradio šta god je potrebno da ona ostane bezbedna. Čak i ako to znači da ne radim ništa.“ Ustao

je i otišao do svog stola. „Pročitaj ovo.“ Podigao je malu hrpu dosijea sa pečatom najstrože tajne. „Ovde se nalaze podaci o Hani, neki njeni izveštaji o raznim zadacima, i najnoviji, o napretku sa Debokom. Ostaviću te da ih pročitaš ovde. Ne smeju iz ove prostorije.“

Benet je ustao i prihvatio dokumenta. „Gde je ona sada?“ Nadao se da mu neće postaviti to pitanje. „Rano jutros je primila poruku. Otišla je kod Deboka.“

Ovo je morala veoma pažljivo da odigra. Hana je sedela ruku prekrštenih na krilu u elegantnom salonu Debokove iznajmljene vile. Mada je ovaj put sastanak bio na kopnu, znala je da je, ukoliko je njen tajni identitet provaljen, jednako sama kao i na jahti.

Ako je makar naslutio kakvu je ulogu imala u događajima prethodne večeri, njen grkljan će biti prerezan pre nego što uspe da izusti poricanje. To je rizik koji svaki agent preuzima, podsetila je sebe. Da bi se iskušala, podigla je malu porcelansku posudu sa stola i sipala kafu. Ruka joj je bila mirna.

Bilo je presudno dajoj um ostane oštar i usredsređen na zadatak. Svaka druga misao u njenom umu ticala se Beneta.

„Ledi Hana.“ Debok je ušao u salon, a zatim za sobom zatvorio dvostruka vrata. „Zadovoljstvo je videti vas ponovo.“ Dodala je odmerenu grudvu šlaga. „Poruka koju sam jutros primila nije ostavljala dodatne mogućnosti.“

„Ah, bio sam oštar.“ Prišao joj je, uzeo joj ruku i okrznuo je usnama. „Izvinjavam se. Događaji od prethodne večeri malo su me uznemirili.“

„I mene.“ Izvukla je ruku. Instinkt joj je govorio da je iznerviranost najmunudriji pristup. „Zapitala sam se da li sam pametno odlučila.“

Debok je odabrao mesto pored nje, a onda, bez žurbe, izabrao cigaretu iz kristalne kutije. Danas je nosio smaragde. „Što znači?“ „Pre samo nekoliko meseci, našla sam se u poziciji da moram da raščišćavam iza još jednog vašeg zaposlenog.“ Srknula je kafu. Bila je vrela, turska. „Prošle noći, drugi zamalo da upropasti svaki pažljivo osmišljeni korak koji sam napravila ka Bisetovima.“

„Mogu li vas podsetiti, *mademoiselle*, da vam je bilo savetovano da se sklonite?“

„Ja ću podsetiti vas, *monsieur*, da nisam stigla do mog sadašnjeg položaja tako što sam postupala protiv sopstvenih interesa. Da nisam krenula za Benetom, i vi i ja bismo sada sedeli u manje udobnim odajama.”

Debok je izduvao dim. „Objasnite.”

„Benetu je bilo dosadno na predstavi, pa je odlučio da sačeka u garderobi američke glumice do spuštanja zavese. Pošto sam bila svesna da su u toku nekakvi planovi, rešila sam da je najbolje da mu ostanem u blizini. Kada su se svetla pogasila, morala sam da odlučim da li da se vratim ili da ostanem na domak Beneta. Da sam se vratila, *monsieur*, princ bi možda zaista bio mrtav.”

„I zbog toga bi trebalo da vam budem zahvalan?”

„Možda bi bio mrtav”, ponovila je Hana, „a član vaše organizacije bi sada bio uhapšen. Da vam sipam kafu?”

„*Merci*.” Pažljivo je čekao dok je punila drugu šolju. Kada je klimnuo, dodala je šlag.

Hana se ponovo naslonila i sklopila svoje ruke bez prstenja. „Makgi i čuvari su već bili na putu tamo. Primetila sam vašeg čoveka.” Napravila je zgađen izraz. „Zujao je unaokolo sa baterijskom lampom. Uspela sam da skrenem Benetovu pažnju glumeći histeričnu ženu, ali onaj idiot nije iskoristio priliku da pobegne. Svetla su se ponovo popalila. Benet je video i njega i njegovo oružje. Treba da budete polaskani jer od vašeg oslobađanja princ nosi malokalibarski pištolj. Upotrebio ga je, a iz ličnih razloga, drago mi je što ga je valjano upotrebio. Mrtvi ljudi ne mogu da odaju imena.” Igrajući svoju ulogu, ustala je. „Pitam vas sada, da li je taj čovek imao naređenje da ubije nekog od Bisetovih? Da li mi verujete ili ne verujete da ću ispuniti ugovoreno?” Reci! - naredila mu je u sebi. Reci naglas, reci jasno i glasno da bismo ovo završili.

Dim se kovitlao u stupcu ka tavanici dok je otresao pepeo u pepeljaru. „Molim vas, draga, smirite se. Coveku o kom govorite možda je rečeno da upotrebi inicijativu, ali nikada nije dobio konkretan zahtev. Naravno da imam poverenja u vas.”

„Dogovorili smo se. Ja ću se rešiti Bisetovih u zamenu za pet miliona dolara.”

Nasmešio se kao darežljivi ujak. „Složili smo se da, ukoliko bi se nešto takvo desilo, bilo bi neke vrste kompenzacije.” „Umorna sam

od igranja igara." Kao da bi to dokazala, Hana je uzela svoju torbu. „Ako nećete otvoreno da razgovarate, ako nećete da poštujuete naš dogovor, nema razloga da nastavimo sa ovim."

„Sedite." Naređenje je bilo oštro i jasno dok je prilazila vratima. Hana je stala, okrenula se, ali nije pošla nazad. „Zaboravili ste se. Niko ko radi za mene ne odlazi dok ne dobije dozvolu."

Znala je da pred vratima stoje Debokovi ljudi koji će je zadržati ili je se rešiti na njegov mig. Uzdala se u to da će poštovati odvažnost. „Možda je bolje da onda pronađem drugo zaposlenje. Nisam navikla da mi ne budu podeljene sve karte."

„Ne zaboravite da su sve karte kod mene. Ponovo vas molim, sedite."

Ovaj put je poslušala. Dopustila je da nestrpljenje samo zaiskri, ali tek toliko da bi on video njenu kontrolu. „U redu." „Reci te mi kako se Bisetovi drže jutros."

„Dostojanstveno, naravno." Pretvarala se da je to zabavlja. „Benet je zadovoljan sobom. Armand je zabrinut. Iv će provesti dan u krevetu. Gabrijela je sa njom. Makgi se zaključao sa Malorijem - poznato vam je to ime?"

„Da."

„Pretpostavljam da pokušavaju da shvate kakvu je svrhu imala pometnja od prethodne noći. Vaš čovek je obavio odličan posao na glavnom dovodu, mada mislim da je eksploziv bio ipak previše." Slegla je ramenima kao da govori o šeširu sa previše perja. „U svakom slučaju, ostatak večeri su koristili pomoćno napajanje, a jutros je ekipa otišla u Centar da obavi popravke. Veruju da je napajanje dignuto u vazduh kako bi ubica mogao da se probije do kraljevske lože."

„Prirodna pretpostavka", Debok je rekao vraćajući se svojoj kafi. I upravo takvoj se nadao. „Premda bi takav korak bio neuredan i bez i malo stila. A vi, draga moja? Kako se vi držite nakon što ste prisustvovali ubistvu?"

„Odlučila sam da budem zaprepašćena i slabašna zbog događaja. Ali hrabra, naravno. Mi Britanci smo takvi, znate."

„Uvek sam se divio toj osobini." Ponovo joj se nasmešio. „Moram da vam čestitam na veštini. Izgledate kao da cele noći niste oka sklopili."

Morala je da zapamti da je greška makar na trenutak pomisliti na Beneta. „Popila sam dovoljno kafe da ostanem budna do zore“, rekla je opušteno dok joj se stomak vezivao u čvor. „Trenutno sam navodno u šetnji, da razbistrim glavu.“ Kako bi mu skrenula pažnju s toga, dodala je poslednje o čemu su ona i Riv razgovarali. „Da li znate da će se cela kraljevska porodica okupiti u palati povodom božićnog bala?“

„Takav je običaj.“

„Pošto je Iv u delikatnom stanju, princeza Gabrijela će dovesti porodicu da oстане tamo nekoliko dana tokom priprema. Makgijevi dele krilo dvorca za Aleksandrom i Iv kako bi bili blizu dece.“

„Zanimljivo.“

„I zgodno. Trebaće mi materijal za tri plastična eksploziva.“ Debok je samo klimnuo. „Mlađi princ ne boravi u istom krilu.“

„Mlađi princ će biti fatalno povređen dok bude pokušavao da spasi ostatak porodice. Prepustite to meni. Samo se postarajte da me pet miliona sačeka.“ Ponovo je ustala, a zatim iskosila glavu kao da čeka njegovu dozvolu da ode. I Debok je ustao, a zatim je iznenadio uzevši je za obe ruke.

„Pomišljao sam da nakon praznika odem na duži odmor. Imam potrebu da jedrim, da budem na suncu. Odmori mogu biti veoma dosadni bez društva.“

Stomak joj se prevrtao. Molila se bogu da njeno gađenje ne bude primetno, čak ni na tren. „Uvek sam volela sunce.“ Nije se protivila kada je zakoračio bliže, samo se nasmešila. „Imate reputaciju da odbacujete žene jednako lako kao što ih i skupljate.“

„Kada mi dosade.“ Spustio je dlan oko njenog vrata. Prsti su mu bili laki, glatki, ali ona je ipak pomislila na pauke. „Imam osećaj da mi vi nećete dosaditi. Ne privlači me izgled već mozak i ambicije. Verujem da bi nam zajedno bilo veoma prijatno.“ Ukoliko njegove usne dotaknu njene, povратиće. Znajući to, Hana je iskosila glavu samo par centimetara.

„Možda... nakon što završimo posao.“

Prsti na njenom vratu su se stegli, a zatim opustili. Trag koji su ostavili neće izbledeti nekoliko minuta. „Vi ste oprezna žena, Hana.“

„Dovoljno oprezna da želim pet miliona pre nego što legnem s vama. A sad, ako biste me izvinili, treba da se vratim pre nego što se

neko zabrine."

„Naravno."

Otišla je do vrata. „Trebaće mi zalihe do kraja sedmice." „Očekujte božićni poklon od vaše tetke iz Brajtona." Klimnuvši glavom, s lakoćom se odnjihala kroz vrata. Debok je ponovo seo na svoju stolicu i zaključio da mu je postala prilično draga. Šteta što će morati da umre.

Poglavlje 10

Bilo je popodne pre nego što je Benet krenuo da je potraži. Pročitao je svaku reč iz dokumenata koje mu je Armand dao. Mada su ga neki fascinirali, neki uplašili, a neki razljutili, još uvek nije bio siguran da poznaje tu ženu.

Sada je i on bio deo obmane, razmišljao je dok je odlazio ka Ivinim sobama. Ništa što je pročitao, ništa što mu je rečeno nije smeo poveriti svom bratu. Nije mogao utešiti svoju sestru niti Iv činjenicom da se svaki Debokov korak prati. Kao Hana, ni on nije imao izbora osim da nastavi da igra igru. Zato je otišao da je pronađe, znajući da je prošlo mnogo vremena otkako su smireno razgovarali.

Pronašao je Iv i Gabrijelu za stolom sa gomilama spiskova i čajnikom.

„Benete." Gabrijela mu je ispružila ruku. „Baš na vreme. Potrebno nam je muško gledište na božićni bal."

„Pobrinite se da bude dovoljno vina." Sagnuo se i poljubio je u oba obraza. Mada mu se nasmešila, prepoznao je znake stresa, kao što ih je prepoznao i kod Iv. „Hana nije s vama?"

„Ne." Iv je spustila olovku podižući lice da ga Benet poljubi. „Rekla sam joj da danas želim da se odmara. Prošla noć..." Stegla je prste. „Prošla noć je sigurno bila užasna za nju. I za tebe."

Stresao se, prisativši se jasno kako ju je ostavio - sklopčanu u nemu loptu na krevetu. „Noć svakako nije bila dosadna."

„Ne šali se, Bene. Mogao si da pogineš. Stalno razmišljam kako je to drugi put u pozorištu. Drugi put kada je moj komad..." Uzevši Ivinu ruku, čučnuo je pored nje.

„Nisam povređen i ne želim da se ta tvoja plodna mašta rasplamsa. Mnogo ću se iznervirati ako mi se bratanac rodi sa borama od brige. Gde je Marisa?"

„Spava."

Protrljao je palcem ispod njenih očiju. „I ti bi trebalo to isto da radiš."

Ozlojeđenost je zamenila napetost, kao što se i nadao. „Sad zvučiš kao Aleks."

„Bože sačuvaj. A gde je on?"

„Na sastancima." Nervozno je prešla prstima preko papira. „Veći deo dana. Sve je prebačeno u njegovu kancelariju ovde jer... jer se tako više dopada obezbeđenju."

„Onda bi trebalo da se opustiš." Pokrio je njenu ruku svojom. „Do sada bi trebalo da znaš da su Bisetovi neuništivi. U najmanju ruku bi trebalo da si zahvalna što je zauzet obavezama, inače bi visio ovde iznad tebe."

Uspela je da se nasmeši. „Imaš pravo."

Ustavši, nasmešio se Gabrijeli. „Pretpostavljam da možemo imati poverenja u tebe da ćeš je čuvati - mada ni ti ne izgledaš najbolje."

„Dok je tebe, kavaljerstvo neće izumreti."

„Čemu služe braća?" Želeo je da ih obe zagri i kaže im da ih ništa i niko više nikada neće povrediti. Ali, umesto toga, povukao je sestru za kosu. „A sada ću vas ostaviti tom vašem fascinantnom poslu." Nije stigao dalje od vrha stepeništa kada ga je Gabrijela stigla.

„Bene."

Okrenuo se i mada je njegov osmeh već bio spreman, njen izraz lica ga je ugušio.

Gabrijela se osvrnula preko ramena da bude sigurna da su daleko od Ivine kancelarije, a onda spustila ruku preko njegove na gelenderu. „Riv mi ne govori mnogo o izvesnim stvarima." Trag ogorčenja pojavio joj se u očima, ali brzo se raspršio. „To je nešto sa čim moram da živim. Ali zahvaljujući tome što sam jednom sve izgubila, imam veoma dobre instinkte kad je moja porodica u pitanju."

„Znam da si zabrinuta", počeo je. „Svi smo."

„Ovo je nešto više od toga, mada se sve vraća Deboku i njegovoj opsesiji da nas uništi. Još uvek imam snove, nakon svih ovih godina." Mogla je da se seti kolibe, tame i straha.

„Bri." Spustio je dlan na njen obraz. „Ništa takvo neće se nikada ponovo desiti."

Sklopila je prste oko njegovog zgloba. „A sećam se i da sam tebe videla pogođenog, kako krvariš na podu terase. Sećam se da sam sedela u bolnici dok je Iv stajala na ivici između života i smrti. Debok." Lice joj je bilo sasvim bledo, ali bilo je snage i na njemu i u ruci koja je ležala preko njegove. „Sve je to Debok. I još nije završio."

„Završice." Nešto opasno uvuklo mu se u glas, u oči. „To ti obećavam."

„Hoću da budeš pažljiv, Benete."

Nasmešio se i njegov opasni izgled je nestao. „Kako bih i mogao drugačije kada me tuče čuvara guši?"

„Vrlo pažljiv", ponovila je. „Nisam ni znala da nosiš pištolj u pozorište."

Znala je da je to laž. Nije morao da je čuje da to kaže, video je to u njenim očima. Znala je, ali nije razumela. A pošto je to bila Gabrijela, neće se zaustaviti dok ne shvati.

„Ostavi to zasad."

„To mi je i Riv rekao", rekla je uz nestrpljivo gestikuliranje. „Ovo je moja porodica. Kako mogu?"

„Samo znam da će sve brzo biti gotovo. U međuvremenu moramo da se držimo zajedno. Radi se na tome, Bri. Uzđaj se u to."

„Uzdala sam se." Znala je da nije fer da navaljuje, pa ga je pustila. „Želim da mi obećaš da nećeš uraditi ništa ishitreno."

„Kakvu ja to reputaciju imam?"

„Bene, molim te."

„U redu, obećavam." Ponovo ju je poljubio. „Obožavam te, iako si na svet donela Dorijana da me gnjavi." Još jednom je potapšao njenu ruku pre nego što je krenuo niz stepenice. „*A bientdt.*"

Gledala ga je kako odlazi, ali brige je nisu napustile. „*A bientdt.*"

Hana nije bila u svojim sobama. Benet je primetio da se ponovo iznervirao kada je ušao i zatekao ih prazne. Da li je ponovo izašla, pitao se. Da li je baš u tom trenutku dovodila sebe u opasnost kako bi zaštitila njegovu porodicu?

Mrzeo je to. Pomisao na nju kako rizikuje svoj život, kako njegovo telo zaklanja svojim kao što je uradila prethodne večeri, bila je neprihvatljiva. Bilo da je u pitanju porodica, prijatelj ili zemlja, on je bio zaštitnik. Kako je mogao da učini išta manje za ženu koju je voleo?

Lutajući po njenim sobama, otišao je do njene komode. Na njoj se nalazila mala emajlirana kutija sa paunom na poklopcu. Prešao je prstom preko nje, pitajući se odakle joj. Da li je bila poklon? Od koga? Da li ju je kupila u nekoj maloj prodavnici u Londonu? Morao je da zna čak i te nebitne detalje o njoj. Zar nije mogla da shvati da

je, kako bi razumeo sopstvena osećanja, morao da poznaje ženu kojoj ih je poklanjao?

Podigao je pogled i u ogledalu video odraz kreveta u kom su se borili i voleli prethodne noći. Kada bi se sasvim umirio, gotovo da je mogao u vazduhu da oseti odjeke strasti i razotkrivanja. Da li će ga mrzeti zbog toga? Iako je ljubav za nju bila jednako intenzivna i zaprepašćujuća kao i za njega, da li će mu oprostiti što ju je naterao da zbaci svoj oklop?

Bio je grub... Benet je pogledao svoje šake, okrenuo ih, raširio prste. I nije mario. Čitav svoj život se toliko trudio da nikada ne povredi ženu. Sada, kada je pronašao onu jedinu pravu ženu, odlučio je da uradi upravo to.

Prišavši prozoru, zagledao se napolje i pokušao da razjasni svoja osećanja. Još uvek je bio uvređen. Ma šta mu mozak govorio, njegovo srce je još uvek bilo povređeno obmanom. Štaviše, nije mogao sa sebe da strese osećaj da se zaljubio u dve žene i da ne može da veruje nijednoj.

Onda ju je spazio u vrtu.

Treba joj samo malo vremena, Hana je govorila sebi. Samo sat nasamo da razbistri misli i smiri živce. Znala je da se sa Debokom tog jutra izborila koliko je glatko mogla. Ako ništa ne krene naopako, uhvatiće ga u zamku za nedelju dana. To će biti njen uspeh. U njen dosije dospeće još jedan pohvalan izveštaj. Dvogodišnji zadatak uspešno priveden kraju mogao bi značiti i unapređenje. Znala je da je samo centimetri dele od toga da postane kapetan. Zašto je to sada nije uzbuđivalo kao ranije?

Vreme, rekla je Hana sebi ponovo. Samo joj je trebalo vremena.

Otići će na preko potreban i sasvim zaslužen odmor. Možda će najzad otići u Ameriku - Njujork, San Francisko. Zar ne bi mogla da se na neko vreme izgubi na takvim mestima? Ili će se vratiti u Englesku. Mogla bi da provede neko vreme u Kornvolu, šetajući po vresištu ili jašući pored mora. U Engleskoj nije mogla da se izgubi, ali bi možda mogla ponovo da se pronađe.

Gde god otišla, napustiće Kordinu. I Beneta.

Visterija se podizala u luku, zaklanjajući klupu i pozivajući na duga, lenja razmišljanja. Sedela je i, zatvorivši oči, pokušavala da umiri svoj namučeni um.

Ko je ona bila? Prvi put u toliko godina morala je to da se zapita i prizna da ne zna odgovor. Delom je još uvek bila tiha žena koja je uživala u dugim popodnevim uz knjigu, koja je volela da razgovara o književnosti i umetnosti. Delom je bila žena koja je imala oružje pri ruci i osluškivala korake iza sebe.

Cinjenica da je mogla da bude i jedna i druga do sada je uvek bila prednost, nikada bolna zagonetka koju je morala da reši, kao sada. Priželjkivala je da može da porazgovara sa ocem, makar na sat. On je razumeo kako je to živeti dva života i pronaći zadovoljstvo i izazov u svakom. Ali nije smela da rizikuje ni toliko. U tome, kao i u zadatku koji ju je ovamo doveo, bila je sama.

On ju je mrzeo. Benet je izazvao bol i sumnje. Benet ju je naterao da dovede u pitanje ono što je uvek uzimala zdravo za gotovo. Prethodne noći je uzeo njene misli i srce i telo, samo zato što je želeo da je ponizi. I uspeo je. Niko joj nikada nije pokazao kako bi moglo biti, koliko je mogla da pruži. Niko je nikada nije ostavio tako praznom i usamljenom. Nikada neće ni saznati koliko ju je povredio. Nije smeo to da sazna, razmišljala je dok su suze koje je zadržavala cele noći počinjale da teku. On nikada neće znati koliko su njena osećanja prema njemu bila jaka i koliko beznadežna.

Ona je odabrala svoj put, Hana je podsećala sebe, i živeće s tim. Za samo nekoliko dana on se više neće ukrštati s njegovim putem.

On će biti bezbedan. Njegova porodica će biti bezbedna. A ona će nestati.

Zatekao ju je kako sedi na klupi, ruku uredno sklopljenih na krilu, očiju zatvorenih i lica mokrog od suza. Toliko osećanja je navrlo u njega da nije mogao da ih odvoji jedno od drugog. Kajanje, zbunjenost, ljubav, krivica.

Želela je da bude sama. Pomislio je da je u tome odlično razume. U njemu je još uvek bilo dovoljno gorčine da poželi da je ostavi samu. Ali nije je mogao ostaviti tamo kao što ni ranjenog psa ne bi ostavio pored puta.

Kada je prišao bliže, Hana je skočila sa klupe. Video je kako joj preko lica preleću zaprepašćenje i poniženje. Na trenutak, pomislio je da će se okrenuti i pobeći. Ali ona je ostala u mestu.

„Mislila sam da sam sama.“ Glas joj je bio hladan dok se borila sa gnevom i stidom.

Izvadio je maramicu i pružio joj je. U tom trenutku, to je bila jedina uteha koju je mogao da pruži i jedina koju bi ona mogla da prihvati. „Žao mi je što sam te omeo.“ Glas mu je bio krut kao i njen. „Mislim da bi trebalo da razgovaramo.“

„Zar nismo?“ Obrisala je lice, a onda zgužvala platnenu maramicu u rukama.

„Hoćeš li da sedneš?“

„Ne, hvala.“

Zavukao je šake u džepove. Nije spavala, pomislio je primetivši senke pod njenim očima. Nije ni on. Onda možda i jesu kvit. „Jutros sam razgovarao sa ocem. Danas si se već našla sa Debokom.“

Krenula je da ga prekine, ali je popustila. Vrt je bio bezbedan koliko i palata - bar trenutno. „O tim stvarima vama ne podnosim izveštaje, vaše visočanstvo.“

Od ljutnje je skupio oči, a šake stegao u pesnice, ali govorio je smireno. „Ne, ali sada sam sasvim svestan situacije. Pročitao sam tvoj dosije.“

Zlovoljno je otpuhnula. Zar ništa što je bila ili uradila više nije bilo samo njeno? „Pa dobro, dobio si odgovore na svoja pitanja, tvoja znatiželja je zadovoljena. Znaš sve što se o meni može znati - nadam se da si se zabavio.“

„Nisam ga pročitao da bih se zabavio“, dobacio je. „Prokletstvo, Hana, imam pravo da znam.“

„Nemaš nikakva prava kada sam ja u pitanju. Ja ti nisam ni sluga ni podanik.“

„Ti si žena s kojom sam sinoć otišao u krevet.“

„To je najbolje da zaboravimo. Nemoj.“ Telo joj se ukočilo kada je krenuo ka njoj. „Da me više nikada nisi dotakao.“

„U redu.“ Ukočio se kao i ona. „Ali oboje znamo da se neke stvari ne mogu zaboraviti.“

„Greške mogu“, odvratila je. „Ovde sam došla kao agent MBS-a da zaštitim tebe i tvoju porodicu, da zaustavim Debokove planove da upropasti Kordinu i sprečim posledice toga u Evropi. Šta god treba da uradim da bih to obezbedila, uradiću, ali *neću* ti dozvoliti da me ponovo poniziš.“ Suze su ponovo krenule zaslepljujući je. „Proklet nek si, zar ne možeš da me ostaviš na miru? Zar ti prošla noć nije bila dovoljna odmazda?“ To je pokidalo tananu kontrolu pod kojom je

držao svoju ćud. Zgrabio je njenu ruku, sklopivši prste oko čvrstog mišića. „Da li je tebi ona to značila? Odmazda? Možeš li da staneš ovde i kažeš mi da ništa nisi osećala, da ništa ne osećaš? Koliko si stvarno dobra u laganju?”

„Nema veze šta ja osećam. Želeo si da me kazniš i uradio si to.”

„Želeo sam da te volim i uradi osam to.”

„Prestani.” To je bolelo više nego što je mogla da podnese. Odgurnula ga je, ali je samo bila uhvaćena još bliže. Njihovi pokreti su poterali kišu cvetova visterije. „Misliš li da nisam mogla da vidim koliko si me mrzeo? Gledao si me i naterao me da se osetim podlo. Deset godina sam bila ponosna na ono što radim, a ti si mi čak i to oduzeo.”

„A ti?” Govorio je tiho, ali gnev je i dalje bio jednako jak. „Možeš li ti da kažeš da nisi znala da sam zaljubljen u tebe?” Počela je da odmahuje glavom, ali on je stegao svoje prste. „Znala si da sam zaljubljen u ženu koja čak i ne postoji. U tihu, stidljivu i iskrenu ženu kojoj sam želeo da pokazujem samo nežnost i strpljenje. Prvi put u životu pojavila se žena kojoj sam mogao da poklonim svoje srce i poverenje, a ona nije bila ništa do iluzija.”

„Ne verujem ti.” Ali želela je da veruje i srce joj je zalupalo brže. „Samo nisi imao mira, bilo ti je dosadno. Ja sam te zabavljala.”

„Voleo sam te.” Podigao je dlan i držao njeno lice vrlo mirno, vrlo blizu. Videla je njegove oči kao i prethodne noći, žutosmeđe od strasti. „Moraćeš da živiš s tim.”

„Benete... ”

„A kada sam prošle noći došao u tvoju sobu zatekao sam drugu ženu, onu koja me je lagala i iskoristila.” Povukao je ruku naviše, provukavši prste kroz njenu kosu tako da su se šnale rasule. „Onu koja je izgledala kao veštica”, mrmljao je dok je njena kosa teško padala preko njegovih ruku. „I želeo sam je jednako, ali bez onih nežnih, slatkih osećanja. Neka mi je bog na pomoći, još uvek je želim.”

Kada su se njegove usne spustile na njene, ona se nije pobunila. I ona je videla istinu u njegovim očima. Voleo ju je. Ili je voleo ženu koja se pretvarala da je. Ukoliko je želja bila sve što je sada mogao da joj pruži, uzeće toliko. Zbog dužnosti je žrtvovala ljubav, ali čak ni zbog dužnosti neće žrtvovati mrvicu koje su joj ostale.

Obavila je ruke oko njega. Možda bi joj, ako bi mu poklonila strast, jednog dana oprostio sve ostalo.

Koliko je lako mogao da se izgubi u njoj. Strast je bila oštra i bolna, ali činilo se da mu to ne smeta. Njene usne su bile tople, njeno telo vitko i napeto. Ako prema njemu nije osećala ljubav, bar je osećala potrebu. Ranije mu je i to bilo dovoljno.

„Reci da me želiš“, zahtevao je dok je očajnički prelazio usnama preko njenog lica.

„Da, želim te.“ Nije znala da je moguće istovremeno osetiti i trijumf i poraz.

„Pođi sada sa mnom.“

„Benete, nemam prava da radim ovo.“ Okrenula je lice u njegovo grlo, želeći da upije u sebe samo još malo njega. „Ja sam ovde samo zato...“

Spustio je šake na njena ramena i odmakao je pre nego što je uspela da dovrši odbijanje. „Danas, samo na jedan dan, zaboravićemo na tvoje i moje dužnosti.“

„A sutra?“

„Sutra će doći želeli mi to ili ne. Podari mi samo nekoliko sati, Hana.“

Podarila bi mu svoj život, i znala je da bi to bilo lakše nego ono što je sada tražio. Ipak, spustila je svoju ruku u njegovu.

Izjahali su. Dok je Hana u lakom galopu jahala pored njega, mogla je da vidi da Benet odlično poznaje put do njihovog odredišta. Skrenuli su u šumu kroz koju su se ranije trkali i on je krenuo napred. Svaki put kada bi se sumnje probudile da je muče, ona ih je potiskivala. Uzeće tih nekoliko sati koji su joj ponuđeni.

Cula je potok pre nego što ga je ugledala. Bio je to jednostavan, muzikalan zvuk koji se uklapao u senku lišća i nadvijenog drveća. Kada je Benet stigao do njega, okrenuo je konja ka jugu. Skoro pola kilometra jahali su duž obale u tišini.

Potok je krivudao i uvijao, a onda se proširio na mestu gde su se tri vrbe nadvijale nad njim. Benet je tu stao i prebacio se sa sedla.

„Kakvo divno mesto.“ Hana je zauzdala konja, ali nije imala dovoljno hrabrosti da sjaše. „Svaki put kad pomislim da sam videla najlepše mesto u Kordini, pronađem još jedno. Da li često dolaziš ovde?“

„Ne dovoljno često." Privezao je svog konja i prišao joj. Ne govoreći ništa, pružio joj je ruku.

To je bio izbor koji prethodne noći nije hteo da joj da. Možda joj ga je sada pružio jer je znao da je već donela odluku. Hana je spustila prste u njegovu ruku, zastala tako na tren, a onda sjahala. Tišina se nastavila dok je vezivala svog konja pored njegovog.

„Došao sam ovamo kada mi je majka umrla." Nije znao zašto mu se činilo bitnim da joj to ispriča. „Ne da bih žalio, već zato što je ona uvek volela ovakva mesta. Vidiš one sitne bele cvetove duž obale?" Njegova ruka je ponovo bila na njenoj dok su se približavali potoku. „Zvala ih je anđeoska krila. Sigurno imaju neko komplikovano latinsko ime, ali anđeoska krila mi je delovalo u redu."

Sagnuvši se, ubrao je jedan. Nije bio veći od njegovog palca, sa tankim laticama skupljenim oko sićušnog plavog središta. „Svakog leta, pre nego što bih morao da se vratim na Oksford, dolazio sam ovde. Iz nekog razloga bi mi odlazak postao lakši." Zatisnuo je cvet u njenu kosu. „Kada sam bio dete, mislio sam da ovde žive vile. Tražio sam ih u detelini i ispod pečurki." Nasmejala se i dlanom dotakla njegov obraz. „Da li si ikad pronašao neku?"

„Ne." Držeći je za zglob, okrenuo se i priljubio usne uz njen dlan. „Ali mislim da su još uvek ovde. Zato je ovo mesto magično. Zato želim ovde da vodim ljubav s tobom."

Njihove usne su još uvek bile odmaknute par centimetara dok su se spuštali na travu. Ostali su na dah rastojanja dok su počinjali da svlače jedno drugo. Klečeći, zaključanih pogleda, raskopčali su dugmad. Sunce je šaralo po koži kada je materijal zbačen. Usne su im se okrznule, a zatim uhvatile jedne za druge.

Nije mogao da spreči nalet energije, poplavu potrebe. U roku od nekoliko sekundi valjali su se po travi. Milovao ju je svuda, tražio, pronalazio, istraživao dok njeni jecaji nisu zadrhtali u njegovim ustima. Potreba da je uzme brzo, moćno nije se mogla obuzdati, naročito kada su njeni prsti već vukli kopču njegovih farmerki.

Cekali su samo dok sve barijere nisu uklonjene, a onda se združili na raketnom, mahnitom putovanju koje ih je oboje zadovoljilo.

Gola, dok joj je trava gicala leđa, Hana je pogledala u sunčevu svetlost što se cedila kroz listove iznad njihovih glava. Prethodni put je bila mesečina i ona je osetila čitav opseg osećanja, od gneva,

stida, ekstaze, pa ponovo do stida. Danas, na suncu, više nije osećala stid.

Ono što je bilo među njima, tokom ovog kratkog vremena, moglo je biti nešto između muškarca i žene. Sutra će ponovo biti princ i agentkinja.

„O čemu razmišljaš?”

Mogla je da se nasmeši i okrene glavu ka njemu. „Da je ovo divno mesto.”

Želeo je i ranije da je odvede tamo. Zamišljao je to. Kako će joj polako, strpljivo, pokazati zadovoljstva ljubavi. Otresavši to raspoloženje, privukao ju je bliže. Ovo je neki drugi dan, i neka druga žena. „Da li ti je toplo?”

„Aha. Ali..zastala je, znajući da će zvučati blesavo.

„Ali?”

„Pa, nikada nisam... ” Kako to da formuliše? „Nikada ranije nisam ležala gola na travi pod suncem.”

Nasmejao se i ne shvatajući da su ton i osećanja iza te rečenice potekli od one prve žene koju je upoznao. „U životu uvek treba da bude novih iskustava.”

„Sigurna sam da si ti bivao go na svakakvim neobičnim mestima.” Taj suvi glas ga je oduševljavao. Prevrnuvši se, spustio je poljubac na njena usta, a onda se odmakao samo da bi je pogledao. Kosa joj je bila rasuta po tamnoj travi. Sitni beli cvet se zamrsio kao da je rastao iz nje. Tamne senke pod očima davale su joj i razuzdan i delikatan izgled, kao da je bila devica nakon noći u kojoj je postala žena.

Takvu ju je nekada zamišljao, takvu ju je nekada želeo, takvu ju je nekada voleo.

„Tako si lepa.”

Nasmešila se, dovoljno opuštena da se zabavlja. „E to nikada nisam bila.”

Prešao je prstom preko njene jagodične kosti. „Kako loše opažaš, Hana. Ili si blesava. To što se trudiš da izgledaš manje privlačno neće promeniti istinu. Besprekorna koža.” Prešao je usnama preko nje kao da želi da je okusi. „Te elegantne kosti zbog kojih se čovek zapita da li si od krvi i mesa ili od stakla. Te mirne, inteligentne oči zbog kojih ludim pitajući se hoće li potamneti i zamutiti se ako

pronađem pravi način da te dodirnem. I ovo." Prešao je prstom preko njenih usana. „Tako meke, tako darežljive." Spustio je glavu, ali je samo svojim jezikom iscrtao konturu njenih usta. „Sećaš li se kada sam te prvi put poljubio?" Dah joj je već drhtao, njene oči su se već zatvarale. „Da. Sećam se."

„Pitao sam se kako je moguće da tako tiha žena može naterati moja kolena da klecnu samo svojim ukusom."

„Poljubi me sad", zatražila je i privukla ga sebi.

To nije bilo ono što je očekivala. Dobila je nežnost umesto strasti, strpljenje pre nego žurbu. Zbunjeno je mumlala u njegova usta. Benet je samo milovao prstima njeno lice i čekao da se opusti. Štaviše, želeo je da ona to prihvati. Čak i kada je njegov poljubac postao dublji, ostao je nežan. Vatra je bila tu, ali je tinjala umesto da bukti.

Vodio je ljubav sa Hanom koju je razumeo, shvatila je i poželela da zaplače. Prema jednoj je osećao požudu, prema drugoj ljubav. Kako je mogla da se bori protiv druge žene, kada je ta žena bila ona sama?

Na drhtavom uzdahu, ispraznila je misli. Daće mu šta god joj danas zatraži.

Osetio je promenu - laganu, gotovo fluidnu predaju. Uz prošaputano odobravanje, prislonio je svoje usne na njen vrat. Želeo je da joj pokaže da može postojati i više od munja i brzine. Ako su imali samo nekoliko sati, iskoristiće ih da joj pruži svu milinu koju bi prihvatila od njega.

Lagano je milovao njeno glatko telo. Za ono što je prethodne noći zahtevao, sada je molio, nagovarao, pružao. Nije žurio posmatrajući kako njeno uzbuđenje raste dok se sunce filtriralo na njeno lice, a potok žustro tekao pokraj njih. Šaputao joj je dok je ljubio njeno grlo. Bila su to obećanja, nežnosti, uteha. Odgovarala mu je rečima tako krhkim da su se gotovo raspadale u vazduhu.

Nikada pre nije bila tako voljena - kao da je dragocena, kao da je posebna. Čak i dok joj se um maglio, mogla je da čuje nežno šuštanje vode koja je tekla preko stene. Mogla je da namiriše travu i divlje slatke cvetove rasute po njoj. Gledana poluotvorenim očima, sunčeva svetlost je izgledala zlatno i prelepo na koži njenog ljubavnika. Prešla je rukom preko nje i osetila da je glatka, zategnuta

i topla. Njen ljubavnik. Hana je vratila njegove usne nazad do svojih i dala mu sve što joj je bilo u srcu. Ako je ovo mesto bilo magično, bio je i trenutak. Nije ni pamtila otkad snovi nisu deo njenog života, ali sada se otvorila za njih.

Bila je tako darežljiva, tako pokorna. Toliko je žarko želeo da oseti takve emocije u njoj. To je prevazilazilo vrelinu, daleko je premašivalo želju. Dodirnula ga je kao da je njega čekala ceo svoj život. Ljubila ga je kao da je njen prvi i jedini ljubavnik. Što je više davala, to joj je on više vraćao. Senke su se premestile i produžile preko njih dok su se milovali, nudili i otkrivali.

Čak i kada je skliznuo u nju, to je bilo polako i lagano. Strast koja se nakupila još uvek je bila spregnuta jačim emocijama. Kretali su se u harmonično, gotovo bolno savršeno, dok je ona uokvirivala njegovo lice svojim dlanovima, a njegove usne pronalazile njene.

Odjedrili su preko vrha i nežno sleteli.

„Želeli ste da me vidite, *monsieur* Debok?”

„Da, Rikardo.” Debok je podigao čajnik i sipao. Divio se britanskoj navici ispijanja čaja u kasno popodne. To je bilo tako civilizovano. „Imam za tebe mali spisak za kupovinu.” Jednom rukom je pokazao ka stolu ispod prozora. „Voleo bih da to lično nadgledaš.”

„Naravno.” Uvek zadovoljan kad bi mu bilo ukazano poverenje, Rikardo je podigao spisak napisan na teškom papiru krem boje. Jedva приметно je izvio obrvu. „Da li da ovo nabavim unutar kompanije?”

„Molim te.” Debok je dodao mleko svom čaju. „Radije bih da ovo ostane u porodici, da se tako izrazim. Isporuka leđi Hani treba da bude u... četvrtak, rekao bih. Nema svrhe da joj roba stigne previše rano.”

„Mnogo rizikuje krijumčareći tako... zapaljiv paket u palatu.” „Imam bezrezervno poverenje u našu britansku prijateljicu, Rikardo.” Setio se kako je sedela naspram njega tog jutra. Doterana, uredna i kulturna. Njegovi planovi su dobijali tako prijatnu notu kada su ih izvršavale prefinjene ruke. „Ima izvestan stil, slažeš li se?”

„Klasa je klasa, čak i kada je obavijena skromnošću, *monsieur*” „Upravo tako.” Debok se nasmešio i srknuo čaj. „Nemam sumnje da će sa stilom ispuniti svoj cilj.” Ponovo je otpio malo čaja i uzdahnuo. „Zaista se divim Britancima, Rikardo. Tako su tradicionalni, tako

izdržljivi. Nisu tako strasni kao Francuzi, već su divno pragmatični. U svakom slučaju, postaraj se da roba bude isporučena sa adrese koja je na spisku. Ne želim da prođe kroz moje ruke."

„Naravno."

„Pripremam maršrutu, Rikardo. Krajem nedelje ćemo isploviti. Videću ledi Hanu još jednom. Postaraćeš se za detalje?"

„Kako želite."

„Hvala ti, Rikardo. O, uzgred, da li si se postarao da venac bude poslat na Bufeovu sahranu?"

„Ruže, kao što ste zahtevali, *monsieur*."

„Odlično." Debok je odabrao zaslađeni biskvit sa vedžvudovog tanjira. „Ti si vrlo pouzdan."

„Trudim se, *monsieur*."

„Onda, želim ti prijatno večer, Rikardo. Obavesti me ako čuješ još nešto o nezgodi u pozorištu. Vrlo sam nezadovoljan trenutnim izveštajem."

„Hoću. Prijatno večer, *monsieur*."

Debok se zavalio grickajući keks. I dalje je bio izuzetno zadovoljan Rikardom. Inteligentan čovek sa sociopatskim naklonostima bio je odličan dodatak njegovom osoblju. Debok je bio siguran da bi Rikardo bio veoma zahvalan kada bi dobio zadatak da se reši Hane kada njen posao bude gotov. Bilo je to iskušenje, ali Debok nije razmišljao o tome.

Lično će se pobrinuti za Hanu. Na kraju, najmanje što je mogao da učini nakon što mu ispuni najveću želju bilo je da joj pruži što je moguće bezbolniju smrt.

Poglavlje 11

Hana je izgledala veoma smireno dok je ispijala čaj u biblioteci. Slušala je Riva kako daje ažuriran izveštaj Maloriju, dodavala je povremeno detalje kada bi se to zatražilo, a potom ponovo ćutala.

Benet je jednom krenuo da joj pokaže biblioteku. A onda su skrenuli u muzičku sobu. I poljubio je. Da li je već tada njen život počeo da se menja, pitala se. Da li je to bilo tada, ili onog dana na plaži, kada joj je dao školjku? Možda je to bilo one prve noći u vrtu.

„Slažete li se, Hana?”

Vratila se u stvarnost, psujući sebe jer je dozvolila da joj misli odlutaju u tako ključnom trenutku. Imali su samo trideset minuta za sastanak, a pola tog vremena već je prošlo. Čak i unutar zidova palate bilo je opasno da se sastaju.

„Izvinite, možete li da ponovite?”

Armand ju je posmatrao, pitajući se da li su njena ramena dovoljno snažna da nose sudbinu toliko ljudi. „Proteklih nekoliko dana bili su stresni.” U njegovom glasu nije bilo prekora već zabrinutosti. Hani bi bilo lakše da je u pitanju ono prvo.

„Protekle dve godine su bile stresne, vaše visočanstvo.” Onda je podigla ramena u stav koji je značio prihvatanje pre nego negiranje.

„Ukoliko ste počeli da se trošite pod njim”, rekao je Malori svojim odsečnim, poslovnim glasom, „najbolje je da to sada saznamo.”

„Ja se ne trošim.” Njene oči su pogledale njegove bez kolebanja. „Verujem da moj dosije to pokazuje.”

Pre nego što je Malori uspeo ponovo da progovori, Riv se ubacio. Trošila se, znao je to, alimorao je igrati na kartu da će izdržati još nekoliko dana. „Možemo li se vratiti malo unazad? Možemo pretpostaviti da je Debok već naručio zalihe koje si zahtevala. Imaš li neku osnovanu pretpostavku gde će ih nabaviti?” „U Atini”, rekla je odmah. „Imam jak osećaj da će ih povući iz sopstvene organizacije. Oseća se sasvim bezbedno, neranjivo što se toga tiče. Neće želiti da rizikuje naručivanje od spoljnih izvora. Na osnovu mojih izveštaja, znamo da ima skladište u Atini. Ima i druga, naravno, ali mislim da će otići tamo zbog blizine Kordini.”

„Proverićemo sa našim tamošnjim kontaktom ima li ikakvih vesti o iznošenju eksploziva.” Malori je to pribeležio. „Uz malo sreće,

zatvorićemo njegov ogranak u Atini kada se ovde dokopamo njega."

„MBS neće krenuti na Atinu, Pariz, London niti Bon sve dok ovde ne bude imao neoboriv slučaj protiv Deboka." Hana je spustila čaj.

„To je dugme koje ću ja pritisnuti, *monsieur*." „*Bien*." Maloriju se to očigledno nije dopadalo, ali je klimnuo glavom.

„Hoće li slučaj biti dovoljno jak kada Hana primi eksploziv?" Armand je pogledao Hanu, a zatim Riva. „Hana je prihvatila ugovor, zatražila opremu. Kada joj ona bude isporučena, da li to može biti kraj svega?"

Hana je zaustila, a zatim se predomislila. Prepustiće Rivu da objasni. On je bio porodica. „Imali bismo dovoljno za hapšenje, verovatno i za optužbu. Čak i ako bi zalihe bile povezane sa Atinom ili drugom Debokovom kompanijom, to ne bi bilo dovoljno da ga osudimo za zaveru. On je dovoljno pažljiv da se ogradi od poslovnih dogovora te vrste."

Poslovni dogovori, razmišljao je Armand dok je bubnjao prstima po naslonu za ruku na svojoj stolici. „A njegov zahtev Hani da ubije moju porodicu?"

„Njegova hipotetička teorija o tome šta bi se moglo desiti ukoliko bi se nešto takvo desilo", ispravio ga je Riv. „Vaše visočanstvo, svestan sam, veoma svestan frustracije jer ne možemo završiti sa dokazima koje sada imamo. Imali smo ga jednom pre više od decenije i to ga nije zaustavilo. Ako hoćemo jednom za svagda da uništimo Deboka, ako hoćemo da presečemo sve njegove veze i sasečemo njegovu kontrolu u Evropi, moramo da imamo čvrste i neoborive dokaze za ubistvo i zaveru. Hana će nam to dati za nekoliko dana."

Armand je izvukao cigaretu i prebacio pogled na Hanu. „Kako?" „Pomoću isplate." Ponovo je bila na čvrstom tlu. Pomoglo je prisustvo Malorija, oštrokog i pomalo osporavajućeg. „Kada Debok bude uveren da sam završila posao, isplatiće me. Cim novac pređe u moje ruke, imamo ga."

„On nije budala. Slažete li se?"

„Ne, vaše visočanstvo, nije budala."

„Ali vi ćete ga ubediti da ste ubili moju porodicu."

„Da. Pogledajte ovaj plan, gospodine?" Ustala je i sačekala da on krene sa njom do stola. Uz Rivovu pomoć, razmotala je veliki svitak papira. „Planovi koje sam prokrijumčarila Deboku pokazuju da u

ovom krilu stanuju princ Aleksandar i njegova porodica. Dala sam Deboku informacije da će i princeza Gabrijela i njena porodica takođe boraviti ovde u vreme pre božićnog bala."

„Shvatam. Zapravo, porodica mog sina je u ovom krilu." Prešao je prstom do suprotnog kraja crteža.

„Noć pre bala, postaviću eksploziv ovde i ovde." Vrhom prsta pokazala je mesta. „Biće daleko manja od onoga što Debok pretpostavlja, ali uz Rivove specijalne efekte, trebalo bi da predstava bude prava. Biće i neke štete, gospodine, ali delovaće mnogo gore, naročito spolja, nego što zaista jeste. Moraćete ponovo da malterišete i krečite."

Izvio je obrvu, ali nije mogla da proceni da li ga je to zabavilo. „Ima nekih delova palate kojima bi dobro došlo renoviranje." „Naravno, biće neophodno da se ovo krilo isprazni. Diskretno."

„Naravno."

„Deset minuta pre eksplozije, otići ću da se nađem sa Debokom ili njegovim agentom. Isplatu ću dobiti nakon što on proceni da je posao obavljen."

„Da li ste razmislili o tome da će on želiti potvrdu smrti pre nego što vas isplati?"

„Da." Hana se uspravila iznad planova. „Do izvesne mere upotrebićemo štampu. Pored toga, staviću mu jasno do znanja da isplata mora biti te noći, kao i planovi za moj izlazak iz zemlje. Debok me je pozvao da isplovim s njim. Prihvatiću." Stegla je usne dok je Malori gundao. „Predaće mi novac jer će verovati da ću mu biti lako dostupna ako išta pođe naopako."

„A hoćete li?"

„Biću s njim."

„MBS će pokrivati i Debokovu vilu i njegovu jahtu", ubacio se Riv. „Čim dobijemo Hanin znak, krenućemo."

„Nema drugog načina?"

Ponovo zabrinutost. Ovaj put Hana je uhvatila sebe kako spušta dlan na prinčevu ruku. Na ruku Benetovog oca. „Možda bismo mogli da ga povežemo sa drugim zločinima. Sa informacijama koje sam uspela da iskopam u pretekle dve godine imali bismo nešto, ali trebali bi nam meseci, čak i godine, i ne bismo imali nikakve

garancije. Ovo je jedini način, vaše visočanstvo, da ga zaustavimo jednom za svagda."

Klimnuvši glavom, princ je pogledao Riva. „Slažeš se?"

„Da."

„Malori?"

„To je dramatičnije i sigurno rizičnije nego što bi se ikome dopalo, ali da, vaše visočanstvo."

„Onda pretpostavljam da ćete se vas dvoje postarati za preostale detalje. Očekujem izveštaje na svaka četiri sata."

Prepoznavši znak da je sastanak završen, Malori se naklonio. Dok je Riv zamotavao dijagram, Hana se pripremala za naklon. „Hana, molim vas ostanite još trenutak."

„Da, vaše visočanstvo." Stajala je pored stola, ukočena i napeta, dok su ih dva čoveka ostavljala same. On sigurno zna za njena osećanja prema Bentu, pomislila je Hana. Za ovo kratko vreme koje je provela u Kordini, otkrila je da je Armand i inteligentan i pronicljiv. Nije prosto vladao sa trona, već i za kancelarijskim stolom i u upravnim odborima. To što je njegova zemlja živela u miru i prosperitetu, bilo je uveliko zbog toga što je on znao kako da vlada, kako da donosi odluke i kako da ostane objektivan.

Da, on sigurno zna, ponovo je pomislila. I neće to odobriti. Ona je Evropljanka. Ona je aristokratkinja. Ali po opredeljenju i profesiji bila je špijun.

„Neprijatno vam je", počeo je. „Sedite, molim vas."

U tišini je sela i čekala.

Izgledala je kao golubica, pomislio je. Mala siva golubica koja je očekivala i prihvatila činjenicu da će je uskoro sažvakati lisica. Proučavajući je, bilo mu je teško da poveruje da će upravo ona okončati nemir koji je proganjao njegovu porodicu više od jedne decenije.

„Riv ima poverenja u vas."

„Kunem se da ono nije neosnovano, vaše visočanstvo." Gotovo da se opustila. Ovo nije bilo zbog Beneta, nego zbog Deboka.

„Zašto ste pristali na ovaj zadatak?"

Izvila je obrvu jer je to delovalo kao jednostavno pitanje sa tako jednostavnim odgovorom. „To je zatraženo od mene."

„A imali ste pravo da odbijete?"

„Da, gospodine. U takvim stvarima agent uvek ima izbor." Princ nije imao. Shvatao je razliku, ali joj ipak nije zavideo.

„Prihvatili ste zadatak zato što su to vaši nadređeni tražili."

„Da, i zato što ono što Debok radi ovde utiče i može nastaviti da utiče i na moju zemlju i ostatak Evrope. Terorista, ma kako izgledao, ipak je terorista. Engleska želi da Debokove ruke budu čvrsto vezane."

„Vaša prva briga je domovina."

„Uvek je bila."

Ponovo je klimnuo, znajući da to može doneti i radost i jad. „Da li ste odabrali svoju profesiju jer ste želeli avanturu?"

Sada se sasvim opustila i nasmejala. Cim je to učinila, Armand je shvatio šta je zarobilo njegovog sina. „Oprostite, gospodine, shvatam da reč špijun budi u ljudima razne glamurozne slike: pristaništa obavijena maglom, pariske uličice, niklovani revolveri i brzi automobili. Zapravo, to je često veoma zamoran posao. U protekle dve godine, za telefonima i računarima sam provela više vremena nego prosečna sekretarica."

„Ipak, ne poričete da on uključuje opasnost."

„Ne." Uzdahnula je. „Ne. Ali za svaki sat opasnosti, tu je godina fizikalisanja i priprema. Što se Deboka tiče - Riv, Malori i MBS napravili su ovaj plan korak po korak."

„Ipak, na kraju, bićete sami."

„To mi je posao. Dobra sam u njemu."

„U to ne sumnjam. U normalnim okolnostima, manje bih brinuo."

„Vaše visočanstvo, uveravam vas da je učinjeno sve što se može učiniti."

Bio je svestan da je to istina i da su mu, bar trenutno, ruke sasvim vezane. „A ako dođe do neke greške, kako ću utešiti mog sina?"

Preplela je svoje prste. „Znam, obećavam vam, šta god da se desi, Debok će biti kažnjen. Ako biste..."

„Više ne govorim o Deboku, već o vama i o Benetu." Podigao je ruku pre nego što je uspela ponovo da progovori. „Za mene je retka stvar da mogu da govorim samo kao otac. Molim vas da mi dozvolite taj luksuz sada, u ovoj prostoriji."

Udahnula je i pokušala da govori jasno. „Shvatam da je Benet ljut i uznemiren jer mu nisu saopšteni razlozi za moj dolazak. Verujem da

oseća izvesnu odgovornost prema meni jer sam ovde da bih zaštitila njegovu porodicu."

„On je zaljubljen u vas."

„Nije." Panika se opet vratila, zajedno sa stidom i očajničkom željom da to bude istina. „To jest, mislio je, ranije dok je verovao da sam... U jednom trenutku je počeo da oseća izvesnu privrženost, ali kada je saznao ko sam... šta sam, to se promenilo." Armand je spustio dlanove na rukohvate svoje stolice. Njegova kancelarija se svetlucala pod svetlošću lampe. „Draga moja, da li su vam vaša osećanja prema njemu išta jasnija?" Podigla je pogled. Tamne oči koje su je gledale bile su ljubaznije nego što su bile ranije. Da, mogao je da bude čvrst. Ali sada je mogla videti zašto su ga njegova porodica i njegova zemlja voleli i verovali mu. „U poverenju, gospodine?"

„Naravno."

„Volim ga više nego što sam volela išta ili ikoga. Ako bih mogla da promenim stvari, ako bih mogla da se vratim kroz vreme i budem ono što je on mislio da sam, i samo to, kunem se da bih to uradila." Nije bilo suza. Prolila ih je jednom i zaklela se da to više neće činiti. Umesto toga, pogledala je svoje šake. „Naravno, ne mogu."

„Ne, ne možemo promeniti ono što smo. Kada volimo, i volimo svim srcem, možemo prihvatiti mnogo toga. Benetovo srce je veoma darežljivo."

„Znam. Obećavam vam da ga više neću povrediti."

Njegove usne su se izvile. Bila je tako mlada, tako kuražna. „To me ne plaši. Kada ovo bude gotovo, molim vas da ostanete u Kordini još nekoliko dana."

„Vaše visočanstvo, mislim da bi bilo najbolje da se odmah vratim u Englesku."

„Mi želimo da ostanete", rekao je ponovo i više nije govorio kao otac. Tada je ustao i pružio ruku. „Možda želite da se odmorite pre večere."

Ostavši bez izbora, Hana je ustala i naklonila se. „Hvala vam, vaše visočanstvo."

Večera je bila dugačka i formalna. Hana je predstavljena državnom ministru i njegovoj supruzi, kao i nemačkom poslovnom čoveku zainteresovanom za špediciju i za ostarelu Francuskinju koja je bila

u nekakvoj bleđoj vezi sa Bisetovima, a u Kordini provodila odmor. Francuskinja je govorila hrapavim frfljanjem, pa se Hana neprekidno naprezala da čuje dovoljno kako bi mogla učtivo da joj odgovori. Nemać je govorio u kratkim, glasnim praskovima i očigledno je bio oduševljen što je pozvan u kraljevsku palatu. Hana je bila zahvalna što je sedeo na suprotnoj strani stola, pa je mogla da izbegne direktan razgovor sa njim.

Benet uopšte nije bio tu. Sastanak odbora muzeja koji se odužio završio se taman pre večere Jahačkog udruženja. Hana se podsećala da su se Klodu pridružila još dva čuvara koji će nervirati Beneta i štititi ga tokom večeri.

Pošto je Francuskinja još jednom zaštitala na njeno uvo, Hana je o Benetu mogla da razmišlja samo kao o srećkoviću.

Naspram nje, Iv je ispijala mineralnu vodu i naizgled s pažnjom slušala dok ju je Nemać uveseljavao pričama o svom poslu. Tek kada se okrenula da podigne kašičicu za desert, njene oči su pogledale Hanine dovoljno dugo da odaju njeno pravo raspoloženje. Odgovarajući na pitanje tihim, učtivim glasom, prevrnula je jednom očima, brzo, i tim gestom rekla sve. Onda se ponovo nasmešila Nemcu i učinila da se on oseća fascinantno.

Hana je morala da podigne čašu kako bi sakrila osmeh. I kraljevske ličnosti su ipak bile ljudi. Ne isti, ne obični, ali ljudi. Dete koje je Iv nosila jednog dana bi moglo vladati, ali i on će se isto smeјati i plakati, osećati i sanјariti.

Eto, ona je volela princa. Hana je podigla svoju kašiku i počela da se igra sa elegantnom kombinacijom čokolade i krema pred sobom. Poklonila je svoje srce čoveku koji je bio drugi u liniji nasledstva jednog od malo preostalih prestola u Evropi. Za nekoliko dana, verovatno će dati i svoj život za njega.

Jer to je bila prava istina, razmišljala je dok je žena pored nje nastavila da melje. To je možda počelo kao dužnost, prema svojoj zemlji i organizaciji koju je odabrala, ali kada sve bude gotovo, ono što bude učinila biće za Beneta.

Nikada neće moći da mu kaže, kao što nije mogla mnogo više da kaže ni njegovom ocu ranije te večeri. Ako bi svom nadređenom priznala šta je osećala, čak i nakon sveg planiranja, nakon sveg izgubljenog vremena, lako bi je mogli izvući iz akcije.

Zato ništa neće reći, ali će osećati. A sa onim što je osećala, postaraće se da vidi Debokov kraj, ako poživi... A onda, Hana je priznala, moći će da bira između kapetanskog mesta i povlačenja. Terenski rad tada neće dolaziti u obzir. Nije verovala da bi ikada ponovo mogla igrati ulogu mirne, skromne leđi Hane. Ne sada kada je volela princa i kada je on voleo nju.

Bila je skoro ponoć pre nego što je uspela učtivo da se izvuče. Hana je vagala između tople kupke i brzog obeznanjivanja u krevetu dok je ulazila u svoju sobu. Iv je insistirala na tome da se sledećeg dana vrati u Centar, pa neće imati izbora osim da pođe s njom. Da li će poruka stići sledećeg dana, ili će Debok čekati poslednji čas?

Stigla je do sredine sobe kada su znaci upozorenja počeli da bubnjaju u dnu njenog vrata. U sobi nije bilo nikoga. Brzo osvrtnje pokazalo joj je da ništa nije pomerano. Ali...

Hana je oprezno zakoračila unazad i otvorila fioku noćnog stočića. Izvadila je svoje oružje. Svetlo je bilo slabo i nalazilo se iza nje dok je polazila ka susednoj sobi. Vrata su bila blago odškrinuta, ali tako je mogla da ih ostavi i sobarica. Stopala su joj bila nečujna na tepihu dok im je prilazila. Jednom rukom je gurnula vrata tako da se otvore polako i bez zvuka.

U susednoj sobi nije bilo ničega - ničeg osim urednog dnevnog boravka koji je mirisao na prelepe vlažne gardenije u vazi.

Znači, to je bila sobarica, pomislila je i polako se opuštala. Donela je sveže cveće u dnevnu sobu i...

Tada je čula zvuk jednog materijala kako se tare o drugi, i ponovo se napregnula. Cvrsto držeći pištolj u ruci, naslonila se na zid i skliznula u sobu.

Mali divan bio je okrenut od vrata, pa ga nije videla sve dok nije sasvim ušla. Benet je ležao opružen na njemu, kravate razvezane i oklembešene, izuvenih cipela i lica zagnjurenog u plavi plišani jastuk.

Hana je opsovala, ali tiho, spuštajući pištolj. Izgledao je iscrpljeno i sasvim kao kod kuće, pomislila je dok je izvijala obrvu. Njen prvi instinkt bio je da zatisne pokrivač oko njega, ali u njoj je još uvek bilo dovoljno pristojne leđi Hane da bi znala da ne priliči Benetu od Kordine da ga pronađu kako drema u njenom dnevnom boravku. Sagnula se ka njemu, a onda se setila pištolja u svojoj ruci.

Gotovo radoznalo, obrnula ga je u ruci. Izgledao je kao igračka, ali se već pokazao smrtonosnim. Deo njenog posla, pomislila je. Deo njenog života. Ipak, znala je da je to deo koji Benet ne bi mogao da proguta. Vratila se u svoju spavaću sobu i ostavila ga na sigurno. Morala je da ga probudi i isprati, ali nije pri ruci morala da ima fizički podsetnik na njihove razlike.

Vratila se kod njega, klekla pored divana i spustila ruku na njegovo rame. „Benete.” Nežno ga je prodrmala, ali je kao odgovor dobila samo mumlanje. Usne su joj se izvile. Morala je da se odupre nagonu da razbašuri kosu koja je padala preko njegovog čela. U snu, energija, razdraganost i narav bili su na odmoru. Izgledao je kao da bi bio savršeno zadovoljan da danima ostane ugnežden tu, delom na maloj sofi, a delom van nje. Hana se sagnula još bliže i povišivši glas, gurnula ga kratko i oštro. „Benete, probudi se.”

Otvorio je oči dopola, ali Hana je primetila da su se brzo usredsredile. Pruživši ruku, zgrabio je njeno uvo. „Zar nemaš nimalo poštovanja prema pokojniku?”

„O!” Zgrabila je njegov zglob da se odbrani, ali već je bila nekoliko centimetara bliže. „Ako želiš poštovanje, pozvaću par sluga i reći im da te iznesu i izlože na odar. U međuvremenu, pusti ili ću morati da ti pokažem koliko je lako onesvestiti čoveka pritiskom na određene živce.”

„Hana, moraš naučiti da ne budeš toliko bleskasta i romantična.” „To mi je u krvi.” Sela je na svoje pete i protrljala uvo.

„Benete, zašto spavaš na mom divanu umesto u svom krevetu?”

„Ne znam ko je smislio ovu stvar. Da je duži samo tridesetak centimetara i čoveku bi bilo udobno.” Pridigao se malo, pa su mu stopala visila preko naslona za ruke.

„Želeo sam da razgovaram s tobom.” Obema šakama protrljao je lice. „Kada sam ušao, video sam da još uvek imamo goste. Kukavički sam se iskrao i popeo zadnjim stepenicama.”

„Shvatam. A madam Bolije je tako lepo govorila o tebi.” „Madam Bolije ne govori, ona sikće.”

„Znam. Sedela sam pored nje na večeri.”

„Bolje ti nego ja.”

„Baš galantno.”

„Želiš galantno?“ Jednim zamahom podigao ju je s poda i opružio preko sebe. Obuhvatio je njen vrat svojom rukom i privukao je uz sebe dok su njegove usne brzo i potpuno obuhvatale njene.

„Kakve to veze ima sa galatnim?“, uspela je da izgovori nakon kraćeg vremena.

Nasmešio se i prešao prstom niz njen nos. „Sve druge žene koje poznajem bile su impresionirane time.“

Hana se odmakla još par centimetara. Smešeći se, povukla je prstom niz njegovo grlo, a zatim ponovo naviše. „E sad, što se tiče onih živaca.“

Uhvatio je jedan zglob, a zatim drugi. „U redu, sutra ću da potražim baru preko koje bih za tebe mogao da prostrem svoj ogrtač.“

„To je baš bezbedno obećanje kad kiša nije padala danima.“ Počela je da se pomera, ali on ju je ponovo primakao sebi.

„Ostani. Nisam te video ceo dan.“ Njegove usne su bile tople i primamljive na njenom obrazu. „Znaš li, Hana, da čovek mora da te uzme u naručje, da prisloni usne uz tvoju kožu da bi uhvatio tvoj miris. Da li to radiš namerno? “

Nije stavljala parfem. Sve to da ne bi za sobom ostavljala tragove. „Rekao si da...“ Premestio je usne do njenog uva. „Hteo si da razgovaraš sa mnom.“

„Lagao sam.“ Njegovi zubi su se nežno sklopili na resici njenog uva. „Želeo sam da vodim ljubav s tobom. Zapravo, prošao sam pravi pakao pokušavajući da izbacim iz glave razmišljanja o tome tokom dugog i frustrirajućeg sastanka odbora i bučne večere.“ Povukao je nadole rajsferšlus na leđima njene haljine. „Morao sam da održim govor.“ Pronašao je svilu, tananu, krhku svilu, ispod platna. „Bilo je teško ne brbljati gluposti kada sam stalno zamišljao sebe ovde, sa tobom.“

„Ne bih želela da te ometam u zvaničnim dužnostima.“ Zatvorenih očiju, prislonila je usne na njegov vrat i dopustila sebi da uživa u nežnom milovanju njegovih ruku.

„Ali radiš to, *mon amie*. Sedeo sam i slušao ufrkanje i pufkanje deset uštogljenih ljudi koje više zanimaju slike nego ljudi i zamišljao tebe kako sediš tamo, ruku uredno sklopljenih i ozbiljnih očiju. A na sebi nisi imala ništa osim svoje kose.“

Svukla mu je kravatu, ali je zastala kod trećeg dugmeta njegove košulje. „U sali za sastanke?”

„U sali za sastanke.” Da li će ikada prestati da ga fasciniraju taj suvi, ozbiljni ton i te tamne oči? „Sad shvataš zašto sam se s teškoćama koncentrisao.” Nije joj rekao ni da se borio sa neočekivanim napadima straha dok ju je zamišljao sa Debokom, njemu na milost i nemilost, bespomoćnu, samu. Bila je to slika koju nije mogao da utopi u nebrojenim šoljama kafe i čašama vina. „Zato sam došao ovamo da te sačekam.”

„I zaspao.”

„Nadao sam se da ćeš uvideti tu ironiju i preokrenuti kraj bajke. Da ćeš probuditi usnulog princa poljupcem. A umesto toga dobio sam gurkanje.”

Uokvirivši njegovo lice rukama, povukla je njegovu glavu naviše. „Hajde onda da ti se iskupim.”

Dodirnula je svojim usnama njegove, samo ih okrznula, pa se povukla, zadirkivala, pa ponovo dodirivala. Osećala je kako mu se prsti stežu na njenim leđima dok se poigravala njegovim usnama. Njen jezik je šarao, njeni zubi grickali dok vreline nije izazvala varnicu. Nije se usprotivila kada je jače privukao njenu glavu, kada su se njegove usne gladno sklopile preko njenih. Ako je on žudeo za njom tokom dana, njegova želja nije bila nimalo jača od njene. Noćne sate će provesti zajedno.

Raskopčala je i rasklopila njegovu košulju. Njena haljina je skliznula, otkrivajući svetlucanje čipke boje meda. Benetovi prsti su igrali po njoj dok je upijao sve suprotnosti i slasti koji su činili njegovu Hanu. Izvukao je šnale iz njene kose i ona je potekla preko njenih i njegovih ramena. Miris njene kose je bio jednako lagan i neuhvatljiv kao i miris njene kože. Magija koju je posedovala bila je urođena, nije poticala iz bočica i kotlova.

Sveža, stvarna, njegova. Opijen njom, cimnuo je haljinu niz njeno telo i pustio je da padne na ćilim.

A onda su njegovi prsti skliznuli preko stileta pričvršćenog za njenu butinu. Ona se ukočila, prisativši se oružja onog trena kada ga je on otkrio. Strast se stišala tako brzo da je zadrhtala. Kada se odmakla, nije je zaustavio.

„Benete, izvini.“ Zaboravila je da nije smelo biti izvinjenja niti kajanja. Uspravio se, očiju prikovanih za njene, praznog pogleda i ravnodušan. Pošto nije imala šta da kaže, pošto nije mogla da ukloni zid između njih, ćutala je.

Kosa joj je bila pobuna talasa boje meda koji su se slivali preko njenih ramena i svile u istoj toj boji. Njene oči, tamne, duboke zelene boje, bile su sada ozbiljne dok je čekala da on progovori. Ili da ode.

Boreći se sa prvim komešanjem gneva, prešao je pogledom preko nje, preko mlečnobeke kože, vitkih oblina, delikatne svile. Bila je ono za šta je ubedila sebe da nije - prelepa, zavidljujuća, poželjna. Na dugoj vitkoj butini, pričvršćen tankom, čvrstom kožom, nalazio se nož povezivan sa mračnim ulicama i zadimljenim barovima. Ne rekavši ništa, Benet je krenuo rukom da ga dohvati. Automatski ga je uhvatila za zglob.

„Benete...”

„Tišina.“ Glas mu je bio bezizražajan i hladan kao i njegove oči. Hana je opustila prste. Polako, izvukao je oružje iz njegovih korica. Bio je topao od njene kože, dovoljno mali da stane na dlan njegove ruke - sve dok nije pritisnuo dugme, a ubojito tanko sečivo nečujno iskliznulo. Svetlost lampe je zahvatila nož i on je zaiskrio srebrom.

Nosila ga je intimno, pomislio je. Poželeo je da je pita da li ga je ikada upotrebila, ali jedan deo njega znao je da je najbolje da to pitanje zasada zadrži za sebe. Gotovo nije imao težinu, ali na njegovom dlanu je ležao težak kao olovo.

„Zašto ti ovo treba u palati?”

Podigla je bretelu na rame, a onda protrljala kožu na mestu gde je postajala sve hladnija. „Očekujem poruku od Deboka. Ne mogu biti sigurna kada niti gde ću je dobiti. Pošto ću možda morati odmah da odgovorim na nju, najbolje je da budem spremna.”

„Kakvu poruku?”

„Mislim da bi trebalo da pitaš...”

„Pitam tebe.“ Njegov glas je nosio bič koji je koristio retko, ali vešto. „Kakvu poruku, Hana?”

Hana je privukla kolena uz grudi, obavila ruke oko njih i sve mu ispričala. Sada nije mogla da se protivi, podsetila se. On je već znao previše.

„Znači žrtvovaćemo deo istočnog krila. Kamuflaža." Obrtao je oštricu pod svetlošću. Znao je, bez sumnje, da bi mogao da ga zarije u Debokovo srce.

„Što verodostojnije bude izgledalo, to ćemo lakše ubediti Deboka. Neće se odvojiti od pet mili ona dolara dok ne bude siguran da je Kordina ostala bez naslednika."

„Ubio bi decu", mrmljao je Benet. „Čak i Aleksandrovo nerođeno dete. A sve zbog čega? Osvete, moći, novca?"

„Zbog svega toga. Želi da se osveti tvom ocu, njegova moć bi izrasla iz haosa, a novac bi usledio. Njegova pohlepa će ga srušiti ovaj put, Benete. Kunem se."

Zbog strasti u njenom glasu ponovo ju je pogledao. Oči su joj bile širom otvorene i suve, ali osećanja su kiptela iz njih. Da bi zaštitila njegovu porodicu, pomislio je dok je stezao ručku stiletta. Da bi zaštitila sebe. Jednako naglo kao što se zaljubio u nju, shvatio je celu istinu. Šta god ona radila, šta god koristila nije bilo bitno, sve dok je bila bezbedna.

Pritisnuo je dugme i vratio oštricu u njegovu dršku. On će se lično postarati za to. Nakon što je odložio nož, otkopčao je kaiš sa njene butine. Koža joj se ohladila, primetio je, mada je u sobi bilo toplo. U njemu se uključilo nešto što je ponovo prepoznao kao potrebu da štiti.

Nije se pomerila, nije progovorila i samo se jedva primetno trgla kada je ustao. Cekala je da je on odbaci, da je odbije, da je napusti.

Osetio je i njeno iznenađenje i njenu sumnjičavost dok je oko nje obavijao svoje ruke. „Trebalo bi da imaš više poverenja u mene, Hana", rekao je tiho.

Kada se opustila pored njega, kada je spustila svoju glavu na njegovo rame, odneo ju je u krevet.

Poglavlje 12

Paket je bio isporučen na najobičniji mogući način. Stigao je preko Dartmut špedicije, jednog od Debokovih manje profitabilnih, ali najkorisnijih preduzeća. Na njemu je kao adresa pošiljaoca bila navedena Hanina tetka u Engleskoj i imao je oznaku LOMLJIVO.

Jedinu teškoću predstavljala je činjenica da je Iv bila prisutna kada je isporučen.

„O, kako je to zabavno!" Iv se motala oko paketa. „To je poklon za Božić, zar ne? Zašto ga ne otvoriš?"

„Nije Božić", rekla je Hana blago i spustila paket na policu u svom ormaru. Predaće ga Rivu prvom prilikom.

„Hana, kako možeš da budeš tako opuštena?" Sa živcima koji su titrali ispod površine, Iv je njuškala po sobi. „Zar nikada u ovo doba nisi gledala ispod kreveta i po ormarima tražeći poklone?"

„Ne." Hana se nasmešila i vratila se raspoređivanju cveća koje joj je Iv donela. „Nikada nisam želela da pokvarim božićno jutro."

„To ga ne kvari, samo povećava uzbuđenje." Iv je ponovo bacila pogled ka ormaru. „A da samo provirimo?"

„Ni slučajno, mada ti mogu reći da paket sigurno sadrži brdo domaćih kolačića - tvrdih kao kamen. Tetka Onorija je sve samo ne nepredvidljiva."

„Ovo i ne liči na Božić." Neraspoložena, Iv je odšetala do prozora. Spustila je jednu ruku zaštitnički preko svog nabreklog stomaka, a drugom nervozno čačkala zavesu. „Balsku dvoranu ribaju i glancaju za praznik, drvo je već ukrašeno. Kad prođem pored kuhinje, osećaju se najdivniji mirisi, ali ovo prosto ne deluje kao Božić."

„Da li ti nedostaje kuća, Iv?"

„Kuća?" Zbunjena na trenutak, okrenula se, a onda nasmešila. „A, ne. Aleks i Marisa su ovde. Nadam se da će moja sestra uspeti da se izvuče iz svoje umetničke galerije na nedelju ili dve, ali Amerika mi baš i ne nedostaje. Stvar je u tome što svi pokušavaju da me čuvaju i štite skrivajući stvari od mene." Uzdahnuvši, otišla je do Hanine komode i igrala se malom emajliranom kutijom kojoj se i Benet divio. „Znam koliko je Aleks napet i zabrinut, ma koliko se pretvarao da je sve u redu. Čak i kada razgovaram sa Benetom, čini se da su njegove misli samo delimično sa mnom. To mora da se

zaustavi, Hana. Ne mogu podneti da gledam ljude koje volim ovako rastrzane."

I ona će je čuvati i štititi tako što će kriti stvari, ali to je bila jedina uteha koju je Hana mogla joj pružiti. „U pitanju je taj Debok, zar ne?"

Iv je spustila kutijicu. „Kako jedan čovek može da nosi toliko mržnje? Kako jedan čovek može da izazove toliko bola? Premda i nakon ovoliko godina ne mogu to da shvatim, znam da neće biti zadovoljan dok nas ne uništi."

„Većina nas nikako ne može da razume pravo zlo", počela je Hana, mada je ona mogla i jeste ga razumela. „ Ali mislim da ga samo hranimo kada mu dozvoljavamo da utiče na naše živote." „U pravu si, naravno." Iv je ispružila obe ruke. „Znaš li koliko sam zahvalna što si ovde? Plašim se da bih bez tebe sve vreme bila neraspoložena i natmurena. Bri dolazi kasnije i dovodi svu decu. Preostalo je još da se pozabavimo cvećarima i muzičarima." Stegla je Hanine ruke duboko udahnuvši. „Mrzim osećaj bespomoćnosti. Volela bih da mogu da odem i pljunem Deboka u oko, ali ako je sve što mogu olakšavanje ovdašnjih poslova, onda ću morati da se zadovoljim time."

Hana se zaklela da će, prvom prilikom, pljunuti Deboka umesto nje. „Zašto me ne odvedeš do balske dvorane i pokažeš mi šta se radi? Volela bih da pomognem." Želela je da pomogne - a želela je i da odvoji Iv od paketa koji je stajao na polici u ormaru.

„U redu, ali hoću da prvo pođeš sa mnom u moju sobu. Imam poklon za tebe."

„Pokloni su za Božić", Hana ju je podsetila dok su prilazile vratima.

„Ovaj ne može da čeka." Morala je da skrene misli sa podvodnih struja koje su ih sve pritiskale. Doktor Franko ju je već upozorio da bi napetost mogla da utiče na dete. „Trudnim princezama mora se udovoljavati."

„Baš lukavo od tebe što to koristiš u svoju korist kada ti odgovara." Popele su se uz kratko stepenište i prešle u sledeće krilo. „Rekla si da će Gabrijela uskoro stići. Da li cela porodica dolazi danas?"

„U punom broju, danas po podne."

Hana se malo opustila. Biće lakše predati paket Rivu i nastaviti plan. „Da li je Benet odneo svoje blago u riznicu?"

„Blago? O, njegov jo-jo." Uz prvi opušteni smeh tog dana, Iv je ušla u svoju spavaću sobu. „Obožava to dete, znaš. Nikada nisam videla nikoga ko je tako dobar sa decom kao Benet. Ulaže izuzetno mnogo vremena u pomoć za hendikepiranu decu iako ga to lišava slobodnog vremena koje bi proveo sa svojim konjima." Prešla je u garderobu dok je govorila. „Pretpostavljam da je još jedan razlog što sam neraspoložena to što znam da bi Benet sada trebalo da je na sedmom nebu, a on izgleda kao da ne sklapa oči."

„Na sedmom nebu?"

„Trebalo mu je šest meseci i brdo frustracije da dobije odobrenje za dečje krilo u muzeju. Najzad je to progurao na sinoćnjem sastanku odbora, ali ne bez mnogo truda i ubeđivanja. Nije ti to pomenuo?"

„Ne", rekla je polako. „Ne, nije mi pomenuo."

„To je već par godina njegov omiljeni projekat. Trebali su mu meseci da pronađe pravog arhitektu koji bi uklopio praktično sa suštinom onoga što je Benet želeo da uradi. A onda, pošto odbor nije hteo da da ni pare, morao je da napravi planove na sopstveni račun. Divni su." Iv se vratila u sobu noseći dugačku kutiju. „Trebalo bi da mu tražiš da ti ih pokaže. Želi da prostor bude otvoren, sa mnogo prozora kako se deca ne bi osećala zatvorenom. Odbor je gundao kada je pričao o skulpturama koje bi deca mogla da dodiruju i ilustracijama iz dečjih knjiga umesto slika Rubensa, Renoara i Rodena zaštićenih staklom."

„Nisam znala da je toliko... angažovan."

„Šta god radio, Benet se tome potpuno posvećuje. Njegova zamisao je da deci predstavi umetnost kroz medije koje mogu da razumeju i u kojima mogu da uživaju. Postoji i odeljak rezervisan za slike i skulpture koje su deca sama napravila."

Iv je spustila kutiju na krevet i nasmešila se. „Iznenadena sam što ti nije pričao o tome. Obično niko nije pošteđen. Planirao je to dve godine, a šest meseci se borio da projekat krene sa mrtve tačke."

„Zvuči divno." Osećala je kako joj se srce uvija i širi i ispunjava sa još više ljubavi. „Covek bi mogao pomisliti da njega zanimaju samo konji i naredna zabava."

„On uživa u takvoj slici o njemu, ali u Benetu ima i više od toga. Mislila sam da ste se vas dvoje prilično zbližili."

„Benet je veoma ljubazan."

„Hana, nemoj me razočarati." Pomalo umorna, Iv je sela na ivicu kreveta. „Gleda te kada izlaziš iz prostorije i čeka da uđeš u nju."

„Zaista?"

„Da." Sada se iskezila. „Zaista. Uz svu zebnju i stres protekle nedelje, bar sam imala zadovoljstvo da posmatram kako se Benet zaljubljuje. I tebi je stalo do njega, zar ne?"

„Da." Sve je skoro gotovo. Neke varke više nisu bile neophodne. „Nikada nisam upoznala nikog poput njega."

„I nema nikoga poput njega."

„Iv, ne bih želela da pomisliš, ili da se ponadaš nečemu što se neće desiti."

„Imam pravo da mislim šta hoću i nadam se čemu hoću." Spustila je ruku na kutiju pored sebe i potapkala poklopac. „Ali zasad, otvori poklon."

„Da li je to kraljevsko naređenje ili molba?"

„Odaberi ono što će te naterati da ga otvoriš. Molim te, umirem od želje da vidim hoće li ti se dopasti."

„Pa, otvaranje poklona pre Božića je protiv mojih principa, ali... "

Popustivši, Hana je podigla poklopac. Sklonila je slojeve tananog papira, a onda se zabezeknuto ukočila.

Svetlucala je kao dragulj i iskrila kao vatra. Haljina je imala bogatu, zavodljivu zelenu boju smaragda, sa hiljadama sitnih perli koje su hvatale popodneвно sunce.

„Izvadi je", insistirala je Iv, a onda, previše nestrpljiva da bi sačekala Hanu, sama je izvukla haljinu iz kutije.

Svila se zanjihala, prošaputala i smirila se. Haljina je imala ravan kroj, sa širokom trakom oko vrata na kojoj su se presijavale perle. Ruke su bile gole duboko preko ramena, kao i leđa, a ispod njih se materijal ponovo spajao i u dugom slapu padao na pod. Bila je to haljina napravljena da bi sijala pod iusterima i blistala na mesečini.

„Reci da ti se dopada. Mesec dana sam izluđivala krojačicu." „Prelepa je." Hana je oprezno pružila ruku. Haljina je zadrhtala od života na najlakši dodir. „Iv, to je najlepša stvar koju sam ikada videla. Ne znam šta da kažem."

„Reci da ćeš je nositi na božićnom balu." Oduševljena sobom, Iv je okrenula Hanu ka ogledalu i namestila haljinu ispred nje. „Pogledaj šta ti radi s očima! Znala sam." Smejući se, gurnula je haljinu u

Hanine ruke da bi se odmakla i osmotrila je. „Da, bila sam sigurna u to. Sa tom tvojom kožom... O, da", rekla je dok je prstom tapkala po svojim usnama. „Benet će samo da te pogleda i počće da brblja kao idiot. Jedva čekam da to vidim."

„Mislim da ne bi trebalo... "

„Naravno da bi trebalo, a i hoćeš jer ja ne prihvatam ne kao odgovor." Zakoračila je ka njoj, zaškiljila očima i izvukla jednu loknu Hanine kose. „I moja frizerka će da te se dočepa."

„To zvuči pomalo zloslutno." Ma koliko to želela, nije mogla da se prepusti. Obična i skromna leđi Hana Rotčajld ne bi imala petlju da obuče takvu haljinu. „Iv, divna je, ti si divna, ali mislim da ja nisam stvorena za ovakvu haljinu."

„Ja nikada ne grešim." Iv je odbila da sluša njeno negodovanje nehajno odmahnuvši rukom. Možda je bila princeza samo dve godine, ali uvek je bila uporna. „Previše vremena sam provela u pozorištu da ne bih znala šta nekome stoji, a šta ne. Veruj mi. A ako je to previše, učini to kao uslugu drugarici."

One *jesu* postale drugarice, ma kakvi bili početni razlozi ili konačni cilj. Kakva bi šteta mogla nastati ako bi prihvatila?

Sasvim je moguće da za vreme bala uopšte neće biti u Kordini. „Osećam se kao Pepeljuga", prošaputala je i poželega da zaista može da bude ona.

„Dobro je. I ne zaboravi da sat ne mora svaki put da otkuca dvanaest."

Ali jeste. Hana se prisetila Ivinih reči dok su ona i Riv nečujno išli kroz palatu. Igra je skoro prošla, a prošlo je i njeno vreme.

Paket je sadržao eksploziv koji je tražila i šifrovanu poruku. Trebalo je da krene te noći i nađe se sa Debokovim agentom na dokovima u jedan posle ponoći. Tada će biti isplaćena.

„Ovo mora da upali", mrmljala je Hana dok je pažljivo postavljala prvo punjenje. Opremu koju je sada koristila odobrio je MBS. Paket koji je dobila već je bio ispraćen. Debok će uskoro izgubiti Atinu i mnogo više.

„Gledano spolja, izgledaće kao da vatra nekontrolisano gori", rekao je Riv, radeći brzo i stručno kao i ona. „Eksplozije su napravljene više radi buke nego radi snage. Izbićemo nekoliko prozora i prirediti

đavolsku predstavu, a Malori i njegovi ljudi će ostati ovde da je priguše ako bude potrebe."

„Da li je princ sada sa njima?"

„Da, Armand obaveštava ostatak porodice. Malori se protivi, ali mislim da si ti u pravu. Neće škoditi da svi znaju šta se sada dešava, a i umanjicemo im zebnju." Mislio je na Gabrijelu. Nakon ove noći, možda će i njene noćne more prestati.

„Nisam mogla podneti pomisao da će eksplozija probuditi Iv i da će ona pomisliti da je to Debokovo delo. A Benet? On je bezbedan u porodičnom krilu?"

„Benet je bezbedan", rekao je i ostao na tome. „Daću ti deset minuta. To je dovoljno da odeš sa imanja. Dok je obezbeđen, pa ako se tamo nešto desi, mi ćemo te pokriti. Ja ću biti na brodu s kog se nadgleda Debokova jahta. Krenućemo čim nam daš znak. Hana, znam da je rizično da budeš ozvučena. Ako te pretresu... "

„Ako me budu pretresali, ja ću se pozabaviti time." Mikrofon u obliku složenog priveska koji je ležao nekoliko centimetara ispod žile kucavice na Haninom vratu bio je remek-delo MBS-a.

„Ako nas provali, brzo će delati."

„Ja ću delati brže." Spustila je svoju ruku na njegovu kada je ponovo zaustio. „Rive, i ja imam ulog u ovome. Ne želim da umrem."

Na trenutak ju je pogledao kao ženu. „Bije me glas da svoje partnere održavam u životu."

Bila je zahvalna što ju je naterao da se nasmeši. „Računam na to. Ali ako nešto krene naopako, hoćeš li preneti Benetu moju poruku?"

„Naravno."

„Reci mu..." Oklevala je, nenaviknuta da ikome poverava svoja osećanja. Sat je otkucao ponoć i ona se pomolila da magija ne prestane. „Reci mu da sam ga volela... da su ga obe moje ličnosti volele. I da nema kajanja."

Izašla je na glavni ulaz i polako se odvezla do kapije. Za nekoliko minuta, čuvari koji nisu obavešteni o varci, reagovali će baš onako kako se od njih očekuje. Svako ko posmatra palatu videće zaprepašćenje i dejstva. Zasad, prošla je kroz kapiju nakon najkraće moguće provere.

Motrla je na svoj sat dok je vozila, slušajući kako minuti prolaze i razmišljajući o Benetu. On će sada biti bezbedan. Šta god da se desi

te noći, on i njegova porodica biće bezbedni. Ako joj Debok plati, biće uhapšen zbog zavere. Ako je ubije, biće uhapšen zbog ubistva agenta MBS-a. Cilj opravdava sredstvo.

Hana je zaustavila automobil, sačekala i čula eksploziju. Malori je obećao glasno i to je i pružio. Otvorila je vrata i na trenutak stala pored kola. Palata je bila prigušenobela mrlja naspram noćnog neba, ali istočno krilo je bilo osvetljeno kao usred bela dana. Vatra je odatle izgledala impresivno, a znajući da nijedan Debokov čovek neće moći da priđe nimalo bliže, bila je zadovoljna. U roku od dvadeset minuta neko od Malorijevih ljudi će poturiti vest da je cela kraljevska porodica, osim Armanda, izginula u eksploziji.

Kada je stigla, dokovi su bili prazni. Glas o nevolji je već stigao do njih. Hana je parkirala automobil u senci, a onda ga napustila i izašla na svetlost. Bila je odlična meta.

Brod usidren kraj obale delovao je kao mala, jeftina jahta za odmor. Nekoliko puta tokom dana, tamnokosa žena se pojavljivala na palubi i sunčala se ili čitala. S vremena na vreme, pridružio bi joj se čovek golih grudi, mlad, preplanuo. Ispijali su vino, mazili se, spavali. Stražari sa jahte *Invincible* su ih posmatrali, a onda se kladili da li će dvoje ljubavnika voditi ljubav pod suncem. Razočaraće se.

Ispod palube, MBS je imao sve: od televizijskih monitora, do bacača granata. Osam muškaraca i tri žene nagurali su se u izdubljenu kabinu i čekali.

Benet je bio zatvoren u kabini maltene od svitanja. Prva tri sata gutao je samo kafu i nestrpljenje. Posmatrao je monitor dok mu se oči nisu zamutile. U fokusu kamere velikog dometa Debok se nije pojavio nijednom. Želeo je da ga vidi. Tako mu svega, želeo je da mu gleda oči dok se zamka bude zatvarala. Ali još više, daleko više, želeo je da preko predajnika čuje da je sve gotovo i da je Hana bezbedna.

„Makgi se ukrcava.“ Covek sa slušalicama je progovorio i nastavio da puši. Nekoliko sekundi kasnije, Riv je skliznuo u već nakrcanu kabinu. Bio je odeven u crno od glave do pete. Čak su mu i lice i šake bili premazani bojom. Skinuo je svoju mornarsku kapu i bacio je.

„Prva faza je gotova.“ Klimnuo je Benetu. „Izvan kapija izgleda kao da je istočno krilo uništeno. MBS je teatralan.“

„Porodica?" Benet je pitao vraćajući pogled na monitor.

„Bezbedna."

Dohvatio je gorku, hladnu kafu pored sebe. „Hana?"

„Trebalo bi da uskoro stignu vesti. Naši najbolji ljudi su na dokovima kao podrška."

Benet ga je prostrelio pogledom i nastavio da ga gleda. On je želeo da bude na dokovima, što je moguće bliže. Što se toga ticalo, naleteo je na kameni zid koji su činili njegov otac, Riv i Malori, i morao je da se preda. Ukoliko bi bio primećen, cela operacija bi bila dovedena u opasnost.

Sada je samo Hana, pomislio je, samo Hana rizikovala sve. „Debok ceo dan nije viđen."

„Tamo je on." Riv je pripalio cigaretu i pripremio se za čekanje. „Večeras sigurno nije želeo da bude predaleko."

„Kontakt." Agent na levoj strani kabine podigao je ruku do slušalica. „Uspostavila je kontakt."

Povetarac koji je duvao sa vode bio je svež, a noć je bila vedra. Hana je u čoveku koji joj je prišao prepoznala čoveka koji je došao u mali zadimljeni bar. Došao je sam i praznih ruku.

„*Mademoiselle.*"

„Moj deo nagodbeje ispunjen, *monsieur*. Imate li kompenzaciju?"
„Veče je lepo za malu plovidbu."

Jahta. Osetila je strujanje sačinjeno i od nelagodnosti i od uzbuđenja. „Razumete da više nisam u situaciji da se vratim u Kordinu?"

„To je jasno." Pokazao je ka motornom čamcu. „Pobrinućemo se za vaše potrebe."

Kao i ranije, imala je izbor. Mogla je sada da izvuče oružje i savlada ga. Ako ih posluži sreća, on će sopstvenu slobodu trampiti za Debokovu. Međutim, nije mogla da rizikuje Benetovu bezbednost igrajući na sreću. Bez reči, prešla je u čamac i sela.

Sada je njen život bio u njenim rukama, pomislila je Hana i sklopila ih. Ma kako se noć završila, Debok će biti uništen.

Njen kontakt više nije progovorio, ali njegov pogled se premeštao preko tamne vode. Svi su sada čekali i posmatrali. Pošto je noć bila vedra, Debokova jahta je štrčala na moru, bela i upadljiva. Mogla je

da vidi tri čoveka na palubi, Rikarda i još dvojicu. Rikardo joj je pomogao da pređe na jahtu.

„Ledi Hana, zadovoljstvo je videti te opet.“

U njegovim očima je bilo nečega, nečeg podsmešljivog i nadmenog. Tada je znala, sigurno kao da joj je držao nož pod grlom, da nije planirano da ona napusti *Invincible*. Kada je progovorila, glas joj je bio hladan i smiren i, nadala se, jasno primljen preko vode.

„Hvala ti, Rikardo. Nadam se da ovo neće trajati dugo. Moram priznati da se osećam nelagodno u kordinskim vodama.“
„Isplovićemo za sat.“

„Gde?“

„U ugodniji klimatskim vodama. Na radiju su izvestili o tragičnoj smrti nekoliko članova kraljevske porodice. Princ Armand žali u osami.“

„Naravno. Kordina je ostala bez svog srca i bez naslednika. *Monsieur Debok* je obavešten?“

„Čeka te u svojoj kabini.“ Rikardo je pružio ruku kao bi uzeo Haninu torbu.

„Da li se zaposleni uvek pretresaju, Rikardo?“

„Možemo i bez toga, ledi Hana, ako mi predaš sve svoje oružje.“ Izvukao je njen pištolj i ubacio ga u svoj džep. „I tvoj nož?“ Slegnuvši ramenima, Hana je zadigla suknju do butine. Gledala je kako Rikardov pogled tone i zastaje tamo dok je izvlačila nož. Pritisnula je dugme za izbacivanje. Sa obe njene strane čulo se škljocanje pištolja.

„Zadivljujuće oružje“, rekla je blago dok je podizala oštricu ka svetlosti. „Tiho, elegantno, praktično.“ Nasmešila se i uvukla oštricu. „I oružje koje bih teško upotrebila na čoveku koji samo što mi nije dao pet miliona američkih dolara.“ Spustila je nož na Rikardov dlan, znajući da je sada za odbranu imala samo svoju domišljatost. „Hoćemo li? Volim miris novca dok je još vruć.“ Uhvatio je njenu ruku svojom hirurškom šakom i sa popriličnim elanom, poveo je u Debokovu kabinu ispod palube.

„Ledi Hana.“ Kabina je bila osvetljena desetinom sveća. Ovaj put je iz zvučnika nežno sipila Betovenova sonata. Nosio je bordo sako i rubine. Boje krvi. Velika flaša šampanjca bila je ugneždena u srebrnoj kofi. „Kako ste brzi. Možeš ići, Rikardo.“

Hana je čula kako se vrata zatvaraju iza nje. Nisu morali da joj kažu da će Rikardo stajati s druge strane.

„Prijatna atmosfera“, rekla je. „Većina poslova ne obavlja se na svetlosti sveća.“

„Sada nema potrebe za formalnostima među nama, Hana.“ Smešio se dok je prilazio šampanjcu. „Vesti iz Kordine su pomalo histerične i tragične.“ Pampur je izleteo. Vino se zapenušalo do ivice flaše. „Smatrao sam da bi mala, ukusna proslava bila na mestu.“

„Retko odbijam šampanjac, *monsieur*, ali njegov ukus će biti daleko prijatniji kada budem imala novac u rukama.“

„Strpljenja, draga moja.“ Napunio je dve uzane čaše i pružio joj jednu. Lice mu je bilo mermerno bledo na prigušenom svetlu, oči gotovo crne i pune zadovoljstva. „Za dobro obavljen posao i bogatu, bogatu budućnost.“

Svojom čašom je dotakla njegovu, a onda otpila. „Izuzetna berba.“

„Shvatio sam da volite izvanredno i skupo.“

„Upravo tako. *Monsieur*, nadam se da se nećete uvrediti ako kažem da bih, mada cenim vino i fino osvetljenje, u njima više uživala nakon što završimo posao.“

„To je tako plaćenički.“ Prešao je prstima niz njen obraz. Izgledala je lepo na svetlosti sveća, pomislio je. S vremenom bi procvetala u njegovim rukama. Šteta što nije smeo da rizikuje i zadrži je kod sebe nekoliko meseci. Za nju je imao samo jedan sat. Ali za jedan sat je moglo mnogo da se postigne. „Oprostićete mi, ali moje raspoloženje je veoma opušteno. Poželeo sam da proslavim vaš uspeh, naš uspeh.“

Njegova ruka je lutala niz njen vrat, samo nekoliko centimetara od mikrofona. Uхватила ga je za zglob i nasmešila se. „Vi ste zadali raspoloženje, *monsieur*, tako što ste mi uzeli oružje. Da li više volite nemoćne žene?“

„Najviše volim pokorne žene.“ Podigao je ruku i zavukao svoje prste u njenu bujnu kosu. Hana se očeličila za poljubac. Mogla je da se opire, ali nije smela da pokaže gađenje. „Jaka si“, prošaputao je i približio svoja usta njenim. „I to mi se dopada. Kada te odvedem u krevet, pružićeš mi borbu.“

„Pružiću vam i više od toga, nakon što vidim novac “ Stegao je prste izazvavši bol dovoljno brzo da je glasno uzdahnula. Onda ih je

opustio uz smeh.

„Vrlo dobro, *mon amie cupide*. Videćeš svoj novac, a onda ćeš mi dati nešto zauzvrat." Kada joj je okrenuo leđa i pokazao skriveni sef, Hanaje obrisala usne nadlanicom.

„Već sam pružila uslugu za isplatu."

„Živote kraljevske porodice." Okretao je brojčanik dok je Hanino srce počinjalo da bubnja. „Pet miliona dolara da ubiješ Bisetove. Pet miliona dolara da dobijem osvetu i slatki desert moći na poslužavniku. Misliš li da to toliko vredi?" Oči su mu svetlucale dok se okretao ka njoj sa ogromnim koferom. „Moje drago dete, mogla si da tražiš deset puta toliko. Jer preko deset godina sam kovao zavere, a dvaput skoro i uspeo u ubistvu člana kraljevske porodice. Sada, za sitnu sumu od pet miliona dolara, ti si me oslobodila svih njih."

„To je to", objavio je Riv kada je Debokov glas stigao preko prijemnika. „Krenite. Polako."

Benetova ruka se sklopila oko ruke njegovog zeta. „Ja se ukrcavam s tobom."

„To ne dolazi u obzir."

„Ukrcavam se s tobom", ponovio je Benet čvrstim, ledenim glasom. Iz minuta u minut, slušao je i preznojavao se dok je Hana stajala sama sa Debokom. Dok je Debok spuštao svoje šake na nju. Dok se Debok spremao da joj plati za ubistvo svega i svih koje je voleo. „Daj mi oružje, Rive, ili ću ići nenaoružan." „Naređeno mi je da te zadržim ovde."

„A da je Bri u pitanju?" Benetove oči su bile usijane i nemarne. „Da je to Bri, da li bi ostao u pozadini i pustio drugima da je štite?"

Riv je pogledao ruku koja ga je držala. Bila je jaka i sposobna. I mlada. Onda je pogledao oči koje su bile tamnije od očiju njegove žene, ali su nosile istu strast. Ustavši, izvukao je automatsku četrdeset peticu iz arsenala.

Sada će krenuti, pomislila je Hana i trudila se da joj glas ostane bezizražajan. „To mi sada govorite da bimi bilo krivo?" Nasmejala se i prišla stolu. „Pet miliona će mi biti sasvim dovoljno. Planiram da ih uložim i narednih nekoliko godina živim mirno u Rijuu." Nije skidao pogled s njenih očiju dok je otključavala kofer. Novac je bio tu, ali on će ga upotrebiti za sebe. „Nemaš nameru da ostaneš moj radnik?"

„Nažalost, to bi bilo rizično i za vas i za mene nakon večerašnjih događaja.“

„Da.“ Upravo tako je i on mislio. Ali otvorio je kofer da bi bar imala zadovoljstvo da vidi novac pre nego što je ubije.

„Divno.“ Držeći se svoje uloge, Hana je zakoračila i podigla debeli svežanj novih stotki. „Znate li koliko senzualno miriše nov novac?“ Raširila je svežanj.

„Zaista.“ Otvorio je gornju fioku svog stola. Unutra je bio elegantan revolver sa bisernom drškom. Pomislio je da bi bilo pravedno da je ubije sa stilom. Sklopio je prste oko njega kada su se odozgo začuli prvi pucnjevi.

Hana se okrenula ka vratima, nadajući se da će on njeno uzbuđenje shvatiti kao uzbunjenost. „Kakva je ovo igra?“, pitala je. Zalupila je poklopac kofera i uzevši novac, krenula ka vratima. Spustila je šaku na kvaku.

„Ne mrdaj.“ Debok ju je upozorio. Pištolj je bio u njegovoj ruci i ciljao je ka njenom srcu. Fini sloj znoja istakao je njegovo čelo dok je zvuk koraka u trku tutnjao iznad njihovih glava. Prst mu je stajao lagano na obaraču, ne pritiskajući ga. Kakva god nevolja da se odvijala na palubi, on nije želeo da je privuče ispod palube. „Kofer, Hana.“

„Prevara?“ Oči su joj zaškiljile dok je računala koliko vremena sme da ga zavladi. „Da, lako si mogao da mi platiš deset puta više ako nikada nisi ni nameravao da mi platiš.“

„Kofer.“ Krenuo je ka njoj, polako. U njemu je pupio strah, ne od smrti, ne od poraza, već od zatvora. Ne bi preživeo ponovni boravak iza rešetaka.

Hana je čekala dok joj nije prišao na pola metra, a onda teškim koferom zamahnula ka njegovoj naoružanoj ruci.

Debokovi ljudi, bilo zbog vernosti, bilo zbog straha, ludački su se opirali. Hici su naizmenično odjekivali sa oba broda. Kiša metaka iz mitraljeza razmrskala je drvo iznad Benetove glave i rasula cepke preko njegovih leđa. Gledao je kako čovek pada preko ograde jahte u more ispod njih.

Vatra je sa Debokove strane već stizala sporadičnije, ali vreme je brzo prolazilo. A Hana je još uvek bila sa Debokom. Živa, govorio je Benet sebi dok je ciljao i pucao. Bila je živa. Znao bi da je drugačije

jer bi njegovo srce stalo. Ali njega je pokretala žurba, više nego divlja noć i miris krvi. Krećući se s njom, probio se do krme i skliznuo u vodu.

Noć su parali pucnjevi i povici ljudi. Video je kako čovek skače sa Debokove jahte i mahnito pliva ka obali koja je bila petnaestak kilometara dalje. Rukom je očešao telo koje je plutalo licem nadole. MBS ili neprijatelj, nije znao. Dok je borba besnela, on je nečujno plivao oko jahte.

Pošto je bilo skoro gotovo, Riv je dao znak svojim ljudima da opkole jahtu. Tada je primetio da Benet više nije pored njega.

„Princ.“ Grlo mu se osušilo od panike. „Gde je princ Benet?“

„Tamo.“ Jedan čovek je primetio Beneta tren pre nego što je nestao iza krme Debokove jahte.

„Za ime božije“, izdahnuo je Riv. „Krećite brzo. Spremite se za ukrcavanje.“

Na desnoj strani broda nije bilo nikoga kada se Benet uspeo na palubu. Povremeno bi se čula eksplozija ili bi meci zaparali vazduh, ali pucnjava je zamirala. Za vreme dugog, beskrajnog dana ispod palube, proveo je sat proučavajući Haninu skicu Debokove jahte. Otišao je da je potraži.

Uspela je da lansira pištolj preko sobe, ali Debok je bio brži i jači nego što se činilo. Dok se bacala ka pištolju, on je već bio preko nje. Sklopio je jednu ruku preko njenog vrata i počeo da je guši. Hana je oslobodila jednu ruku i pesnicom ga udarila u dušnik. Tada su se oboje borili za vazduh. Pružila je ruku i prstima zagrebala po dršci pištolja. Opsovala je od bola i gneva kada ju je povukao za kosu. Tokom trideset mračnih i iscrpljujućih sekundi, borili su se na podu kabine. Košulja joj se pocepala duž šava. Ispod nje su se već formirale modrice. Raskrvarila mu je usta, ali nervirala se jer nije uspevala da mu nanese nikakvu onesposobljavajuću povredu.

Obavijeni kao ljubavnici, ponovo su se kotrljali ka pištolju. Ponovo je pružila ruku i gotovo da ga je dohvatila. Krajičkom oka je videla kako se pesnica spušta i pomerila se da je izbegne. Udarac ju je samo okrznuo, ali bio je dovoljno jak da se zatetura. A onda je gledala u cev njegovog pištolja.

Bila je spremna da umre. Boreći se za vazduh pripremila se za to. Ako nije mogla da uradi ništa više, mogla je da ispuni svoj zavet da

će mu pljunuti u lice. „Ja sam agent MBS-a. Bisetovi su bezbedni, a ti nemaš kud.”

Videla je kako mu se oči ispunjavaju besom. Nasmejala mu se i čekala metak.

Kada je Benet provalio u sobu, video je Deboka kako kleči iznad Hane sa pištoljem uperenim u njenu glavu. Sve se desilo u blesku, tako brzo da neposredno nakon toga nije bio siguran ko je prvi opalio.

Debokova glava se okrenula. Pogledi su im se sreli. Dok je pištolj skretao sa Hanine glave ka Benetovoj, ona je vrisnula i zamahnula. Dva obarača su pritisnuta. Dva metka su izletela.

Benet je osetio kako jedan zviždi pored njega, toliko blizu da mu se koža naježila i ugrejala od njega. Video je kako se krvava mrlja širi na Debokovim grudima tren pre nego što se svalio preko Hane.

Tada je počela da se trese. Sve godine obuke su se raspršile dok je drhtala ležeći ispod mrtvog čoveka. Spremila se za sopstvenu smrt. To je bila dužnost. Međutim, videla je kako se metak zabija u drvo centimetar od Benetovog lica.

Čak i kada joj je prišao, gurajući sa nje ono što je nekada bio Debok i privlačeći je u zagrljaj, drhtanje nije prolazilo. „Gotovo je, Hana.” Grlio je, ljuljao, ljubio joj kosu. „Gotovo je.” Umesto zadovoljstva, uživanja koje je očekivao da će osećati, postojalo je samo olakšanje. Bila je bezbedna. A on će se postarati da tako i ostane.

„Mogao si da pogineš. Proklet bio, Benete, trebalo je da budeš kod kuće.”

„Da.” Podigao je pogled kada je Riv uleteo u sobu. „Oboje uskoro idemo tamo.”

Niz obraze su joj tekle suze. Brišući ih, Hana se trudila da ustane. Okrenula se ka Rivu, ali morala je nekoliko puta da udahne. „Spremna sam da podnesem izveštaj.”

„Dođavola s tim.” Benet ju je podigao u naručje. „Vodim je kući.”

Epilog

Spavala je ceo dan. Tek nakon što su prošla dvadeset četiri sata, Hana je shvatila da joj je doktor Franko, porodični lekar Bisetovih, dao sedativ.

Probudila se odmorna i ozlojeđena. I mada je joj se nije dopadalo da to prizna, sve ju je bolelo.

Doktor se motao oko nje još ceo jedan dan, gundajući nad njenim čvorugama i modricama svojim ljubaznim, ali neumoljivim glasom. Pošto je naređenje da je zadrži u krevetu stiglo od njegovog kraljevskog visočanstva, ni doktor ni pacijentkinja nisu imali izbora osim da se povinuju.

Žalila se. Iako su posetioči često dolazili, vrpeljila se zbog neaktivnosti. Preko Riva su joj iz sedišta MBS-a stigle vesti koje bi trebalo da je obraduju. Debokova operacija je bila uništena. Dobila je unapređenje. Hana se durila u krevetu i priželjkivala način da pobjegne.

Najzad joj ga je Iv pružila u noći božićnog bala.

„Budna si. Divno.“

„Naravno da sam budna.“ Džangrizava nakon dva dana u krevetu, Hana se promeškolljila. Cinjenica da su je rebra još uvek bolela na dodir sve je činila samo još gorim. „Ludim.“

„Sigurna sam da je tako.“ Smešeći se, Iv je sela na ivicu kreveta. „A ja te neću postideti tako što ću nastaviti da blebećem koliko smo ti svi zahvalni za sve što si učinila. Ono što ću ja da uradim jeste da ti prenesem najnovije naređenje doktora Franka.“

„O, poštedi me.“

„A ono glasi da ustaneš, obučeš se i igraš do zore.“

„Šta?“ Hana se pridigla, žacnuvši se samo malo. „Smem da ustanem? Ozbiljna si?“

„Apsolutno. A sad evo.“ Ustavši, podigla je Hanin ogrtač. „Obuci ovo. Moja frizerka samo što nije stigla i prvo će ona na tebi da upotrebi svoju magiju.“

„Magiju?“ Uz uzdah, Hana je podigla ruku do svoje kose. „To će pre biti čudo. Iv, ma koliko želela da ustanem i pokrenem se, mislim da bal nije najbolja ideja.“

„To je savršena ideja." Pošto je pomogla Hani da navuče ogrtač, nagnula se da pomiriši buket gardenija pored kreveta. „Od Beneta?"

„Da." Hana je popustila i dodirnula voštane listove vrhovima prstiju. „Doneo ih je jutros. Nisam ga baš mnogo viđala." Otresavši sa sebe takvo raspoloženje, vezala je kaiš ogrtača. „Znam koliko ste svi bili zauzeti sa konferencijama za štampu i izjavama za javnost da biste razjasnili čitav rusvaj."

Iv je izvila obrvu. Odlučila je da ne kaže Hani da se Benet nije pomerio od njenog kreveta cele prve noći. U sebi je imala dovoljno romantičnosti da prepusti njima da sami otkrivaju jedno drugo.

„Kad smo kod rusvaja, treba da vidiš istočno krilo. Najviše je stakla. Sobaricama će trebati nedelje da sve to skupe. Hana...", polako izdahnuvši, Iv ju je uzela za ramena. „Sada ću da te postidim. Znam da je to bio zadatak, ali kakvi god razlozi te doveli kod nas, podarila si nam mir. Ne postoji ništa što bih mogla da kažem ili uradim što bi moglo da se meri s tim. Moje dete..." Blago se nasmešila. „Marisa i ovo ovde su bezbedni. Znam šta je Debok planirao da uradi."

„To je sada gotovo, Iv."

„Jeste." Ozbiljna, Iv je poljubila oba Hanina obraza. „Dugujem ti svoj život i živote svih mojih voljenih. Ako postoji išta što bih ikada mogla da uradim, a govorim kao tvoja prijateljica i kao supruga naslednika Kordine, samo zatraži."

„Ostavimo to iza sebe. Iv, nikada nisam mogla da sačuvam prijateljstva. Volela bih da ovaj put bude drugačije."

Iv je proučavala ženu koju je tek počela da upoznaje. „Imam dve sestre, jednu s kojom sam se rodila i jednu koju sam dobila preko Aleksandra." Ispružila je ruku. „Volela bih da imam tri." „Vaše visočanstvo." Jedna od mlađih sobarica pojavila se na vratima. „Molim oprostite, madam Frisu je stigla."

„Divno." Iv je provukla svoju ruku pod Haninu. „Spremi se za preobražaj."

I jeste bio preobražaj, pomislila je Hana dok je proučavala svoj izgled u ogledalu. Njena kosa, divlje ukovrdžana na leđima, kao kod Ciganke, bila je sklonjena od njenog lica sa dva svetlucava češlja. Haljina se sjajila i presijavala obavijajući je od grla do članaka. Bila je dovoljno vešta sa šminkom da bi pokrila modrice na rukama i licu.

Sada su joj trebale samo staklene cipelice, pomislila je sa poluosmehom. Još iluzije. Ali ako će ovo biti njeno poslednje večer sa Benetom, prihvatiće ga. Kada sat udari dvanaest, neće žaliti ni za čim.

U balskoj dvorani se već čula muzika. Hana se, po svojoj navici, ušunjala unutra i upila sjaj. Ogledala su bila uglancana i odražavala su iskre i glamur večernje odeće i dragulja. Lusteri su sijali kao zvezde. Sve se presijavalo srebrom i ledenoplavom bojom venčića i svetlucavih kugli. Na drvetu koje se uzdizalo šest metara bilo je hiljadu kristalnih anđela koji su hvatali svetlost.

Tražio ju je pogledom. Cekao je. Kada ju je ugledao, ostao je bez daha. Par sa kojim je ćaskao začutao je izvijajući obrve dok je on odlazio bez reči.

Uhvatio joj je obe ruke dok se spuštala u naklon. „Gospode, Hana.“ Prvi put u životu jezik mu se vezao u čvor. „Izgledaš izuzetno.“

„To je Ivino delo.“ On je nosio svečanu belu uniformu, sa obeležjima svog ranga i mačem o pojasu. Ma kakvog ga sve pamtila, a znala je da će toga biti mnogo, nikada neće zaboraviti kako je izgledao u tom trenutku. „Sve je tako lepo.“

„Sada jeste.“ Njegova ruka je skliznula oko njenog pojasa i zavrteo ju je u valcer.

To je bila magija, pomislila je. Muzika, svetla, ogledala. Satima su igrali zajedno, vrteći se po prostoriji, prepuštajući hranu i vino drugima.

Kada ju je skrenuo na terasu, nije se usprotivila. Bilo je još pet minuta do ponoći.

Odmakavši se, otišla je do ograde i pogledala Kordinu. Svetla su sijala svečanim prazničnim bojama. Povetarac je nosio prolećnu toplinu i miris.

„Da li se ikada umoriš od ovog prizora?“

„Ne.“ Stao je pored nje. „Mislim da mi sada znači još više.“ Razumela je to, ali je želela da Debokov duh ostane po strani. „U Engleskoj je sada hladno, sa susnežicom. Do jutra će možda biti snega, ili će nebo biti sivo i teško. Sve vatre će biti upaljene, a rum zagrejan. Kuvari će spremati puding i čurke, pa će svuda mirisati na Božić.“

„Sneg ne možemo da ti damo." Podigao je njenu ruku i poljubio je. „Ali možemo vatru i topao rum."

„Nije bitno." Duboko je udahnula. „Kada budem kod kuće prisećaću se kako sam stajala ovde neposredno pre Božića. Sećaću se da je mirisalo na ruže i jasmin."

„Sačekaj malo ovde, hoćeš li?"

„Dobro "

„Baš tu", rekao je i ponovo joj poljubio ruku. „Odmah se vraćam." Kada je otišao, okrenula se i ponovo pogledala svetla i more. Za nekoliko dana će se vratiti kući i možda će s vremenom Kordina početi da joj liči na san. Kordina da, pomislila je, ali Benet nikad. Podigla je lice ka zvezdi ali nije se usudila da išta poželi. „Imam nešto za tebe."

Sa poluosmehom, okrenula se, a onda osetila miris. „O, kestenje!" Nasmejala se i uzela ponudenu kesicu. „I vruće je." „Želeo sam da ti dam nešto od tvoje kuće."

Podigla je pogled. Bilo je toliko toga što bi rekla, ali ništa nije mogla da izgovori. Umesto toga, podigla se na vrhove prstiju i poljubila ga. „Hvala ti."

Prešao je prstima preko njenog obraza. „Mislio sam da ćemo da ih podelimo."

Hana je otvorila vrećicu i zatvorenih očiju pomirisala kestenje. „Zar nije divno? Sada ovo liči na Božić."

„Ako bi Kordina mogla dovoljno da liči na dom, možda bi ostala."

Otvorila je oči, a onda ih brzo spustila na vrećicu. „Imam naređenje da se vratim krajem nedelje."

„Naređenje." Krenuo je ka njoj, ali se uzdržao. „Položaj u MBS-u ti je važan." Nije mogao da spreči trag ozlojeđenosti. „Rekli su mi da si dobila unapređenje."

„Mesto kapetana." Ugrizla se za donju usnu. „Mnogo ću raditi za stolom. Izdavaću naređenja." Uspela je da se nasmeši.

„Da li si ikada razmišljala o odustajanju od toga?"

„O odustajanju?"

Zabrinuo ga je prazan, zbunjeni pogled. Da li je moguće da nije mogla da razmišlja ni o čemu drugom osim o svojoj obavezi prema organizaciji? „Ako bi imala nešto drugo čime bi to zamenila? Da li je uzbuđenje ono što te privlači?" Sklopio je dlan oko njenog lica i

okrenuo ga ka svetlosti tako da se modrica koju joj je Debok napravio videla u senci.

„To je prosto ono što radim.“ Uzdahnula je. „Benete, nikada nismo govorili o onome što se desilo na jahti. Nisam ti ni zahvalila što si mi spasao život. Pretpostavljam da je to zato što sam toliko navikla da se sama brinem o sebi.“

„Ubio bih ga i samo zbog ovoga“, prošaputao je prevlačeći prstom oko modrice na njenom obrazu. Krenula je da se odmakne, ali njegov pogled ju je zaustavio. „Nemoj se odmicati od mene. Ranije ti nisam govorio o ovome jer je Franko želeo da budeš mirna i da se ne uznemiravaš. Ali dođavola, sada ću govoriti o tome.“

Prišao je bliže i mogla je da oseti nehajnost, jedva kontrolisanu furiju. „Morao sam da sedim i čekam i slušam kako se boriš s tim čovekom. Morao sam da budem tamo gde sam, bespomoćan dok si ti bila sama s njim. A kada sam provalio u onu kabinu i video kako drži pištolj uz tvoju glavu, video sam odvratnu sliku onoga kakav bi moj život bio da tebe nema u njemu. Zato nemoj da se odmičeš od mene sada Hana.“

„Neću.“ Umirila je svoje disanje, a onda utešno spustila ruku na njegovu. „Gotovo je Benete. Najbolje za sve je da to ostave po strani. Kordina je bezbedna. Tvoja porodica je bezbedna. A i ja sam.“

„Neću prihvatiti da ponovo rizikuješ svoj život ni zbog koga.“

„Benete...“

„Neću.“ Zgrabio je njenu kosu i poljubio je, ali ovaj put sa silinom i snagom koja ju je ostavila bez daha. Odmakao se, podsetivši se da ima plan i da želi da ga sprovede u delo. „Hoćeš li probati to kestenje ili ćeš samo da stojiš i mirišeš ga?“

„Šta?“ Stezala je vrećicu kao stegom. Progutala je i ponovo je otvorila. „Sigurna sam da je odlično“, počela je, znajući da samo brblja. „Baš je ljubazno od tebe što si...“ Zaćutala je kada je gurnula ruku unutra i dotakla kutijicu. Zbunjena, izvukla ju je napolje.

„U Americi postoji jedna tradicija. Pakovanje slatkih kokica sa nagradom. Imao sam potrebu da ti ranije dam božićni poklon.“

„Uvek sam imala strogo pravilo da čekam božićno jutro.“

„Mogu i da ti naredim, Hana.“ Ponovo joj je dotakao obraz. „Radije ne bih.“

„Pa, pošto je ovo *božićni* bal." Otvorila je poklopac i prvi put u životu osetila nesvesticu.

„Pripadao je mojoj baki. Morao sam da ga podesim, ali više mi je značilo da ti dam ovaj, nego da odaberem neki drugi kod juvelira." Dotakao je njenu kosu, samo krajeve, vrhovima prstiju. „Bila je Britanka, kao i ti."

Bio je to smaragd, vatren, zadivljujući, još bleštaviji zahvaljujući simfoniji dijamanta koji su ga okruživali. Od samog pogleda na njega vrtelo joj se u glavi. „Benete, ne mogu da primim nešto ovakvo. On pripada tvojoj porodici."

„Ne budi tupava." Uzeo je vrećicu od nje i spustio je na zid. Miris kestinja pomešao se sa prolećnim mirisom ruža. „Sasvim ti je jasno da te upravo pitam hoćeš li se udati za mene."

„Ti si... malo si se zaneo", počela je i ovaj put se zaista odmakla korak od njega. „To je zbog svega što se desilo. Ne razmišljaš jasno."

„Misli mi nikad nisu bile jasnije." Uzeo je kutijicu, izvukao prsten i bacio je sa strane. „Onda ćemo kako ja kažem." Uzevši njenu ruku, gurnuo je prsten na njen prst. „E sad, mogu da te odvučem unutra i objavim našu veridbu - ili da prvo razumno razgovaramo o tome."

„Razumno." Otkud to da je osećala potrebu i da se smeje i da plače u isto vreme? „Benete, ti si sve osim razuman."

„Volim te - nerazumno." Privukao ju je u naručje i pokrio njene usne svojim. Mogao je da oseti kako joj srce lupa, da čuje kako joj dah posrće, da okusi i potrebu i strah. „Neću te pustiti, Hana, ni sada, ni sutra, niti ikada više. Moraćeš da zameniš rang kapetana rangom princeze. Veruj mi, to može biti jednako iznurujuće."

Da li je to bila magija, ili san koji je postao stvarnost? Glava joj se još uvek vrtela dok je pokušavala da se dočepa zdravog razuma. „Znaš da ja nisam žena do koje ti je stalo. Moim te, Benete, slušaj me."

„Misliš li da sam lud?" Govorio je tako blago da se prevarila pomislivši da je smiren.

„Naravno da ne. Samo sam htela da kažem da..."

„Ućuti." Dohvatio je njeno lice i ona je u njegovim očima videla da je sve, samo ne smiren. „Mislio sam da je žena u koju sam se zaljubio na početku bila iluzija." Smekšao je dok je svojim usnama

ovlaš dodirivao njene obraze. „Pogrešio sam jer ona je ovde. Postojala je još jedna žena zbog koje su mi usta ostajala suva svaki put kada bih je pogledao." Njegovi poljupci su sada bili uporniji, posesivniji. „I ona je ovde. Nema mnogo ljudi koji mogu voleti dve žene i imati obe. Ali ja ću imati tebe, Hana." „Već me imaš." Već je bila spremna da poveruje da je sve stvarno, istinito i večno. „Ali čak ni ti ne možeš da narediš brak." Izvio je obrvu, arogantno, samouvereno. „Ne budi previše sigurna u to. Jednom si mi rekla da me želiš. Da li je to bila laž?"

„Nije." Spustila je oba dlana na njegove grudi da bi se učvrstila na nogama. Prelazila je granicu u svom životu, onu koja nije dozvoljavala varke. Nudio joj je priliku da bude ono što je, da voli otvoreno i iskreno. „Ne, to nije bila laž."

„Sada te pitam da li me voliš?"

Nije mogla da progovori. Negde unutar palate sat je počeo da izbija. Ponoć. Brojala je i čekala da iluzija izbledi. Ali kada je nastala tišina, ona je još uvek bila u njegovom naručju. Pogledavši naniže, videla je kako prsten sija na njenom prstu. Obećanje. Životni vek.

„Volim te i ništa nikada nije bilo tačnije od toga."

„Deli sa mnom moj dom." Uzeo je njenu ruku s prstenom i prislonio usne na njen dlan.

„Hoću."

„I moju porodicu."

Uplela je svoje prste među njegove. „Hoću."

„I moju dužnost."

„Od ovog trenutka."

Obavila je svoje ruke oko njega. Podigla je svoje lice čekajući njegov poljubac. Ispod njih i dokle god je pogled dopirao, Kordina se prostirala pred njima i spremala za san

Table of Contents

[Neverni princ](#)

[Poglavlje 1](#)

[Poglavlje 2](#)

[Poglavlje 3](#)

[Poglavlje 4](#)

[Poglavlje 5](#)

[Poglavlje 6](#)

[Poglavlje 7](#)

[Poglavlje 8](#)

[Poglavlje 9](#)

[Poglavlje 10](#)

[Poglavlje 11](#)

[Poglavlje 12](#)

[Epilog](#)